CAROLE DEAN

Fascinanta dedublare

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

La amiază deșertul devenise un adevărat cuptor încins, un infern. Prin imensitatea aridă se târa anevoie o siluetă singuratică, o creatură vrednică de plâns despre care încă nu-ți puteai imagina că a fost cândva o femeie splendidă, sau măcar că avusese vreodată chip de femeie. O caricatură jalnică a unei ființe umane.

Limitele extreme ale puterii ei de îndurare fuseseră de mult timp depășite. Judecata ei dispăruse în trecut. Nimic nu mai trăia în ea, doar instinctul primitiv o împingea înainte, un pas după celălalt, într-un mers fără speranță, fără nici un scop. O nesfârșită rătăcire, o deplasare absurdă, agonizantă...

Femeia căzu, așa cum mai căzuse de atâtea ori în cursul ultimelor douăzeci și patru de ore. Se târî pe nisip, simțind cum acesta îi intră în rănile deschise. Apoi urmă nemișcarea... o nemișcare totală. Pe cerul torid, vulturii se roteau încet, adunați pentru lentul, magistralul și respingătorul balet al morții.

Se întâmpla în mijlocul deșertului de foc.

*
* *

Singurătatea sălbatică a locului fu brusc tulburată. Secolul douăzeci pătrunse cu brutalitate în această scenă aparținând parcă unor alte veacuri. Întâi se auzi un zgomot de fierărie și de mecanisme în mișcare și în sfârșit un breck vechi și rablagit își făcu apariția pe creasta unei dune. Mirajul civilizației și al umanității.

Henry Pană Roșie strângea volanul cu mâinile lui mari și osoase. Încă o zi grea, petrecută în mijlocul vitelor. Pe trăsăturile obosite ale bătrânului indian, sudoarea și praful stăteau mărturie a muncii dure. Se întorcea acasă, în satul situat la înălțime, pe *mesa.* Se gândea la copiii lui. Luke avea darul să-l înfurie când ieșea prea mult seara, în compania prietenilor lui. Dar în fond îi amintea de propria lui tinerețe. Într-o bună zi se va căsători și va fi mulțumit să-și ocupe locul ce i se cuvenea în trib.

Cu Raven... era cu totul altceva... Fiica lui îi inspira sentimente amestecate, orgoliu și decepție. Ea întorsese spatele tradiției pentru a adopta cultura oamenilor albi. De când o trimisese la colegiul din Albuquerque, ea se îmbrăca la fel cu oamenii din oraș și vorbea despre lucruri pe care el nu le înțelegea. Se simțea totuși mândru că le oferise copiilor lui posibilitatea de a urma studii superioare. Dar ei deveniseră niște străini.

Apariția vulturilor îi întrerupse cursul gândurilor. Speriați de zgomotul vehiculului, luau înălțime bătând cu repeziciune din aripi. Henry detesta vânătorii de stârvuri. Se zicea că ei încarnează spiritele de pe lumea cealaltă!

Se îndreptă spre punctul care atrăsese păsările nenorocirii. Poate că era un viţel rătăcit dintr-o turmă vecină. Piciorul lui apăsă pe frână şi sări din camionetă când zări forma neînsufleţită, lungită pe nisip.

Îngenunche lângă corp. Neliniştit, îngrijorat. Era o femeie. O femeie albă. Desfigurată de răni îngrozitoare, cu părul blond năclăit de sânge. Ce făcea ea singură, atât de grav rănită, în plin deşert, în mijlocul unei rezervaţii de indieni? Privirea lui scrută orizontul. În depărtare, linia ceţoasă a lanţului muntos, loc sacru unde trăiau zeii strămoşilor; în faţă, *mesa,* platoul pe care abia puteai distinge casele din pământ, satul unde tribul lui, Pueblo, se stabilise cu multe secole înainte de sosirea spaniolilor, cu armurile lor strălucitoare.

Nici un semn de viaţă, în afara vulturilor şi unei şopârle curioase care îşi întindea capul stând cocoţată pe o stâncă fierbinte. La încheietura femeii şi pe inelarul umflat străluceau aurul şi diamantele. Era bogată, dar nu fusese victima unui hoţ. Ciudat! Se hotărî pe loc: nu putea s-o lase să moară aici.

*
* *

Cunoştinţa îi reveni în mod dureros. În frânturi. Nişte umbre apărură ca printr-o ceaţă groasă, apoi nişte chipuri bronzate aplecate spre ea. Mai târziu, tavanul şi o pată vie de culoare: tapiseria cu motive pestriţe, pe peretele din faţa patului. Dar viziunile fugitive dispăreau sub arsura suferinţei, sub fiori ca de gheaţă. Nişte siluete grotești populau delirul febrei ei, ca într-un dans macabru.

Mai exista şi chipul unui bărbat alb, asociat cu un răgaz smuls durerii. Când el se afla lângă ea, ceva o înţepa în braţ şi ea se

cufunda în niște tenebre binefăcătoare. În sfârșit putu distinge chipul unei fete frumoase cu pielea mată, cu ochii negri ca noaptea, cu mâinile blânde și delicate care-i îngrijeau trupul zdrobit.

*
* *

– Cum te simți astăzi, Lella?

Vocea răspândi ceața. Bărbatul alb îi zâmbea. Fata frumoasă cu pielea închisă la culoare se afla lângă el.

– Ai ochii mai limpezi în dimineața asta. Îmi poți răspunde, Lella?

Ea își trecu limba uscată peste buzele umflate și, când vorbi, nu-și recunoscu vocea. Era un sunet răgușit și șuierător.

– Cine este *Lella?*

– Nu e numele tău? L-am găsit gravat pe un medalion cu fotografia ta „Pentru Lella. Cu dragoste, J".

Bărbatul îi arătă medalionul. O trecu un fior. De ce? Era atât de obosită. Mintea ei era atât de confuză... Adormi din nou.

Când se trezi, zări prin micuța fereastră pătrată soarele care se înălța departe, îndărătul munților. În încăperea cu pământ bătut pe jos, căută din priviri un obiect familiar. Două scaune rustice cu spetează, o masă, o cuvertură ciudată în multe culori. Nu recunoștea nimic din toate astea. Își duse cu greu o mână la față, dar nu atinse decât un bandaj care-i lăsa liberi ochii, nările și gura.

– Unde mă aflu? o întrebă ea pe tânăra care tocmai intra în încăpere.

Fu ca un plânset care încetă brusc.

– Într-un sat indian. Mă numesc Raven. Tatăl meu te-a găsit în deșert acum o săptămână.

– O săptămână?!

– Da. Erai în comă, dar acum îți merge mult mai bine.

– Ce mi s-a întâmplat?

– Nu-ți amintești, Lella?

Printre bandaje, ochii albaștri păreau disperați.

– Lella... este numele meu?

Raven îi cuprinse mâna și ridică puțin cuvertura.

– Nu fi îngrijorată. Doctorul Marshall spune că totul se va rezolva.

Doctorul Marshall. Dădu din cap, repetând acest nume care nu însemna nimic pentru ea. Și atunci căzu pradă unei singurătăți înspăimântătoare.

Somnul ei, agitat și populat de coșmaruri, o obosi mai mult. Când se făcu ziuă apăru o dată cu ea și doctorul Marshall. Trebuia să se aplece ca să treacă de ușă. Corpul lui deșirat nu pierduse încă stângăcia adolescenței. Trase un scaun și se așeză călare pe el, în apropierea patului. Sub părul blond și ciufulit, privirea lui era călduroasă.

– Hai, Lella. Raven mi-a spus că ieri ați purtat o adevărată conversație. E ceva încurajator.

– Nu, nu merge deloc, șopti femeia cu vocea ei răgușită. Nu-mi amintesc nimic.

– Erai în ultimul hal când te-a găsit Henry. Acoperită de răni, arsă de soarele zilei și de gerul nopții. Cred că ai rătăcit cel puțin douăzeci și patru de ore prin deșert.

El făcu un gest extrem de blând, acoperindu-i mâna cu mâna lui.

– E normal să fii încă sub șoc, Lella. Când suferința îndurată de corpul nostru depășește un anumit prag de toleranță, se

declanșează un mecanism de apărare care-l protejează. Încercarea prin care ai trecut a fost probabil teribilă și creierul tău refuză să-și amintească de ea atâta timp cât procesul de vindecare nu este mai avansat. Când îți vor reveni puterile, o să-ți recapeți încetul cu încetul memoria.

– Când?

– Câteva săptămâni, câteva luni. Nu-ți pot promite nimic.

Lacrimile străluciră în ochii tinerei femei.

– Dar familia mea, prietenii mei sunt probabil nebuni de îngrijorare. Nu ați găsit niște acte de identitate?

– Nimic, în afară de bijuteriile tale. Medalionul pe care ți l-am arătat, un inel și un ceas cu brățară foarte scump, inelul de logodnă și verigheta.

– Verigheta! Deci am un soț! Poate și copii!... Și dacă am avut un accident împreună? Dacă ei se mai află încă în deșert?

Dintr-o dată speriată și derutată, încercă să se ridice, dar Raven și doctorul o reținură.

– Lella, nu te agita. Am anunțat autoritățile și am făcut cercetări în toată regiunea. Nu am găsit însă nimic. Indiferent ce ți s-a întâmplat, erai singură. Și nu te-ar ajuta cu nimic să-ți faci atâtea griji în starea de epuizare în care te afli. Pentru moment, nu trebuie să te gândești decât la odihnă.

Ceața de pe creierul ei nu se răspândise complet. Se lăsă liniștită de vocea lui caldă, de brațul lui Raven care-i înconjurase umerii. Își sprijini capul de pernă.

– Bandajele astea, șopti ea. Fața mea arată probabil îngrozitor.

Doctorul Marshall se ridică.

– N-o să te mint. E distrusă, da, dar nu există motive de îngrijorare pentru moment. Corpul omenesc are capacități uimitoare de cicatrizare. Și ești în mâini bune în familia Pană

Roșie, Lella. Raven este o infirmeieră excelentă. O să mai revin peste câteva zile. Acum nu mai este decât o problemă de timp.

Ceva mai târziu, Raven îi aduse bijuteriile într-un fular pe care-l desfăcu pe marginea patului. Erau niște obiecte necunoscute, mute, care nu-i inspirară Lellei decât un singur sentiment: uimire și tulburare în fața cinstei de care dăduseră dovadă oamenii care o găsiseră. Ar fi putut foarte bine să-și însușească această avere, spunându-i că fusese victima unui hoț...

Bărbatul care-i oferise acest inel de logodnă era probabil foarte bogat. Cuvântul „soț“ nu-i venea în mod firesc în minte când se gândea la el, când încerca să-și imagineze intimitatea lor. Astăzi, el nu mai era decât un străin pentru ea.

Se simți totuși înduioșată în fața micuțului medalion în formă de inimă. Era o bijuterie ieftină pe care o purtase probabil mult, fiindcă abia se mai vedea că fusese aurită. O deschise și examină cele două fotografii îngălbenite de ani. Înțelese instinctiv că acea adolescentă blondă, cu chipul fin, nasul acvilin și gura cărnoasă era ea. Imaginea era cea a unei femei frumoase. Deci așa arătase ea! Ce senzație stranie să se privească în fotografie și să vadă o necunoscută...

Cine era ea? Cum era ea? Tandră, cinică? Sportivă sau sofisticată? Ce fel de educație primise? Era credincioasă? Optimistă, anxioasă? Dinamică, leneșă, extrovertită, rezervată? Ce loc ocupa în viața ei acest bărbat cu ochii căprui, cu o șuviță blondă căzută pe frunte și surâsul binevoitor? Era o persoană iubită pe care o pierduse? Sau poate soțul ei?

Nu. Bărbatul care-i dăruise un inel de logodnă atât de scump nu-i putuse oferi bagatela asta fără valoare. Soțul ei... Cu cine semăna el? Îl iubea oare? Dar el o iubea? Mai trăia el încă?

Aceste întrebări fără răspuns nu-i dădeau pace. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Lacrimi de frustrare începură să i se ros-

togolească pe obraji. Cu inima frântă, se gândea că avea poate copii care plângeau după mama lor, care o credeau moartă. Apoi o oboseală de nedescris o cuprinse și adormi epuizată.

*
* *

În zilele următoare, făcu rând pe rând cunoștință cu alți membri ai familiei Pană Roșie. Părinții, Dawn și Henry, demni și rezervați, refuzând orice mulțumire, și Luke, un băiat nepăsător care făcea probabil ravagii printre fetele din sat. Raven îi spuse că ea este infirmieră în Albuqurque și că-și petrecea concediul în sat.

– Concediul? Ți-ai petrecut tot timpul la căpătâiul meu.

– Este meseria mea, Lella, și o iubesc. Îmi continuu studiile și sper să devin medic într-o bună zi.

Lella încercă să-i surâdă.

– Atunci, poate că mi-ai putea explica de ce sunt atât de răgușită? Sunt sigură că înainte nu eram așa.

– Ai o rană la gât. Coardele vocale au fost atinse. În locul tău nu m-aș plânge, spuse ea zâmbind. Multe femei te-ar invidia pentru vocea asta senzuală. Și eu aș fi prima.

Apoi, în timpul următoarelor zile, Lella dormi mult. Odihna, excelenta hrană indiană și injecțiile îi redară încetul cu încetul forțele. În curând putu să stea la fereastră, să facă chiar câțiva pași în jurul casei, sprijinindu-se de Raven.

Trupul ei părea să se vindece mai repede decât fața. N-o mai durea așa de mult când se mișca, dar pielea o „ținea“ parcă atunci când vorbea sau mânca.

– Ai avut niște răni profunde și a trebuit să-ți fac câteva puncte de sutură, îi explică doctorul Marshall. O să te simți mai bine când o să-ți scot firele.

De fiecare dată când îi îngrijea plăgile de pe față, el îi punea grijuliu la loc bandajele. Și se opuse categoric când ea vru să se vadă ca să judece cu proprii ei ochi situația.

– Pretind să-ți păstrezi pansamentele. Așteaptă să se aranjeze lucrurile.

Dar pe măsură ce se simțea mai bine, în mod natural cochetăria feminină își reintra în drepturi. Imediat ce va ieși din starea de amnezie, își va regăsi soțul și nu voia să se prezinte în fața lui desfigurată.

Într-o seară, se așeză în așa fel ca să-și poată vedea imaginea în geam. Cu degete tremurătoare, trase leucoplastul și desfăcu bandajul care-i înfășura capul.

În clipa în care un ultim capăt de țesătură o împiedica încă să se vadă, geamul, împins de un curent ușor de aer, se îndepărtă. Cu chipul eliberat, în bătaia unui vânt ușor, Lella păru să ezite o clipă. Închise pleoapele și trase de cerceveaua de lemn care scârțâi. Apoi redeschise ochii.

Înlemnită de oroare, își auzi strigătul disperat și se prăbuși leșinată.

Capitolul 2

– Lella, sunt foarte supărat pe tine că nu m-ai ascultat. Dacă ai mai fi așteptat o săptămână, umflăturile și cicatricele s-ar mai fi estompat.

Lella asculta cuvintele severe ale doctorului Marshall, dar nu le înțelegea. După șoc, căzuse într-o stare de totală apatie. De ce nu o lăsaseră să moară? Împotriva amneziei se putea lupta, ca să-și regăsească memoria, trecutul, familia. Dar acum, ce dorință mai putea avea să lupte cu fața asta arsă, desfigurată de cicatrice? Să apară în fața soțului ei sau a tânărului din medalion și să citească în ochii lui oroarea... Nu mai era nimic... nimic altceva decât o păpușă spartă, grotescă, fără nici un motiv ca să mai vrea să trăiască.

– A căzut în starea asta de prostrație de aseară, se lamentă Raven. Nu mănâncă, nu vorbește. Totul s-a întâmplat din vina mea. Ar fi trebuit s-o supraveghez...

– N-ai nimic să-ți reproșezi, Raven. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să afle. Dar mi-ar fi plăcut să fie mai puternică, pentru a putea suporta mai bine această încercare. Problema nu este însă

de nerezolvat și ar fi trebuit să-i vorbesc mai de mult despre asta.

Cuprinse între palmele lui mari mâinile Lellei.

– Ascultă-mă bine, Lella. E adevărat că fața ta e distrusă. Dar e ceva trecător. Nu vei rămâne așa. Am un prieten specialist în chirurgie estetică, la Albuquerque. L-am văzut înfăptuind adevărate miracole. Am discutat cu el despre cazul tău.

Pentru prima dată o luminiță de speranță trecu prin ochii ei mari și albaștri. Doctorul își dădu seama că ea îl înțelesese.

– Chriurgie estetică? Da... șopti ea. Poate că altădată aș fi avut posibilitatea, dar acum...

– Tocmai de aceea nici nu ți-am vorbit până acum despre asta. Fiindcă cere un sacrificiu care va fi dureros pentru tine. Doctorul Graves poate să te păsuiască până te întorci... în lumea ta. Dar nu putem evita cheltuielile pentru spitalizare, anestezie, bloc operator. Și atunci ne-am gândit să-ți propunem să-ți vinzi bijuteriile...

Lella simți că speranța renaște în sufletul ei.

– Bijuteriile mele! Uitasem de ele! Da, da, vindeți-le... În afară de verighetă. Și de medalion, care oricum nu e de valoare. Dar credeți că...?

Deja se descurajse, dar doctorul Marshall se arătă atât de blând și de răbdător cu ea încât sfârși prin a o convinge.

*
* *

– A sosit ziua cea mare! o anunță veselă Raven intrând în camera de spital cu un braț de flori roșii și galbene.

Lella se simți mișcată de acest gest afectuos.

– Sunt splendide, dar nu trebuia...

– Sunt din partea întregului sat. Pentru trib tu ai devenit sora mea adoptivă. Și evenimentul care se pregătește merită un buchet frumos.

Îmbrăcată într-o rochie ușoară de bumbac pe care i-o împrumutase Raven, Lella pândea de o oră zgomotele înăbușite, vocile infirmierelor de pe culoar, zdrăngănitul cărucioarelor. Toate speranțele și toate neliniștile din ultimele săptămâni îi treceau cu repeziciune prin minte.

– Raven, mi-e frică...

– Bineînțeles, îi spuse tânăra indiancă venind să se așeze lângă ea pentru a-i putea cuprinde mâinile într-ale ei. Nu în fiecare zi o femeie are ocazia să-și descopere *noua* ei față.

Ochii Lellei întârziară pe brățara de identificare pe care i-o prinseseră de încheietură. Lella Smith. Un nume de împrumut. Pentru un chip de împrumut. Nici rochia pe care o purta nu-i aparținea... Viața ei se rezuma la aceste ultime săptămâni. După ce se ocupase cu vânzarea bijuteriilor ei, doctorul Marshall o prezentase doctorului Edmund Graves. Chirurgul o examinase îndelung, apoi declarase că ar putea face ceva. O prevenise însă că va fi un lung șir de operații dureroase. Dar ea acceptase. Durerea fizică n-o mai speria.

Sub efectul analgezicelor și tranchilizantelor, mintea ei rămăsese încețoșată și trupul trecea ca prin vis. Raven o instalase în apartamentul ei. De unde scosese toate oglinzile.

– În prima perioadă, chirurgia estetică va da impresia că lucrurile s-au agravat și mai mult. Până când operațiile nu se vor cicatriza, vei avea înfățișarea unui boxer după meci. Dar stai liniștită, totul se va aranja, o asigurase doctorul Graves.

Lellei îi era prea teamă ca să-și mai scoată pansamentele fine care îi acopereau fața. Ieri revenise la spital pentru un ultim exa-

men. Și acum, cu inima strânsă, aștepta verdictul final. Îi era îngrozitor de frică să-și descopere *noul chip.* Ar fi avut chef să se întoarcă în apartamentul lui Raven și să se ascundă acolo până la sfârșitul zilelor ei.

În afară de migrene, violente și persistente, starea ei generală se ameliorase mult. Își recăpătase pe deplin puterile. Dar memoria continua să-i joace feste. Câteodată, în visurile ei, credea că recunoaște o imagine vag familiară, ca și cum un fragment din trecutul ei venea să-i atingă cu o aripă ușoară conștiința... apoi dispărea imediat ce încerca să-l rețină.

– Nu te încăpățâna, o sfătuia doctorul Marshall. Te afli încă sub efectul medicamentelor. Fii răbdătoare, Lella.

Lella o privi pe Raven care o ținea și acum de mână. Fără prietenia ei n-ar fi putut îndura acest chin fără sfârșit. Dar tânăra infirmieră se arătase tare ca stânca.

– N-o să-ți pot niciodată mulțumi îndeajuns, Raven. Mi-ai deschis casa ta, inima ta, fără să mă cunoști măcar... Ce știi tu? Poate că sunt o hoață, o ucigașă.

Raven izbucni în râs.

– Fii serioasă, Lella! Și nu-mi mai mulțumi atâta. Ți-am zis că ești sora mea adoptivă. Mai degrabă, hai să ne gândim la un nume cu adevărat indian.

– Lella Care-nu-știe-cine-este?

În acel moment ușa se deschise și Lella tresări. Din nou teama îi strângea inima ca într-o gheară. Doctorul Edmund Graves intră, escortat de domnișoara Alexander, infirmiera. Cu chipul destins, chirurgul consultă fișa prinsă de marginea patului cu o clemă. Era un bărbat mic de statură, cu părul grizonat și un surâs binevoitor.

– Toate rezultatele analizelor sunt satisfăcătoare. Ești pregătită să-ți vezi noul chip?

Lella se așeză în fața mesei pe care se găsea o lampă cu suportul flexibil, pe care infirmiera o îndreptă direct spre fața ei. Doctorul Graven se așeză, se aplecă, scoase pansamentul fin și-și examină opera cu un aer critic, întorcând bărbia Lellei într-o parte, apoi în cealaltă. În sfârșit, se ridică și se plesni cu ambele mâni peste genunchi cu un aer satisfăcut.

– Nu e rău. Nu e deloc rău, aș putea zice.

– Nu e rău...?

Chriurgul zâmbi.

– A sosit timpul să judeci singură rezultatul, dar trebuie mai întâi să-ți dau câteva explicații. O să vezi mai multe cicatrice roz. Se vor estompa încetul cu încetul, în cursul următoarelor luni. Până atunci, un machiaj discret le va masca. Și mai important este că va trebui să te obișnuiești să fii altcineva. A trebuit să-ți restructurez oasele nasului și ale pometilor, care au fost zdrobite. Acest lucru ți-a schimbat considerabil trăsăturile. Dar cred că nu vei fi prea dezamăgită, încheie el încrezător.

La un semn discret pe care-l făcu infirmierei, aceasta puse o oglindă între degetele înghețate ale Lellei. Tăcerea se instală, grea și încordată. Lella se uită rând pe rând la fețele zâmbitoare ale persoanelor care o înconjurau. A domnișoarei Alexander, a doctorului Graves, a lui Raven... *Nu pot,* gândi ea disperată. *Nu pot să mă privesc.*

După toate aceste săptămâni de suspans, de speranță, răspunsul se afla în mâinile ei și ea nu găsea curajul să-l înfrunte. Era ridicol!

Ghicind lupta din sufletul ei, Raven îi cuprinse mâna și conduse încet oglinda în fața ochilor ei.

Toți își țineau respirația. Lella scruta chipul străin care o privea. Ochii albaștri, părul blond erau aidoma celor din micuța

fotografie. Dar asemănarea se oprea aici. Trăsăturile nu mai erau aceleași. Cei care o cunoscuseră o vor mai recunoaște oare? Categoric nu! Devenise o *altă femeie!*

După acest prim șoc, se simți extraordinar de ușurată. Sigur, se vedeau cicatricele roz despre care pomenise doctorul. Dar avea în sfârșit o figură omenească! Mai mult chiar... fără a fi de o frumusețe extraordinară, era chiar foarte plăcută. Lella nu-și mai revenea. Nu mai era desfigurată... Nu... Era chiar... frumoasă. Nu. Și cel mai bine era că...

Ridică spre chirurg ochii plini de lacrimi.

– Doctorul Marshall avea dreptate. Ați făcut un miracol. Vă mulțumesc.

Doctorul Marshall își făcu apariția chiar în acel moment, cu un surâs larg pe față.

– Regret că am ratat evenimentul, dar toată lumea pare satisfăcută.

– Important este avizul pacientei noastre!

– Oh, da, spuse Lella. Sunt satisfăcută. Fericită. Și recunoscătoare. Nici nu poți ști cât de mult!

Nebună de bucurie, sări de gâtul doctorului Marshall, căruia păru să-i facă plăcere dar să-l și pună în încurcătură.

– Ei, eu te-am operat! protestă doctorul Graves.

Lella îl sărută imediat și pe el.

– Pentru a sărbători evenimentul, îi permiteți unui biet celibatar să vă invite pe amândouă la cină?

Glenn Marshall se adresa Lellei și lui Raven, ai cărei ochi începură să strălucească.

– Formidabil! Ce zici, Lella?

Lella clătină din cap. Îi era teamă să apară după atâta timp în lume. Dar trebuia mai devreme sau mai târziu să se readapateze la viața normală, să regăsească realitatea, pe ceilalți, lumea...

Fiindcă lumea continua să existe chiar dacă ea nu știa cine este. Dar va ști oare vreodată? Va reuși să sfâșie cortina care o despărțea de ea însăși, cea adevărată? Ce tragedie îngrozitoare o smulsese de lângă soțul ei și o azvârlise, pe jumătate moartă, în acest deșert?

După-amiază, Raven scoase oglinzile din ascunzătoarea lor și Lella putu să-și studieze pe îndelete noul chip. Forma pleoapelor o intriga. Puțin oblice, ele dădeau privirii ei un fel de mister oriental, care se potrivea de minune cu senzualitatea vocii sale puțin răgușite.

Pentru seară, Raven îi împrumută una din cele mai frumoase rochii pe care le avea.

– Mă faci să mă simt ca un parazit...

– Nu fi proastă, îți vine mai bine ca mie.

Era o rochie splendidă, o combinație de negru și alb, care-i lăsa dezgoliți frumoșii ei umeri pe care se revărsau buclele părului de culoarea aurului. Rochia se mula ca o mănușă pe trupul ei cu forme ispititoare.

– În ziua când îmi voi regăsi soțul, o să-i cer să-ți ofere o garderobă completă.

– De acord, dar până atunci ia tot ceea ce-ți trebuie. E un adevărat noroc că avem aceeași talie!

Când Glenn Marshall sosi, o privi pe Lella cu gura căscată. Ceea ce o încântă pe Lella. Îi oferea lucrul de care avea cea mai mare nevoie: se simțea în sfârșit femeie, pentru prima oară de la începutul acestui coșmar.

Fără îndoială că, din cauza medicamentelor, această seară avu în ea ceva ireal. Raven flecărea veselă și Glenn Marshall era foarte expansiv. Dar Lella, tăcută, încerca să înțeleagă senzațiile care o sfâșiau. Totul era ciudat, dar totodată și familiar. Era uimită că știe să se servească instinctiv de tacâmul potrivit, că recunoaște

toate felurile servite. Dar erau prea mulți oameni, prea mult zgomot. Mai târziu, luminile firmelor, ale farurilor de la mașini o speriară. Glenn le duse să-și termine seara într-un loc mai liniștit, cu o lumină difuză, unde ea se simți imediat mai în largul ei. Când el îi comandă un cocteil de fructe, ea nici nu-și dădu seama fiindcă întreaga ei atenție se concentrase asupra pianistului.

Muzica o tulbura, ca și cum o voce o chema irezistibil. Avea impresia că știe toate melodiile pe care le cânta bărbatul, că aude dinainte toate notele care urmau. Vocile lui Raven și Glenn îi ajungeau la urechi ca de la mare distanță și ea căzu într-un fel de transă hipnotică.

Bărbatul părăsi pianul. Zgomotele de la bar nu mai ajungeau la urechile Lellei. Absența muzicii, o sufoca de parcă îi lipsea aerul. Instrumentul trebuia să continue să-i vorbească. Atunci se ridică la fel ca o somnambulă și se așeză în fața pianului, privindu-l ca pe un vechi prieten regăsit. Își privi mâinile mângâind cu dragoste clapele. Muzica se făcu auzită, fără ca ea să-și fi dat măcar seama. Un vid imens o copleși, ca și cum o parte din ea însăși fusese prea mult timp nesatisfăcută. Degetele ei zburau acum pe clape, interpretând melodii pe care se părea că le știau, improvizând. O melodie după alta... și în curând simți nevoia să cânte. Vocea ei răgușită îi era străină, dar sunetele, cuvintele se năsteau direct din sufletul ei.

Dar, brusc, realitatea își reintră în drepturi. Oamenii se apropiaseră, Raven și doctorul Marshall se aflau chiar lângă ea și pianistul o privea ciudat. Se ridică speriată, fără să știe ce o făcuse să procedeze astfel.

– Îmi... îmi pare rău.

Dar pianistul îi atinse umărul.

– Ei, dar nu vă opriți! De unde veniți? Credeam că-i cunosc pe toți profesioniștii din zonă.

– Profesioniști! repetă ea cu o voce speriată.

– Haideți, nu-mi spuneți mie povești! spuse bărbatul râzând. Nu sunteți o amatoare, dacă aveți un asemenea repertoriu. Nu cumva ați cântat la New Orleans, de exemplu?

– Hmm... nu.

– E ciudat, fiindcă am auzit odată o fată care avea același stil. Făcea parte dintr-o orchestră de jazz clasic. Întâlnești rar o femeie într-un astfel de grup... Așteptați, îmi amintesc... Era dirijat de un tânăr trompetist...

Fu ca o explozie. Sala începu să se învârtească în jurul ei. Aerul îi lipsea.

– Vă rog... să mă scuzați, șopti ea.

Se refugie la toaletă și-și căută pe pipăite medicamentele. După ce înghiți două comprimate, se așeză pe banchetă, cu fața ascunsă în mâini. Așa o găsi Raven.

– Lella, nu te simți bine?

– Oh, doar una din migrenele mele. O să-mi treacă.

– Înțeleg că ești tulburată. Probabil că ai avut un șoc descoperind că ești pianistă. Și ce pianistă! adăugă prietena ei cu un respect plin de încântare. Poate că ai fost la New Orleans?

– Nu știu, Raven... Nu știu nimic. E ca și cum aș lovi cu pumnii într-o ușă închisă din capul meu.

Mai târziu, complet epuizată, urcă în mașină între Raven și Glenn Marshall.

– Cred că în seara asta am făcut un pas mare spre însănătoșirea ta, Lella. Nu te forța, amintirile vor reveni de la sine.

Dar ea se simțea mai deprimată, mai derutată ca de obicei. Când ieși din mașină îi veni amețeală. Gâfâia și se împleticea. Doctorul o ridică în brațele lui puternice.

Simți că o așeza pe pat și gemu de durere. Sângele îi zvâcnea cu putere în tâmple și capul o durea îngrozitor. Simți acul înfigându-i-se în braț. Apoi văzu chipul lui Glenn Marshall aplecat deasupra ei.

– De ce am migrenele astea? șopti ea. Parcă niciodată nu m-a durut capul atât de rău ca acum.

– Nu știu exact. Poate ca urmare a traumatismului suferit, a faptului că ești atât de slăbită... Se pare că experiența pe care ai trăit-o în seara asta te-a pus la grea încercare.

– Da. A fost... îngrozitor. Eram o altă femeie. Nu am făcut nici un efort conștient ca să cânt.. Nici măcar nu știam...

– Dar ești muziciană, și încă o foarte bună muziciană. Subconștientul tău a lăsat să treacă o informație și ăsta e un semn pozitiv.

– Nu știu... În unele momente mă întreb dacă vreau cu adevărat ca toate aceste porți să se deschidă. Mi-e teamă. Teamă... ca și cum există ceva de care ar trebui să mă tem. Mă simțeam bine la pian dar în același timp exista teama... la... la ideea că urma să intru într-un tunel întunecos, singură, și că nu voiam să fac asta...

Sub acțiunea sedativelor, pleoapele i se îngreunară. Vocea gravă a lui Glenn Marshall, puterea mâini mari care o ținea prizonieră pe a ei îi dădeau un sentiment de siguranță. Îl auzi ca prin vis spunându-i lui Raven, care era de gardă la spital în acea seară, că putea să plece. Apoi, cu o blândețe surprinzătoare la un uriaș neîndemânatic ca el, îi scoase pantofii și o acoperi cu grijă cu o cuvertură. Lella adormi cu sentimentul că el o privea. Abia simți că o sărutase pe frunte, dar o emoție plăcută i se răspândi în tot trupul. Avea impresia că plutește între două lumi. Un trecut necunoscut și un viitor nesigur. Dar prezentul depindea de acest bărbat voinic și blând care o sărutase.

*
* *

Se trezi tresărind. Raven o striga și o zgâlțâia. Ea se ridică în capul oaselor, cuprinsă de un tremur nervos.

– Lella, nu a fost decât un vis urât. Te-am auzit țipând.

– Jimmy... șopti ea cu ochii plini de lacrimi.

Raven își aplecă spre ea capul, cu o expresie îngrijorată și curioasă.

– Jimmy... cine e Jimmy?

– Fotografia din medalion! Tânărul... este Jimmy.

– Ești sigură?

– Nu am fost niciodată mai sigură de ceva. Tocmai l-am văzut la fel de limpede cum te văd pe tine. Mergeam unul alături de celălalt pe un câmp. Era primăvară. Era plin de flori sălbatice. El mă ținea de mână. I-am pronunțat numele: Jimmy. El m-a privit și mi-a surâs. Dar pe urmă mi-a lăsat mâna și s-a îndepărtat de mine. Am fugit după el, l-am strigat, dar el continua să se îndepărteze din ce în ce mai repede. Eu strigam după el să mă aștepte...

Începuse să plângă în hohote. Raven îi înconjură umerii cu brațul și o mângâie pe păr.

– Îți mai amintești și altceva?

Lella se liniști. Începu să-și scruteze memoria. Era extrem de încordată. Apoi un cuvânt îi trecu prin minte cu viteza fulgerului.

– Millerdale! Era scris pe stația de autobuz. Era însă... cam șters. Câmpul se afla la marginea unui orășel. Și era o stație. Una din gheretele acelea galben cu maro pe care le găsești pe drumurile de țară.

– Aceste două nume au o mare importanță pentru tine, Lella. Cel al bărbatului din medalion și cel al satului. Reprezintă secretul identității tale, Lella.

– Oh, da, sunt sigură de asta! Sunt sigură că pe mine m-a auzit cântând la New Orleans pianistul de aseară... Și că șeful formației, tânărul trompetist... Oh, Raven, am impresia că totul capătă o formă. De aceea eram atât de speriată. Jazz-ul, trompetistul, pianul, totul este atât de aproape de mine... Și visul ăsta a adus totul la suprafață. Tânărul trompetist e Jimmy. Eram foarte tineri la Millerdale. Adolescența... Dar poate că mai târziu am format un grup la New Orleans?

Raven clătină cu gravitate din cap.

– S-ar zice că ai găsit cheia pe care o căutai. Cel mai bine ar fi să vorbești cu doctorul Glenn.

*
* *

Când Lella îi telefonă medicului, acesta o invită imediat la cabinetul lui. Se așezară împreună pe canapea și Glenn o ținu tot timpul de mână când ea îi povesti visul. O expresie ciudată îi voala privirea.

– Lella, în aceste ultime săptămâni, m-am atașat foarte mult de tine. Cred că știi asta. Dintr-un punct de vedere egoist, aș fi dorit aproape să rămâi Lella Smith și să te pot păstra lângă mine. Dar sunt foarte fericit că ieși din amnezie. Când o să-ți regăsești în întregime trecutul, o să vedem ce ne rezervă viitorul.

Avea un surâs trist și, spontan, Lella se lipi de el. Și asta o făcu să se simtă în siguranță.

– Glenn, trebuie să mă duc în orășelul acela. Sunt sigură că acolo o să mă întâlnesc cu trecutul meu.

– Să încercăm să-l localizăm.

Telefonă imediat la informații și află de un orășel cu numele de Millerdale, în Louisiana.

– Acolo e! Sunt sigură de asta! exclamă ea.

– Oricum merită să verifici. Eu am munca mea și nu te pot însoți. Dar se poate la fel de bine să fie o pistă falsă. Pregătește-te și pentru o decepție. Și, mai ales în acest caz, telefonează-mi.

Nu exista un zbor direct spre Millerdale fiindcă era un oraș prea mic. Lella ateriză în cel mai apropiat oraș mare și închirie o mașină.

La marginea orașului, inima începu să-i bată nebunește. Mâinile i se umerizră pe volan când viră pe strada principală. Casele erau în ochii ei ca niște siluete învăluite în ceață, destul de greu de identificat.

Farmacia Thompson, fierăria Fred Boudreauz, magazinul de îmbrăcăminte Marcie Alenon, băcănia J.C. Penney. Repera fiecare nume, pronunțându-l cu voce tare, căutându-l în gândurile ei confuze pentru a încerca să prindă un fir și să descurce astfel ițele întregii istorii.

– Pe strada asta! decise ea brusc, fără să știe de ce.

Era un cartier destul de sărac. Atenția îi fu atrasă de o căsuță mică, albă, care părea părăsită. Se opri. Ușa de la intrare atârna în balamalele ruginite. Zugrăveala se coșcovise de mult timp. Oblonul unei ferestre abia mai stătea agățat într-un cui.

O tricicletă veche de copil era sprijinită de gardul ruginit. Lella intră, luă de pe jos o jucărie și o aruncă în curte, în mijlocul ierburilor înalte. Privi casa, cu ochii încețoșați de lacrimi.

Știa cine era.

Se născuse în acea casă.

Se numea Lella Parker.

Capitolul 3

Amintirile îi reveniră asemeni unui torent care a rupt digurile. Năucită, Lella nu mai putea da înapoi. Trebuia să retrăiască totul, orele fericite când se îndrăgostise de Jimmy LaCross, eroul copilăriei ei; și orele negre, și accidentul, furtuna din deșertul Arizonei. Ralph. Oh, Ralph! El singur era mai presus de toate celelalte amintiri... Verigheta părea acum că-i arde degetul. Da, totul era acolo. Copilăria ei, muzica, cei doi bărbați din viața ei. Trebuia să facă față și să accepte. Fiindcă aceasta era ea.

Dar adevărata identitate a Lellei Parker era muzica. Muzica îi marcase toate orele existenței.

I se păru că mai aude încă vocea părinților ei, Martha și William Parker. Ruinat de marea criză, tatăl ei nu-și mai revenise niciodată în urma acestei încercări. Era folosit la diverse munci în împrejurimi, cam la tot ce putea face un bărbat fără studii și fără ambiție. Dar unchiul ei, Daniel Webster Le Deux, pastor evanghelic, avusese cea mai mare influență asupra vieții ei. Revedea silueta lui înaltă, într-o pelerină lungă, neagră, și pălăria lui cu boruri largi, îl mai auzea încă ținând predici mulțimii cu

vocea lui de tenor. O lua cu el pe Lella în misiunile lui din Sud și acolo, deși era încă o fetiță, începuse să cânte în public, captivând deja auditoriul de fiecare dată când intona cântecele bisericești. Când nu călătorea, unchiul ei predica într-o mică biserică aflată la ieșirea din oraș. Își oferise luxul de a poseda un pian. Dându-și repede seama că fetița avea ritmul în sânge și o ureche muzicală perfectă, își propusese să se ocupe de educația ei muzicală. Lucru pe care-l îndeplinise cu seriozitatea lui obișnuită.

Amintirea acestor scene din copilărie îi sfâșia inima tinerei femei. Exact în spatele casei locuia o familie de negri, familia Washington. Oare nu avuseseră asupra ei o influență la fel de mare ca și unchiul ei? Tatăl, Willard Washington, era un cântăreț de blues destul de cunoscut și micuța Lella, fascinată, stând așezată în fața porții lor, îl asculta lansând în noapte strigătul tulburător al acestor arii melancolice, sau vorbind despre mari muzicieni pe care-i cunoscuse personal la New Orleans: Bunk Johnson, Alphonse Picov, Louis Armstrong, Berney Bigard. Poseda o incredibilă colecție de discuri și, la el acasă, timp de ore întregi, Lella își desfăta urechile cu jazz-ul clasic, interpretat de Blind Lemon Jefferson, Huddie Ledbette, T-Bone Walker, B.B. King... și mai ales, mai ales Bessie Smith. Oh! Mai avea și primele înregistrări ale lui Jelly Roll Morton, King Oliver, Bix Beiderbecke, Duke Ellington!...

Și în curând, când unchiul ei era absent, Lella începu să facă improvizații de jazz la pianul din biserică și să cânte în gura mare încercând să imite inflexiunile vocii lui Bessie Smith...

La școală o avea ca profesoară de muzică pe domnișoara Andrews. Talentul micuței Lella nu putea trece neobservat, așa că fu chemată să se producă la toate serbările din împrejurimi.

Apoi, în anul trei de colegiu, avusese loc marea cotitură din viața ei. După acel an, Lella Parker nu mai fu niciodată aceeași. Își dăruise inima lui Jimmy LaCross. Înalt, musculos, cu surâsul lui irezistibil și șuvița blondă căzută pe frunte, Jimmy era cel mai frumos băiat de la colegiul din Millerdale. Dar era mult mai mare decât ea și la fel de inaccesibil ca un star de la Hollywood. Lella își făcuse ei însăși o promisiune: să-l venereze în cel mai mare secret pe seducătorul Jimmy LaCross.

Dar Jimmy avea un punct comun cu Lella: muzica. Și el era un superdotat, un trompetist minune și alchimia jazz-ului fu destul de puternică pentru a-i apropia. Familia LaCross nu era mai bogată decât familia Parker. Jimmy cânta la toate balurile de sâmbătă seara. Și băga toți banii pe care-i câștiga cu trompeta în iubitul lui Chevrolet. Lella își amintea cu o strângere de inimă de o scenă familiară în Millerdale: Jimmy LaCross urcând strada principală la volanul Chevrolet-ului său, cu o droaie de fete extaziate înghesuite pe banchetele mașinii.

Tânărul trompetist nu era numai mândria grupului de jazz al școlii. Jimmy era speranța muzicală a regiunii, așa că fu selecționat să participe la un concurs de stat, sperându-se ca sublima lui interpretare a *Carnavalului la Veneția* să-i aducă premiul întâi.

Dar îi trebuia o pianistă care să-i acompanieze partea de solo și atunci numele Lellei fu imediat pronunțat. Când domnișoara Andrews venise să-i anunțe, în mijlocul cursului de engleză, că va repeta cu Jimmy LaCross, crezuse că va leșina. Sau chiar că va muri, fiindcă i se oferea un loc în paradis.

În recreații, Lella preferase întotdeauna gamele în locul jocurilor. Directorul școlii îi pusese la dispoziție pianul din auditoriu. Acolo trebuia să-l întâlnească pe stăpânul visurilor ei, la sfârșitul cursurilor. Crispată, simțind că i se face greață din cauza emoției, ajunse cu un sfert de oră înainte.

Pentru a-și uita frica, lăsă degetele să-i fugă pe clape. După câteva piese clasice ca să se încălzească, execută în joacă cu mâna stângă ceva în ritm de boogie-woogie. Apoi mâna ei dreaptă începu să improvizeze. Și atunci Lella uită de tot ce-o înconjura. Termină printr-un acord în arpegii de o mare complexitate, în care devenise specialistă. Niște aplauze o readuseră la realitate și-și întoarse capul tresărind. Jimmy LaCross se afla acolo, surâzător, superb, cu trompeta sub braț.

– Splendid! Scoți un adevărat uragan din cutia asta, fetițo!

Pe Lella o trecu un fior, dar rămase mută. Nu putea decât să se uite la el cu niște ochi mari și timizi, gândind: *Nu sunt o fetiță, Jimmy. Am paisprezece ani și te iubesc ca și cum aș fi femeie.*

Dar el avea optsprezece ani. O prăpastie de netrecut la această vârstă. În ochii Lellei, el era plin de experiență, sigur pe sine. Era un adevărat bărbat.

– N-aș fi crezut că o fată poate cânta astfel jazz. Unde ai învățat?

Ea căută cu disperare un cuvânt spiritual, dar nimic nu-i veni în minte. Auzindu-se singură cum răspunde, fu sigură că va părea întotdeauna o idioată în ochii lui.

– La... la biserică.

El zâmbi în colțul gurii, într-un fel care o făcu praf.

– Se cântă o astfel de muzică acolo? O să devin și eu practicant al acelui cult!

– Nu...nu, îngăimă ea. Vreau să zic că unchiul meu... e pastor acolo. Am... învățat jazz ascultând discuri.

– Atunci probabil că ai ascultat discuri foarte bune! spuse el pe un ton plin de apreciere. Va trebui să vii la mine acasă într-o zi, fiindcă am și eu destule. Băieții de vârsta mea nu înțeleg deloc jazz-ul. Poate că vorbim aceeași limbă, fetițo.

La această propunere nesperată, ea îl iertă cu ușurință pentru „fetițo“. Timp de o oră repetară *Carnaval la Veneția.* Apoi Jimmy își șterse trompeta și spuse cu nepăsare:

– Pariez că nu cunoști *Indiana.*

– Iar eu pariez contrariul! Îmi dai ritmul?

El bătu măsura cu vârful piciorului și Lella cântă introducerea. Fu experiența cea mai exaltantă din tânăra ei viață. Jimmy și ea vorbeau într-adevăr aceeași limbă, întâlnindu-se pe aceeași lungime de undă în inspirație și creațiile lor. Terminară într-o apoteoză, Jimmy acompaniind-o într-un ritm îndrăcit. Apoi el lăsă jos trompeta și, râzând ca un nebun, o strânse pe Lella în brațe de-i trosniră oasele.

– Ah, puștoaico! Când te-am văzut cu codițele astea, cu pistruii și pantofii fără toc, m-am gândit „ce ghinion“! Dar tu ești o adevărată gură de aer proaspăt! Îmi placi, fetițo!

Punându-și tot sufletul în imensii ochi albaștri, Lella și-ar fi dorit să îndrăznească să-i spună cât de mult îl iubește. Dar o fetiță dintr-a treia nu-i spune așa ceva unui băiat din ultima clasă.

Acel an fu cel mai frumos din copilăria ei cenușie, petrecută într-un orășel cenușiu. Dragostea ei pentru Jimmy LaCross îi transforma viața.

Deveniră prieteni. Jimmy o trata cu un fel de amabilitate amuzată, ca un frate mai mare, și-i spunea în continuare „fetițo“. Interpretarea lui la *Carnaval la Veneția* îi aduse premiul întâi. Își sărbătoriră succesul cu hamburgeri și milk-shake. Repetau împreună imediat ce pianul din auditoriu era liber și se produseră de mai multe ori împreună în public. Jimmy considera că ceilalți pianiști nu erau buni decât să acompanieze corala de duminică și că doar Lella avea același simț al jazz-ului ca el.

Dar nu-i arăta și un altfel de interes. Și Lella detesta fetele cu picioare lungi și ochii rimelați care se înghesuiau în mașina lui decapotabilă. Se simțea bolnavă de gelozie. Dar când Jimmy improviza cu ea, el îi aparținea cu adevărat. Inima i se umplea de dragoste, gata să explodeze.

Câteodată, când nu era ocupat să-și dichisească mașina sau să iasă în compania admiratoarelor sale, el o căuta și, după-amiezi întregi, ascultau discuri, discutau, analizau stilul artiștilor.

Într-o zi frumoasă de primăvară, el o duse într-o pădurice de la marginea orășelului lor.

– Te fac un tur până în luminiș? Am ceva să-ți spun.

Urmară cărarea de-a curmezișul pădurii și sosiră într-o poieniță înflorită, pe unde curgea un pârâu cu ape limpezi. Se lungiră pe iarbă, privind norii albicioși care păreau agățați de cerul senin. Era unul din acele momente binecuvântate pe care Lella îl va păstra pentru totdeauna în inima ei.

– Veneam aici cu bicicleta când eram puști, și căutam raci pe sub stânci. Vrei să ne bălăcim puțin?

Își suflecă blugii până la genunchi și coborâră taluzul râzând. Lella își ridică poalele rochiei și se aventură în apă.

– Știi că ai început să ai picioare frumoase, fetițo? O să fii al dracului de frumoasă într-un an sau doi.

Inima Lellei începu să bată nebunește. O ciudată dar plăcută dorință o cuprinse. Se simțea încurcată, dar în același timp și fericită că el îi privise picioarele în acest fel. Deci n-o mai trata ca pe un copil. Instinctiv, știu că trezise în el dorința unui bărbat și se simțea puțin speriată. Ce să facă dacă o s-o sărute? Ceea ce cunoștea ea despre sexualitate era mai degrabă vag și-i era mai frică de propria ei ignoranță decât de ceea ce i-ar fi putut face Jimmy.

Apoi, ca și cum și-ar fi reamintit brusc că ea nu avea decât paisprezece ani, Jimmy luă o piatră și o aruncă în apă.

– Bun, ceea ce voiam să-ți spun e că n-o să ne mai vedem.

Bucuria îi pieri ca alungată de un suflu înghețat.

– De ce?

– Luna viitoare o să-mi iau bac-ul și o să părăsesc gaura asta. Știi ca nu m-am înțeles niciodată bine cu părinții mei. Tatăl meu n-a putut suferi niciodată muzica. Toată viața lui a rămas muncitor în garajul lui Joe și crede că îmi dau aere de superioritate fiindcă vreau să fac altceva. Fratele meu Ralph îl detestă și mai mult decât mine. Poate și pentru faptul că este tatăl lui vitreg.

– Nu știam că ai un frate.

– Pe jumătate. Tatăl lui a murit. Mama mea s-a recăsătorit. Ralph e mai mare cu zece ani decât mine. A rămas cu noi câțiva ani și a plecat în lume când eu eram încă mic. Ca să lucreze în petrol. Și a reușit... Îl veneram... „Ascultă, puștiule, îmi spunea el. Imediat ce vei ajunge destul de mare ca să-ți cumperi un bilet de autobuz, scapă din această gaură de șoareci. Nu ai un viitor aici". Îmi scrie rar dar regulat. Mi-a oferit un loc în compania lui. Dar eu am alte planuri. Mă urc la volanul Chevrolet-ului meu și mă duc la New Orleans. La început o să găsesc câte ceva de lucru, pe ici pe colo înlocuind pe câte cineva... Dar într-o zi o să am propria mea orchestră și o să mă instalez în Bourbon Street. O să vezi, o să înregistrez discuri. O să devin la fel de celebru ca Al Hirt sau Pete Funtain.

Lella abia își stăpânea lacrimile.

– Eu... eu cred că o să-mi lipsești.

– Da, ne distram bine împreună. Ești o pianistă grozavă și ai mult talent, Lella. Nu rămâne în orașul ăsta mizerabil. Imediat ce o să-ți iei bac-ul, fă ca mine... Bun, am ceva pentru tine ca să-ți mulțumesc că m-ai ajutat să repet, continuă el pe un ton posomorât, scoțând un pachețel din buzunar.

Lella îl deschise cu degete tremurătoare. În interiorul cutiuței de carton găsi un medalion înfășurat într-o hârtie mătăsoasă.

Lividă la față, Lella se lupta cu curaj ca să nu izbucnească în hohote de plâns.

– Îți mulțumesc, Jimmy, șopti ea. O să-l păstrez toată viața.

Își mușcă buzele și-și adună tot curajul ca să adauge:

– Fotografiile de la școală, știi tu, acelea foarte mici? Mai ai una? Aș putea s-o pun înăuntru...

Așa ajunsese fotografia lui Jimmy în medalion. Mai târziu o pusese și pe a ei.

Fidel cuvântului său, Jimmy plecă fără să-și ia rămas-bun. Bijuteria ieftină nu părăsise niciodată gâtul Lellei. Jimmy LaCross, prima, singura ei dragoste, lăsase un gol în inima ei, un gol pe care nimeni nu-l putea umple. În timpul studiilor secundare, fu o elevă liniștită, studioasă. Cel mai bun prieten al ei era pianul. Cu ajutorul domnișoarei Andrews și al directorului colegiului, ea obținu o bursă pentru Școala normală de muzică. Fapt ce depășea cu mult ceea ce William Parker, în visurile lui cele mai îndrăznețe, își imaginase pentru fata lui.

Nu va putea niciodată uita emoționanta imagine a tatălui și mamei ei în stația de autobuz de la Millerdale, în ziua când plecase la internat. Tatăl ei devenise un omuleț cu părul argintiu și umerii încovoiați. Era marcat de toate înfrângerile vieții lui, dar ochii îi străluceau de mândrie. Mama ei, grăsuță, puțin speriată, își ștergea ochii cu o batistă brodată.

Înainte ca Lella să-și fi terminat studiile, amândoi părinții ei muriseră. Tatăl ei fusese victima unui accident de muncă; mama ei se stinsese după câteva luni, în timpul unei crize de diabet.

După înmormântarea mamei sale, Lella rămase mult timp în fața mormântului, în micul cimitir din Millerdale. Nu mai avea

nici un motiv să revină în orășelul ei natal. În afara câtorva obiecte personale, părinții ei nu-i lăsaseră nimic. Chiar și casa lor era închiriată.

Iar Lella avea alte planuri. Planuri pe care și le făcuse într-o zi de primăvară, o zi petrecută în compania lui Jimmy LaCross într-o poieniță plină cu flori, pe malul unui pârâu.

Șapte ani trecuseră de atunci. Lella se schimbase. În orașul mare în care-și făcuse studiile, își pierduse stângăciile de „provincială". Se simțea sigură pe ea și mai încrezătoare ca niciodată în talentul ei muzical, acum consolidat de tehnică și teorie.

În timpul acestor șapte ani, nu intrase niciodată în legătură cu Jimmy LaCross. Nici măcar o carte poștală, nici de o parte nici de cealaltă. Probabil că el nici nu-și mai amintea de școlărița cu codițe care-l acompaniase la pian. La Millerdale, în timpul înmormântării mamei ei, aflase că el era într-adevăr pe cale să-și facă un nume pe Bourbon Street.

Cântând prin cabarete și compunând aranjamente pentru formații locale, Lella reușise să facă niște economii. Într-o zi de iarnă se urcă în autobuzul spre New Orleans, cu un mic surâs pe buze. De șapte ani își păstra cu grijă secretul. Astăzi visul ei se va realiza. Îl va revedea pe Jimmy LaCross.

Capitolul 4

Tiny Dean avu parte de niște funeralii demne de New Orleans. Jimmy LaCross conduse orchestra de-a lungul străzilor înguste, sub o ploaie rece. Muzicieni, barmani, brokeri, fete și băieți, toți înnebuniți după jazz, formau cortegiul, potrivindu-și pasul cu marșul funebru.

Tiny avea o groază de prieteni. Pe melodiile *Rampart Street Parade* și *Muskrat Ramble,* multe pahare se ridicaseră în acea seară pentru a-i onora plecarea. Pe Bourbon Street lumea nu se lamentează niciodată prea mult. Era atâta whisky de băut, jazz de cântat, fete frumoase de privit...

Pentru Jimmy LaCross orchestra nu va mai fi niciodată aceeași fără chipul rotund și zâmbitor al lui Tiny. Pianistul era și prietenul lui cel mai apropiat de când își făcuse propria lui formație, în urmă cu patru ani. Viața de muzicant era aspră: programe neregulate, prea multe țigări, prea mult alcool. Doctorul îl prevenise pe Tiny că în acest ritm inima lui va înceta să bată într-o noapte. Dar Tiny îi răspunsese cu un râs inimitabil: „Să trăiești repede, să mori tânăr, ca să fii un

cadavru frumos!“ Și părăsise scena vieții așa cum își dorise, la pianul său, în mijlocul refrenului trepidant de la *Panama.*

Și acum inima lui Jimmy era la fel de goală ca locul vacant din orchestră. Își petrecu după-amiază bând, dar alcoolul nu-l încuraja deloc. Spre seară ieși din cafenea și se îndreptă cu pas lent spre Sho-Time, local aflat nu departe de acolo. În jurul lui, Bourbon Street se trezea pentru noapte. Din baruri începeau deja să se audă ecourile jazz-ului, neoanele clipeau în jurul fotografiilor provocatoare ale fetelor pe jumătate goale. Șase nopți pe săptămână, de la zece seara până la patru dimineața, trompetistul Jimmy LaCross își dirija formația la Sho-Time, și această noapte nu va fi diferită de celelalte. Va exista și un pianist, unul care nu va reuși să-l înlocuiască pe cel dus, dar muzica va continua. Tiny n-ar fi dorit să fie altfel.

Ca întotdeauna, localul era arhiplin. Și în fața afluenței obișnuite a clienților care se adunau ca să bea și să asculte muzică, Jimmy se autodepășì. Cu trompeta ridicată spre cer, el improviza pentru Tiny, pentru a face cunoscut lumii întregi că el era Jimmy LaCross și că avea ceva de spus cu instrumentul lui.

Printre pleoapele pe jumătate închise și norul gros de fum, o văzu pe tânăra femeie croindu-și drum prin mulțime. Picăturile de ploaie străluceau ca diamantele în părul ei blond și pe obrajii ei, ca niște lacrimi.

Cho-Time Bar era o sală îngustă cu pereții capitonați în roșu închis, unde clientela se așeza în jurul meselor de la bar. Necunoscuta alegea întotdeauna același loc, la capătul barului. Și până în zori părea că se delectează doar cu muzica, fiindcă bea un singur pahar toată noaptea, ceea ce nu-i plăcea deloc lui Alex, barmanul.

Ceva îl intriga pe Jimmy la această tânără. O impresie de *déjà vu.* Degeaba trecuse în revistă toate femeile frumoase care se

perindaseră prin viața lui, nu reușea s-o situeze nicăieri. Încercase să-i vorbească dar, în fiecare pauză, era asaltat de vânătorii de autografe sau de vreo problemă. Și când reușea să se elibereze de toate obligațiile lui, misterioasa blondă dispăruse deja. Și asta se repeta în fiecare seară.

În sfârșit, astăzi, după ultima bucată, ea se afla încă acolo. În timp ce muzicanții își aranjau instrumentele, Jimmy sări de pe estradă și se așeză la bar lângă ea.

– Se pare că iubești muzica...

Ea îl fixă cu ochii imenși de un albastru-violet.

– Da. Ai făcut mari progrese de când te-am ascultat ultima oară, Jimmy.

– Ne cunoaștem?

– Da, dar nu mă așteptam să-ți amintești, spuse ea cu un surâs irezistibil.

– Așteaptă... Aici, la New Orleans? Când am cântat pe Baton Rouge? Pe vapor, nu-i așa?

Ea scutură din cap.

– Mult mai de mult, Jimmy...

În fiecare noapte încercase să-și facă puțin curaj și să-l abordeze. Dar imediat ce punea trompeta jos, oamenii îl acaparau. În seara asta, când se apropiase de ea, o bătaie înăbușită răsunase în pieptul Lellei. Aștepta această clipă de șapte ani!... Dar în timpul acestor ani, ea se schimbase mai mult ca Jimmy. El părea mai puțin zvelt ca odinioară și niște riduri fine îi apăruseră la colțurile ochilor, dar era mai frumos ca niciodată cu aerul lui de boem. I-ar fi plăcut atât de mult să-i dea la o parte șuvița blondă care-i cădea și acum pe frunte.

Nu, Jimmy n-o decepționase, așa cum se temuse. Era într-adevăr băiatul pe care-l iubise în timpul acestor ani lungi! Dar ea

nu mai era adolescenta speriată de odinioară. Era la fel de rezervată ca pe vremuri, dar putea să-l abordeze de la egal la egal.

Îi surâse din nou în felul acela dezarmant.

– O să-ți dau câteva indicii.

El o urmă plin de curiozitate când ea urcă pe estradă ca să se instaleze la pian. Își încălzi degetele cu câteva acorduri și atacă ultima melodie pe care o cântase orchestra, un clasic New Orleans, *The Bucket's got a hole in it.* Acum, toată rezeva ei dispăruse. Putea să exprime tot ce avea să-i spună, cu o forță care-ți tăia respirația. Când termină, se roti cu taburetul. Jimmy o privea uluit.

– În viața mea nu am mai auzit decât o fată capabilă să cânte astfel jazz. O puștoaică din orășelul meu natal...

– Numele ei?

– Hmm...

– Încearcă Lella.

El pocni din degete.

– Lella Parker! Doamne! Nu-mi vine să cred! Micuța mea Lella Parker a crescut! Dar de ce naiba nu ai venit să-mi vorbești din prima seară?

O ridică de pe taburet ca s-o îmbrățișeze cu entuziasm, și Lella simți că i se taie răsuflarea de bucurie și plăcere.

– Ai devenit celebru. N-am reușit niciodată să mă apropii de tine. Și pe urmă, era atât de amuzant să stau să te ascult, întrebându-mă dacă o să mă recunoști.

– Vorbește-mi despre Millerdale. Despre colegii noștri de școală...

Lella îi explică faptul că nici ea nu mai stătea de mulți ani acolo, că primise o bursă de stat ca să urmeze Școala normală de muzică. El îi sorbea cuvintele de pe buze și n-o scăpa din ochi, la fel ca un puști încântat.

– Ce bucuros sunt, fetițo! Speram că n-o să te lași înăbușită de orășelul nostru. Ai prea mult talent. Și ce faci la New Orleans?

Lella ezită. Nu putea să-i mărturisească, așa, pe nepusă-masă, că venise să-l întâlnească pe bărbatul pe care nu încetase să-l iubească pasionat, deși trecuseră atâția ani.

– Doar un capriciu. Un fel de pelerinaj la izvoarele muzicii noastre.

– Și încă ce izvoare! spuse el izbucnind în râs. Când te gândești că Louis Armstrong a început la *Lulu White's,* în vechiul cartier Storyville! Și că în josul acestei străzi se află ultimul bar în care Jack Teagarden a cântat înainte să moară... Ce să-ți ofer?

– O cafea.

El îi făcu semn barmanului. Lella era copleșită, ametită de emoție. Ar fi vrut să savureze fiecare nuanță a acestei clipe atât de mult așteptate, să poată păstra pentru totdeauna în sufletul ei mângâierea privirii lui, sunetul vocii lui.

– Ai devenit un virtuoz, Jimmy. De la școală erai bun, dar acum interpretarea ta e perfectă și tușeul tău are o forță...

– O să vezi, există ceva în acest oraș care te obligă să dai tot ce ai mai bun în tine, spuse el, cu ochii sclipind de surescitare. Străzile își mai amintesc încă de King Oliver și de ciracii lui. Ele răsună încă de acordurile orchestrelor care interpretau *Didn't he ramble.* Și când vezi trecând câte un vapor în zori de zi, crezi că vezi navele din New Orleans coborând pe Mississippi... Câteodată am impresia că fantomele acestor muzicieni legendari, Buddy Bolden, Freddie Keppard, Bunk Johnson, bântuie încă printre noi. Și în unele nopți, ele ies din ceață pentru a pune degetele pe trompeta mea când cânt, și mă inspiră la niște improvizații pe care nu le-aș fi făcut niciodată de unul singur.

Pe Lella o trecu un fior ciudat pe șira spinării, dar dădu din cap aprobator.

– Am avut și eu oarecum această impresie plimbându-mă pe străduțele din vechiul Cartier Francez. S-ar putea crede că totul s-a petrecut ieri.

Apoi, simțindu-se parcă încurcat de această înduioșare romantică, Jimmy schimbă brusc subiectul.

– Și care sunt planurile tale, fetițo, acum că ai văzut New Orleans?

– Eu... hm... nu prea știu. Mi s-au propus mai multe posturi în învățământ.

– În învățământ? Ah, nu! Doar n-o să-ți risipești talentul învățându-i pe niște neisprăviți!

Se încruntă, părând foarte preocupat, și brusc, îi propuse:

– Ascultă. Știi că Tiny Dean, pianistul meu, a murit subit săptămâna trecută. Cel pe care l-am angajat în seara asta ca să-l înlocuiască e un tâmpit, doar l-ai auzit... Dacă ai fi interesată să ocupi locul lui, ne-ai reda întreaga strălucire. Moartea lui Tiny ne-a demoralizat pe toți, orchestra se află în cădere liberă. Am avea nevoie de cineva pasionat ca tine. Ai stofa Normei Teagarden, a lui Lil Hardin, Hazel Scott...

– Gata, gata! exclamă Lella care nu mai putea de bucurie. Accept, Jimmy. Bineînțeles că accept!

Nici programul incomod, nici salariul modest nu-i putea stricau bucuria.

Dar Jimmy făcu un gest, ca și cum voia să-i tempereze entuziasmul.

– Necazul e că nu-ți pot oferi decât un provizorat. Nu sunt propriul meu patorn. Am un frate vitreg, Ralph Remington, nu știu dacă ți-am mai pomenit de el până acum. Un magnat al

petrolului. E mecena orchestrei noastre. El a investit în Sho-Time. Acum se află în străinătate. Când o să se întoarcă, peste cincisprezece zile, va avea un cuvânt greu de spus.

Ea surâse încrezătoare.

– Poate că și lui îi va plăcea modul meu de interpretare.

– Poate. Niciodată nu poți ști ce gândește Ralph...

Ieșiră braț la braț pe străduțele din orașul vechi. Șuvițe de ceață pluteau pe Mississippi când traversară Jackson Square.

– Ralph e propria lui creație, continuă Jimmy. A luat viața în piept singur, la vârsta de șaisprezece ani, ca ucenic la puțurile de petrol. Muncește și acum pe brânci și e mult mai șmecher decât mine în afaceri, precizează el râzând. A inventat un sistem de foraj, sau ceva de genul ăsta și, datorită lui, s-a îmbogățit. E în fruntea unei firme puternice și are afaceri în toată lumea.

Intrară într-o cafenea încă plină de clienți nocturni și comandară un mic dejun „à la française“ cu cornuri, unt și cafea cu lapte.

– Când a aflat că mă instalasem la New Orleans, a închiriat Sho-Time pentru a mă ajuta să-mi lansez propria orchestră. Adoră muzica. Este regretul vieții lui că n-a ajuns muzician. În ciuda averii lui, Ralph mă invidiază. Ar da indiferent ce ca să sufle ca mine într-o trompetă. Cum nu poate, mă sponsorizează. Dar mă și supraveghează îndeaproape.

– Și... îi porți pică pentru asta? îl întrebă cu prudență Lella.

El ridică din umeri.

– Să zicem că familia și afacerile nu fac întotdeauna casă bună. Ne certăm câteodată la cuțite. Ralph consideră că problemele practice mă depășesc și are dreptate, de ce să nu recunosc. Dar necazul e că vrea să se amestece în muzică. În ciuda admirației pe care o am pentru el, câteodată mi se pare exasperant felul în care vrea să dirijeze totul. De aceea mă tem...

În sfârșit, sunt sigur că o să-i placă felul cum cânți. Dar are un dinte împotriva femeilor în acest moment. E marcat de o despărțire dureroasă... ai auzit vorbindu-se de Marie Algretto?

Lella făcu ochii mari.

– Cântăreața? Bineînțeles! Una dintre cele mai faimoase voci din lume! Fără a mai vorbi și despre frumusețea ei... Nu-mi spune că fratele tău se întâlnea cu Algretto? E un star internațional!

Jimmy dădu din cap.

– E lumea pe care o frecventează el. Când spun bogat, vreau să zic că e în top. Genul de tip care joacă la cazinoul din Monte-Carlo cu prințesele și starurile de cinema. Timp de un an, Ralph a urmat-o pe Marie Algretto prin toată Europa... Legătura lor a fost destul de zgomotoasă și capricioasă, dar sunt sigur că a vrut să se însoare cu ea. Atunci când ea l-a părăsit pentru un regizor italian, a fost destul de zdruncinat și rănit în amorul propriu. Nu cred că și-a revenit încă.

– Îl înțeleg. Am văzut-o pe Algretto în *Carmen* și e splendidă.

– Ralph a avut întotdeauna o predilecție pentru femeile talentate. Înainte ieșea cu o violonistă. Dar cred că nu era atât de îndrăgostit de ea, așa cum s-a întâmplat cu Algretto.

– Se pare că e cam afemeiat, ceea ce trebuie să fie o trăsătură de familie, îl tachină Lella. Îmi amintesc de un tânăr trompetist care conducea o limuzină decapotabilă plină cu liceene.

Jimmy izbucni în râs.

– Există o diferență. Eu mă distrez doar. Ralph își pune inima la bătaie.

Lella îl privi cu intensitate. O punea oare în gardă? Sau ceva se va schimba, acum că ea devenise femeie? Oricare ar fi riscul, ea era dispusă să și-l asume, chiar dacă i se va rupe inima. Visase prea mult la Jimmy LaCross ca să dea înapoi acum, în ultimul moment. Așa era viața și ea nu se temea de Lella.

*
* *

Își investi o bună parte din economii într-o rochie neagră de cocteil, care îi sublinia curbele corpului fără a fi însă provocatoare. Când își făcu apariția la Sho-Time, Jimmy fluieră admirativ, fapt care-i reaminti de ziua când el îi privise picioarele goale în apa râului, și simți aceeași plăcere.

Apoi făcu cunoștință cu membrii orchestrei. Bateristul, Donald Wilson, un băiețandru cu obrajii roșii. La Banjo, Skinny Long, un băiat înalt și slab, atins de o tuse seacă. O vedetă de același rang cu Jimmy, clarinetistul Charlie Neal, un exaltat care își ținea întotdeauna la îndemână pastilele pentru a-și calma durerile de stomac. Și la trombon, Ted Riley, un irlandez vesel, mare consumator de whisky, un ghem de nervi, care cânta dezlănțuindu-se ca un diavol.

Toți îi făcură o primire politicoasă, dar rece. Se întrebau, evident, ce naiba îl făcuse pe Jimmy s-o angajeze pe fata asta serioasă să cânte jazz. Nimic nu putea distruge mai mult o orchestră ca un pianist prost. Și erau posomorâți fiindcă se așteptau la un dezastru.

Jimmy anunță *Jazz me blues,* bătu din picior și-și ridică trompeta. Lella fu străbătută ca de o descărcare electrică. Toată viața ei visase să cânte într-o orchestră ca asta. Băieții aveau focul sacru și talent cu carul. Donald bătea cu putere în tobă, cu nerv și convingere. Trompeta lui Jimmy relua tema cu sonorități pline și arzătoare, în timp ce clarinetul lui Charlie Neal broda savant în contrapunct. Ted Riley se zbuciuma și emitea sunetele într-un stil balansat, neabătându-se nici o clipă de la ritmul impus.

Ceea ce așteptau acești muzicanți de clasă de la piansitul lor era ritmul, o frazare bună și nu intervenții intempestive, atâta timp cât nu-i permiteau ei un solo. Și Lella le dădu ceea ce voiau. Când unul dintre ei improviză, ea îl acompanie într-o progresie armonioasă clară, punctând ocazional tema cu un răspuns al mâinii drepte. Când Jimmy îi făcu semn, ea își începu partea de solo, mai inspirată ca niciodată. Era într-o stare de euforie, la paroxismul talentului ei. Muzica îi fugea prin degetele nervoase. Donald termină această apoteoză prin câtea măsuri la baterie.

Urmă o tăcere uimită, apoi felicitări. Lella îi cucerise. Cântară *King Porter stomp, Back O'Town blues, That's a plenty* și *High Society.* Apoi ea cântă unul din blues-urile lui Bessie Smith și fu aplaudată frenetic. De atunci, în toate serile, Jimmy o făcuse să cânte. Și ea se dărui din tot sufletul, dormind până la ora unsprezece, apoi petrecându-și după-amiezile lucrând la diverse aranjamente. Într-o seară le arătă, cu timiditate, lui Jimmy. El răsfoi totul cu ochii holbați de uimire.

– *Chime Blues, Mabel's dream, Snake rag...* Dar sunt primele cântece ale lui King Oliver! Unde naiba le-ai găsit?

– Nu există decât un singur mijloc de a-ți procura vechile melodii de jazz clasic. Le-am transcris ascultând discurile. Nu mi-e deloc greu să scriu după... dictare.

– Știu că ai o ureche perfectă, dar nu sunt doar niște simple linii melodice. Sunt niște aranjamente superbe!

– Am studiat armonia și orchestrația. Și mi-am câștigat un pic existența scriind partituri pentru diverse formații, când eram la Școala normală.

Jimmy clătină din cap.

– Ei bine, pot să zic că am noroc. Cerul mi te-a trimis!

Lellei îi plăceau cuvintele lui, dar aștepta mai mult. Aștepta un semn, un gest care să-i arate că el începuse să se intereseze

de ea, nu numai de talentul ei. Că începuse s-o vadă ca femeie și nu numai ca excelentă membră a orchestrei lui. În fiecare noapte spera să găsească o nouă expresie în privirea lui, să descopere o emoție nouă într-un simplu gest dar, spre marea ei disperare, Jimmy continua s-o trateze ca un frate mai mare, ca pe timpul când era elevă, cu un fel de afecțiune amuzată.

Aceste nopți de bucurie în orchestra de la Sho-Time erau atât de intense încât Lella uită că ea era Cenușăreasa de la bal. După două săptămâni, pendula urma să bată miezul nopții și trăsura se va transforma în dovleac. Ora fatidică bătu pe neașteptate. Nici Jimmy nu fusese prevenit de întoarcerea fratelui său.

Lella înțelese că ceva nu era în regulă, simțind o bruscă tensiune printre muzicanți. Chipul lui Jimmy se făcu mai serios; nu se mai auzeau obișnuitele glume.

Se întoarse spre sala plină de fum și atenția îi fu atrasă de un bărbat cu o statură impozantă, cu tenul bronzat, care stătea în fund, în fața ușii. Chiar de la această distanță, ochii lui păreau arzători și gânditori. Nu mai văzuse niciodată atâta patimă într-o simplă privire. Doar prin prezența lui, acest bărbat făcea să dispară totul în jurul lui.

Privirea lui intensă îi trecu în revistă pe muzicanți și apoi se opri la ea. Lella simți că i se înmoaie genunchii. Niciodată o privire nu o tulburase atât de mult.

Îl întâlnise pe Ralph Remington.

Capitolul 5

– Lella a fost la școală cu mine la Millerdale, Ralph. A sosit la New Orleans exact după moartea lui Tiny. Am luat-o în locul lui, până la întoarcerea ta.

Era prima pauză din acea seară. Jimmy făcea prezentările în culisele de la Sho-Time. Ralph îi strânse mâna. O studie cu ochii lui întunecați, dar chipul lui nu exprima nimic.

Acum că-l vedea de aproape, căuta curioasă să descopere un aer de familie. Dar Ralph era brun, în timp ce Jimmy era blond. Tenul lui mat, sprâncenele închise la culoare și ochii splendizi o făceau să se gândească la Tyrone Power. Doar gura, fermă și cărnoasă, revela o senzualitate comună celor doi frați. Altă diferență era că Ralph purta toate „semnele“ unui bărbat care a reușit în viață. Un costum scump de o croială impecabilă se mula pe umerii lui lați. Aurul butonilor strălucea pe manșetele cămășii brodate cu monogramă. Un ceas cu brățară de platină se vedea la încheietura mâinii stângi.

Dar și mai frapantă era diferența de temperament dintre Jimmy LaCross și Ralph Remington. Pe cât era Jimmy de nepăsător, pe atât părea Ralph de grav, de preocupat.

– Sunt bucuros că te cunosc, Lella, spuse el cu o voce frumos timbrată. Deci vii din micuțul nostru Millerdale? Un loc minunat... cu condiția să-l privești de departe!

Tinerei îi veni destul de greu să-și regăsească graiul.

– Dacă înțeleg bine, nu iubești Millerdale.

– Oh, n-am nimic împotriva lui. Poate că-l asociez cu o copilărie nu prea fericită. Dar recunosc că produce niște remarcabile talente muzicale. Cânți magistral.

– Îți mulțumesc.

Inima Lellei se umplu de speranță. Dacă-l impresionase, înseamnă că o va păstra în orchestră! Dar visurile ei fură în curând spulberate.

– Nu pot să te opresc aici. Dar nu din cauza interpretării tale...

– Ralph, ce naiba te-a apucat! strigă Jimmy. Doar n-o să ne lipsești de Lella, acum, după ce ai auzit-o! Este un adevărat soare, luminează toată orchestra!

Privirile celor doi frați se încrucișară. Se măsurară în tăcere câteva clipe.

– O să discutăm despre asta mai târziu, rosti calm Ralph.

– Mai târziu! Mai târziu! M-am săturat să decizi tu totul!

Încă o diferență între cei doi bărbați. Jimmy lua imediat foc, enervându-se din nimica toată. Ralph făcea față cu răceală mâniei fratelui său.

– Doar o mică dispută de familie, Lella, spuse el zâmbind. În realitate mă pricep mai bine decât lasă Jimmy să se subînțeleagă. Jazz-ul este marea mea pasiune. Nu sunt eu însumi instrumentist dar posed probabil una din cele mai mari discoteci din lume. Marea mea plăcere, atunci când trec prin New Orleans, este să mă așez aici la o masă și să ascult orchestra lui Jimmy. E o

formație de viitor. Și sunt atât de convins de asta încât sunt gata să pun la bătaie o grămadă de bani ca s-o lansez. Iată de ce sunt interesat de alegerea muzicanților.

– Și iată de ce nu poți s-o pierzi pe Lella! îl întrerupse Jimmy. Uite, aruncă o privire pe aranjamentele pe care le-a scris de când e cu noi!

Și-i întinse un teanc de partituri. Ralph ridică surprins dintr-o sprânceană.

– Tu le-ai scris?

– Da, e foarte talentată! insistă Jimmy.

– Numai citind titlurile îmi dau seama că melodiile astea sunt rare și greu de obținut. Sunt de ajuns să împrospăteze și să îmbogățească repertoriul oricărei formații Dixieland. O să le examinez și poate că o să te păstrez ca să faci aranjamentele muzicale ale orchestrei, Lella. Dar nici nu-mi trece prin minte să iau o femeie în orchestră. Dezolat, dar asta e!

Și fără să mai facă vreun comentariu, părăsi biroul.

– Vezi ce-am vrut să zic? bombăni Jimmy.

– Îți mărturisesc că m-a scos din sărite! Îmi vine să plec imediat, ca să nu-l mai oblig să suporte mult timp prezența *unei femei în orchestră!*

Jimmy se schimbă la față.

– Doar n-o să-mi faci una ca asta în mijlocul serii! Ai văzut câtă lume se află în sală? Fără a mai ține cont de faptul că Ralph ar fi în stare să-ți pună sindicatul pe urme pentru ruperea contractului fără preaviz.

Lella îi zâmbi.

– N-are rost să încerci să mă sperii, fiindcă știi bine că n-o să te las baltă.

El o luă în brațe și o sărută ușor pe obraz. Așa că furia ei se topi ca zăpada la soare.

– Știi ce, fetițo? După pauză, o să atacăm partiturile tale. O să anunț pe toată lumea că e în joc locul tău. O să vezi cum o să ne dezlănțuim. Fratele meu va fi atunci obligat să recunoască faptul că nu se găsesc doi pianiști ca tine!

– Chiar dacă e gelos pe talentul tău, e nedrept să nu-ți lase mână liberă în alegerea membrilor orchestrei.

– Da, dar noi depindem total de banii lui. Jazz-ul nu a fost niciodată un produs foarte comercial. Formațiile rock fac milioane, dar cele de jazz mor sărace și uitate în singurătate. Așa că trebuie să ne considerăm fericiți că avem în spatele nostru pe cineva ca Ralph, cu averea și influența lui. Grație lui putem ajunge departe: discuri, festivaluri de jazz, turnee în Europa...

Lella clătină din cap.

– O să-mi amintesc de asta. O să-i zâmbesc cu amabilitate și o să-mi învârt de trei ori limba în gură înainte să-i vorbesc.

– Mulțumesc, inimioara mea.

Avu dreptul la o altă sărutare, prea frățească însă. Dar sărutările lui Jimmy erau ca un drog pentru ea. Întoarsă pe scenă, se dărui pianului așa cum n-o mai făcuse niciodată până acum.

*
* *

Toată săptămâna fu cu nervii în pioneze. Se temea să privească spre sala plină de fum a micului club de noapte. Știa că Ralph Remington era acolo. În fiecare noapte rămânea așezat la masa care-i era rezervată, în întuneric, lângă perete, stând nemișcat cu ochii ațintiți spre orchestră fără să dea atenție la tot ce se petrece în jurul lui.

Toate frustrările, toată mânia pe care i-o inspira acest bărbat, Lella le transpunea în muzica ei. Interpreta solo-urile ei cu o energie dezlănțuită, cu acorduri explozive care făceau să trepideze pianul.

– Nu-l sparge, fetițo, spuse Jimmy zâmbindu-i, la sfârșitul unui final spectaculos. Nu de asta l-am plătit!

Apoi căuta blues-uile lui Bessie Smith, punându-și tot sufletul în *Gimme a pig's foot and a bottle of beer.* Simțea ațintită asupra ei privirea inchizitoare a lui Ralph Remington. Fiori de gheață îi treceau pe șira spinării, dar vocea ei vibra cu o sonoritate care urca din adâncurile ființei sale, cu o putere uimitoare pentru un corp aparent atât de fragil.

Apoi urmă ultima noapte, aceea în care angajamentul ei lua sfârșit. La orele patru ale dimineții, orchestra tocmai termina, când Ralph Remington îl strigă pe fratele lui. Îi vorbi scurt, apoi ieși cu un pas hotărât. Jimmy reveni ca să-i dea cecul ei săptămânal.

– Am un mesaj pentru tine, fetițo. Ralph te invită la cină diseară.

– Ceee?!

Jimmy îi repetă.

– Ei bine, n-o să mă duc!

– În locul tău, aș face un efort. Parcă ceva îmi spune că s-a răzgândit în privința ta.

Lella rămase o clipă cu gura căscată, apoi se întunecă la față.

– Chiar crezi asta, Jimmy?

– N-aș putea spune că sunt sigur, fiindcă nu mi-a făcut nici o aluzie în acest sens. E greu de ghicit ce are în minte. Știu numai că-ți cere să fii gata diseară la ora șapte și jumătate. Trece să te ia de la hotel.

Aversiunea ei instinctivă pentru acest bărbat luă o nouă dimensiune. Credea că e la ordinele lui?... Dar ce n-ar fi suportat, când locul ei alături de Jimmy era miza jocului? Dădu din cap, resemnată.

*
* *

Lella nu avea decât o rochie care putea fi considerată convenabilă pentru această ocazie. O cumpărase la preț redus, cu douăzeci și patru de dolari. Jupa plisată era croită pe bie și strânsă în talie cu un cordon lat din același material. Lella făcu o piruetă în fața oglinzii din cămăruța ei. Găsi că e prezentabilă. Croiala rochiei îi punea în evidență silueta, culoarea purpurie se asorta cu blondul părului ei, efectul de ansamblu fiind ceva de modest și de clasic totodată, care o liniști. Avea intenția să fie politicoasă, dar rece și distantă cu Ralph Remington.

Un surâs îi apăru pe buze când se gândi la tupeul ei: să iasă cu acest personaj plin de bani și de putere îmbrăcată într-o rochie de douăzeci și patru de dolari! Dar nu-și făcea iluzii. Nu era decât o instrumentistă necunoscută și fără avere și intrarea mizerabilă a hotelului ei nu putea înșela pe nimeni asupra stării finanțelor sale. Iar camera ei... Ceva mai mare decât o debara: patul mic, dulapul ca pentru păpuși, scaunul și masa abia îi lăsau puțin loc să se miște. Pe pereți, tapetul decolorat, smuls în unele locuri, își arăta fisurile cum își arată alții ridurile. Dar în ochii Lellei, un lucru compensa toate neplăcerile: exista un balconaș care dădea spre o curte tipică pentru Cartierul Francez, plină de bananieri și plante tropicale.

Se duse să se sprijine de balustrada din fier forjat. Pe deasupra acoperișurilor, apusul soarelui se reflecta pe cerul striat de norii

purpurii. Un val de umiditate înceţoşa aerul, făcând să pară neclare imobilele vechi. Se simţea vibrând sufletul acestui oraş al plăcerilor, unde se amestecau trecutul cu prezentul. Se auzea tropăitul cailor care plimbau turiştii în calești, și îți puteai imagina că transportau aristocraţii dintr-un alt secol, în macferlane şi crinoline. La căderea serii, fantomele sclavilor, ale piraţilor, ale plantatorilor bogaţi, ale ferchezilor ofiţeri de cavalerie se încrucişau pe Mississippi cu artiştii, turiştii, pescarii, vânzătorii de peşte, cântăreţii de jazz, dansatoarele de strip-tease şi anticarii secolului al douăzecilea.

În timp ce privea apusul, i se păru că o simplă incantaţie a unei regine woodoo ar putea alunga prezentul şi ar trezi la viaţă scandaloasele zile din Storyville. Lella crezu că-l aude pe Jelly Roll Morton cântând într-una din casele închise, în încăperile lambrisate cu acaju din *Lanterna roşie* a lui Lulu White.

O feerie ciudată o purta departe de realitate. Se dedubla, hoinărea împreună cu Jimmy în alte timpuri, pe străduţele romantice cu pavajul alunecos din cauza umezelii. Oare fuseseră amanţi într-o altă viaţă? Pentru asta dorea ea cu atâta pasiune să-i dăruiască inima ei?

Dar chipul dragostei ei se confundă brusc cu un altul. Imaginea lui Ralph Remington se amestecă în plăcuta ei visare. El devenea Rhett Butler din *Pe aripile vântului,* care reuşea să forţeze blocada şi să se achite de o misiune periculoasă datorită complicităţii unei doici robuste cu obrajii de abanos...

Se forţă să revină la realitate. De ce Ralph pătrunsese astfel în mintea ei? Ideea de a-i fi fost infidelă lui Jimmy, chiar şi în gând, o făcu să se simtă vinovată.

Când îl văzu în prag, în pardesiul de culoare închisă şi fularul alb, fu derutată pentru o clipă. Nu crezuse că prezenţa lui o va şoca astfel.

Senzaţia de ireal persista. Stând puţin mai retrasă, ea era spectatoarea amuzată a unui spectacol de necrezut: Lella Parker coborând pe scara şubredă, însoţită de un magnat al petrolului.

Era prea absurd ca să poată fi adevărat. Lella Parker din această lume mânca la fast-food cu băieți care aveau niște rable de mașini.

Dar se trezi imediat într-unul din cele mai mari restaurante din Cartierul Francez. Ca în multe alte localuri celebre, decorul era exact cel din secolul nouăsprezece. Pereții lambrisați purtau patina anilor. Lămpile cu gaz fuseseră înlocuite de candelabre cu becuri electrice. Dar era singura concesie făcută timpurilor moderne. Dalele pardoselii erau tocite de trecerea mai multor generații de servitori, purtând platourile cu cele mai fine bucate.

Ralph comandă câte un cocteil, apoi îl consultă pe șeful de sală în privința felurilor de mâncare propuse de meniul elegant prezentat pe o tavă de argint. Este o adevărată rușine, gândi Lella, să-și bată joc de niște mâncăruri atât de scumpe, dar nu putea decât să ciugulească cu vârful furculiței. Prea multe întrebări i se îngrămădeau în minte. Ralph chiar trebuia s-o trateze în modul acesta princiar ca să discute angajarea ei în orchestră? Sau era mai degrabă un mijloc de a-și liniști conștiința înainte de a o anunța că o concediază definitiv?

El rupse în cele din urmă tăcerea, vorbindu-i despre pasiunea lui pentru muzică, despre cercetările făcute asupra istoriei jazz-ului, despre cărțile pe care le citise pe această temă, despre personalitățile din lumea muzicii pe care le cunoscuse în timpul peregrinărilor lui prin lume. În ciuda resentimentelor ei, Lella fu frapată de bogata lui cultură muzicală, de gustul desăvârșit și sensibilitatea pe care o dovedea în această privință. Începea să nu mai fie atât de sigură că judecase corect personajul.

Răceala ei se risipi aproape complet când el îi vorbi despre planurile și ambițiile pe care le avea pentru orchestra lui Jimmy.

La sfârșitul cinei, Ralph îndreptă conversația spre ea. Cu degetele crispate pe șervet, cu simțurile în alertă, Lella deveni din nou neîncrezătoare.

– Talentul tău m-a impresionat, Lella. La început m-a deranjat prezența ta în orchestră. Credeam că o femeie va strica armonia grupului. Admit că m-am înșelat în această privință.

Lella se forță să rămână calmă, în timp ce inima ei bătea nebunește.

– Atunci, rămân?

– În ceea ce mă privește, sunt de acord.

– Îți mulțumesc.

Bucuria făcea să strălucească ochii ei albaștri. Brusc, fratele mai mare al lui Jimmy înceta să mai fie un căpcăun în ochii ei. Era un bărbat foarte frumos, echilibrat, dinamic, sigur pe el. Și totuși... atât de rezervat. Câteva ore nu erau, bineînțeles, de ajuns ca să-l „categorisească", dar Lella se simți totuși mai destinsă în compania lui.

– Seara nu s-a terminat. Dacă îmi permiți, mi-ar plăcea să te consult asupra unui lucru în care ești foarte competentă, o anunță el pe un ton misterios. Merseră până în parcarea în care lăsase Mercedes-ul. Ieșiră din orașul vechi prin Canal Street, părăsind secolul nouăsprezece pentru a-și regăsi locul în circulație și în lumina crudă a felinarelor. Într-un elegant bloc turn, ascensorul îi duse până la apartamentul cu terasă de la ultimul etaj.

– E... splendid, șopti ea, în timp ce Ralph o ajuta să-și scoată mantoul.

– Îmi place să am casa mea când vin în New Orleans... Dar vino să vezi ce voiam să-ți arăt. Tocmai am instalat-o.

Cu un mers cam țeapăn, ea îl urmă prin încăperile imensului apartament până la o combină Hi-Fi cum nu mai văzuse niciodată. Probabil că-l costase o avere.

– Ce părere ai?

Fu mirată când își dădu seama că Ralph îi aștepta răspunsul cu un real interes. Fu mai degrabă mulțumită, fără să-și poată

explica de ce, să constate că el era capabil să întrebe ceva, că avea nevoie de o părere. În acest moment te făcea să te gândești la un adolescent care caută să-și impresioneze prima iubită. Nervozitatea Lellei se risipi și, amuzată de situație, se decise să-l tachineze.

– Nu pot să-mi dau părerea până nu ascult ceva, îi spuse ea cu multă seriozitate.

El puse cu multă grijă un disc și acordurile orchestrei lui Duke Ellington se auziră din mai mutle boxe, mascate după elegantele piese de mobilier.

Așezată pe canapea, cu picioarele strânse sub ea, Lella se lăsă fermecată de puritatea sunetelor. Închise ochii și orchestra se afla acolo, împrejurul ei. Când muzica încetă, nu-și mai putu ascunde entuziasmul.

– Extraordinar! Cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată!

Ralph, atent la verdictul ei, păru ușurat.

– Și mie mi se părea bună, spuse el ducându-se să prepare băuturile în spatele barului, dar nu sunt niciodată sigur pe urechea mea. Te invidiez.

– Adevărat? N-aș fi crezut că invidiezi pe cineva.

– Banii nu pot cumpăra totul, Lella. Pentru mine, Jimmy este cel mai bogat din familie. Aș da mult să pot cânta la un instrument cu atâta talent.

Vocea lui se transformase aproape într-o șoaptă și el își întoarse capul.

– Am avut impresia că nu vă prea înțelegeți bine voi doi.

– Nu acorda prea multă importanță ciondănelilor noastre. În afaceri, Jimmy e cam zevzec. Câteodată îmi pierd răbdarea. Iar el se simte ofensat de orice sugestie pe care o fac în privința orchestrei lui. Dar ne iubim.

Se ridică pentru a pune un nou disc și Lella îl studie pe furiș. Cu tâmplele lui puțin grizonate, seducător, elegant, rasat, avea ușurința plină de naturalețe a unui bărbat obișnuit cu succesul, atât în afaceri cât și în saloane. Puține femei îi rezistau, probabil. Această idee o făcu să roșească.

– Îți place muzica clasică, Lella?

– La fel de mult ca și jazz-ul.

El păru plăcut surprins. Spre marea ei mirare, el alese uverturile romantice ale lui Ceaicovski.

– Vorbește-mi despre tine, îi ceru el venind să se așeze lângă ea. Nu reușesc să-mi amintesc despre familia ta la Millerdale. Ai frați sau surori mai mari cu care aș fi putut fi coleg de școală?

– Nu, sunt singurul lor copil. Și tatăl meu nu era genul de om care să lase o amintire de neșters în orășelul nostru. Iar mama mea își accepta cu resemnare destinul. Dar poate că l-ai cunoscut pe pastorul evanghelic Daniel Webster Le Deux?

– Părintele Le Deux? exclamă el emoționat. Ce orator minunat! Mă teroriza cu predicile lui despre flăcările iadului!

– Nu mă mir deloc. Era unchiul meu. El m-a învățat gamele la pian.

– Și Jimmy? A fost dragostea ta din tinerețe?

Tonul lui se asprise parcă. Dar Lella nu-l minți.

– Da. Cred că l-am iubit de la prima privire.

El își întoarse capul și puse cam brutal paharul pe măsuța joasă.

– Am multe planuri pentru tine, Lella.

– Planuri?!

– Ceea ce m-a frapat când te-am auzit pentru prima dată cântând în orchestră a fost că nu faci parte din aceeași categorie cu ceilalți. Ai un talent înnăscut, neobișnuit, care merită o lansare pe măsură. Mi-ar plăcea să fac o vedetă din tine, Lella. Aș putea să-ți organizez concerte la Las Vegas, apariții la televiziune...

Lella rămăsese cu gura căscată. Niciodată nu avusese o altă ambiție în afară de aceea de a cânta în orchestra lui Jimmy.

– Nu înțeleg... De ce ai face așa ceva pentru mine? Jimmy și formația lui au nevoie de publicitate.

– Mă ocup eu și de asta. Dar tu ești la un cu totul alt nivel. Ai un dar incredibil, așa cum este și felul tău de a fi, cald și generos. Și când cânți, adăugă el zâmbind, e ca dinamita! Crede-mă, poți urca foarte sus.

Ea îi privi mâna bronzată, cu unghiile tăiate scurt, care o acoperise pe a ei. Îi transmitea o forță care o făcu să se înfioare.

Apoi Ralph îi vorbi despre ambițiile lui pentru Jimmy, și din nou despre ambițiile pentru ea. Când se ridicară în sfârșit, ea era puțin năucită, neînțelegând de ce îi arăta Ralph atâta interes. Ajutând-o să-și îmbrace mantoul, o trase ușor spre el. Lella îi simți răsuflarea în păr.

– Am o întrebare să-ți pun, Lella. O întrebare foarte personală, îi șopti el. Sper că nu te voi ofensa.

– În... ce privință?

– Jimmy. După câte am înțeles, vă iubiți dintotdeauna...

– Oh, în sens unic, admise ea cu o ușoară ironie. Îl iubeam în secret din colegiu, dar pentru el nu eram decât o puștoaică.

– Dar acum ai devenit o femeie foarte atrăgătoare, Lella. Ești amanta lui?

Tânăra femeie se crispă. Nu avea dreptul să-i pună o asemenea întrebare. Cine se credea?

– Asta nu te privește.

– Ba da. Îmi placi foarte mult, Lella. Enorm, chiar. Și nu sunt genul de bărbat care face avansuri prietenei unui alt bărbat, mai ales dacă acela este fratele meu.

Toată seara Lella mersese din surpriză în surpriză. Dar asta era lovitura de grație. Cum să se descurce? Bineînțeles că se

simțea flatată de faptul că-i trezise interesul. Dar până în această clipă, Jimmy fusese singura ei dragoste, idealul ei, Dumnezeul ei. Nici nu se gândise vreodată că i-ar putea plăcea un alt bărbat... Și totuși, nu se putea amăgi singură, Ralph n-o lăsa indiferentă.

– Iartă-mă dacă te-am pus în încurcătură, îi șopti el la ureche. Dar te rog să mă înțelegi. Trebuie ca totul să fie clar între noi.

– Îți apreciez spiritul cavaleresc. Eu... eu sunt foarte atașată de Jimmy și asta de mult timp. Dar... Nu suntem amanți, dacă asta vrei să știi.

Îl auzi oftând. Apoi îi ridică bărbia cu vârful degetului și, timp de o clipă care ei i se păru foarte lungă, privirea lui neagră se cufundă în adâncul ochilor ei uluiți. Apoi îi atinse buzele, întârzi-ind însă o secundă în plus în acest sărut „prietenesc". Ea îl împinse cu un mic râs nervos.

– Îți mulțumesc pentru seara asta minunată, Ralph. Acum aș dori să plec.

– Bineînțeles. Dar am intenția să te văd des, Lella. Foarte des.

În mica ei cameră de hotel, Lella nu-și găsea somnul. Buzele ei își mai aminteau încă de sărutarea lui Ralph. Trupul ei se înfiora. Ardea de dorință. Și era derutată. Ideea că-i era infidelă lui Jimmy o tortura. Dar Jimmy n-o sărutase niciodată astfel! *Oh, Jimmy, te implor, îndrăgostește-te de mine ca să știu încotro s-o iau...*

*

* *

Ralph nu o mințise spunându-i că vrea s-o revadă. În săptămânile următoare ieșiră de mai multe ori împreună. Cum ea își reluase locul în orchestră, se întâlneau pentru dejunuri, bineînțeles în Cartierul Francez, pentru o plimbare cu caleașca

sau cu vaporul pe Mississippi. O acoperea de flori. Era un bărbat rafinat, curtenitor. Și spiritual. Poseda arta de a face o femeie să creadă că ea este centrul universului. Al universului *lui.* Nu mai încercă s-o sărute, dar dorința ardea în ochii lui întunecați.

Aceste atenții nu-i scăpară lui Jimmy. Într-o zi, după ce își puse la loc trompeta, o luă de brat pe Lella ca să iasă împreună din Sho-Time.

– Pot să te însoțesc?

– Bineînțeles.

Plimbându-se pe străduțele pustii, fiindcă zorii zilei nu îndrăzneau încă să se arate, el îi vorbi despre suflul nou pe care ea îl adusese în orchestră. Și nu numai prin talentul ei.

– Fiindcă avem pianista cea mai seducătoare din New Orleans!

Și râse. Jimmy glumea mereu. Cum să-i ghicească adevăratele sentimente? Își dăduse în sfârșit seama că Lella crescuse? Tânăra simți un val de speranță în inimă când, în fața vechiului hotel, el îi înconjură talia cu brațul.

– Ai o sărutare pentru un vechi camarad?

– Încearcă.

De data asta nu fu vorba despre un sărut frățesc pe obraz. Gura lui Jimmy întârzie pe a ei, își lipi insinuant trupul de al ei. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se abandonă fără rezerve. Buzele ei se întredeschiseră. Fiori de bucurie îi treceau prin tot trupul. Un nor auriu o învălui și o transportă într-al nouălea cer. Visurile pe care le nutrise atâția ani se realizau în această clipă. Apoi Jimmy se îndepărtă de ea.

– Ei bine, chiar că nu mai ești o fetiță!

– Ai sfârșit prin a remarca și tu asta? îi replică ea surâzându-i cu blândețe.

El dădu din cap, cu o umbră de ironie în ochi.

– Se pare că și fratele meu.

Toată fericirea Lellei dispăru imediat.

– Ești gelos, Jimmy? Nu e... decât atât?

– Poate puțin, dar mai mult îngrijorat decât gelos.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să zic că Ralph nu e pentru tine, fetițo. Tu ești sinceritatea însăși, îți oferi sufletul pe tavă, pe când el nu e decât un seducător, având la fel de mult farmec ca și dolarii. Tot ce ai avea de câștigat ar fi o rană în inimă.

– Se pare că e o trăsătură a familiei. Când văd toate admiratoarele alea roind în jurul tău...

– N-am intenția să pozez în model, admise el pe un ton nepăsător. Tot ce te rog e să fii prudentă cu Ralph. A avut o mare decepție și sunt sigur că povestea cu Marie Algretto nu s-a terminat. Mă tem că nu se interesează de tine decât ca să-și regăsească siguranța de sine în privința femeilor. Ești superbă, Lella. Tu-l ajuți să-și recapete încrederea în el, îi oblojești orgoliul rănit... Dar riști să ieși tu însăți rănită din această legătură, și n-am chef ca asta să i se întâmple unei fete drăguțe ca tine. Nu ai destulă experiență ca să vii de hac unui Ralph Remingotn.

– M-am gândit și eu la asta, rosti ea încet.

– Atunci mai gândește-te o dată.

O luă din nou în brațe și deveni mai pasionat. Lella vibră sub mâinile lui lacome care-i alunecau pe tot trupul. Dar se desprinse ca să studieze chipul atât de iubit al lui Jimmy. Nu descifră însă nimic în spatele aparentei lui dezinvolturi.

– Și tu, Jimmy? șopti ea. Nici în tine nu pot avea încredere?

– Poate...

Își întoarse capul, ferindu-se de privirea ei atentă. Ea îl luă de mâini și-l strânse cu putere pentru a-l obliga s-o privească.

– Jimmy! Te iubesc de atâția ani. Dacă vrei să urci cu mine în camera mea acum, n-aș putea să-ți opun rezistență...

– Lella...

– Nu, ascultă-mă. Aș fi incapabilă să-ți rezist, dar vreau mai întâi să știu dacă ții cu adevărat la mine sau ești doar gelos pe fratele tău. Încep să vă înțeleg pe amândoi. Tu posezi ceea ce Ralph își dorește cel mai mult: talentul muzical. Și brusc, Ralph e pe cale să ia ceva care te face gelos: pe mine. Cred că între voi e o rivalitate necruțătoare. Dar eu nu vreau să fiu trofeul pentru care vă bateți, chiar dacă țin atât de mult la tine.

Jimmy se întunecă la față.

– Nu știu dacă ți-am înțeles bine vorbele. Ce vrei să-ți spun, Lella? Că te iubesc?

– Poate. Nu știu. Poate că e prea mult să te întreb acum... Visul meu țintește mai sus. Nu pot să mă dăruiesc ție, Jimmy, doar dintr-un capriciu. Îmi trebuie... un fel de angajament. Vreau să fiu altceva decât o admiratoare în plus în mașina ta decapotabilă.

În timpul tăcerii apăsătoare care urmă, lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii Lellei.

– Nu... nu există nici o speranță să mă iubești? șopti ea.

Jimmy se întunecă și mai mult la față. Începu să lovească în zid cu pumnul, ca și cum se bătea cu un dușman invizibil.

– Lella, îmi ceri prea mult. Țin la tine, dar sentimentele mele sunt confuze. În ochii mei ai fost întotdeauna o puștoaică... una care avea picioarele prea lungi. Știi, în ochii mei erai sora mea mai mică. Și pe urmă ai apărut aici ca adultă. O femeie. Dar eu am avut întotdeauna un sentiment protector față de tine, ca un frate mai mare. Și toate astea se amestecă în sufletul meu cu ceea ce simt când te văd ieșind cu Ralph. Nu mi-ar plăcea să te văd suferind. Poate că sunt și gelos... Oh, nu mai știu ce-i cu mine...

– Mă întreb dacă o să iubești vreodată și altceva în afară de trompeta ta, spuse Lella, tristă. Ea este adevărata ta iubită, nu-i așa, Jimmy?

El o privi descumpănit.

– Lella, eu nu știu mare lucru despre ceea ce numești tu dragoste, angajamente și tot restul. Eu traversez viața ca un vârtej, fără să-mi pese de ziua de mâine, cânt și sunt fericit. Nu m-am gândit niciodată să mă atașez serios de cineva, indiferent despre cine ar fi vorba.

– Înțeleg. Probabil că te-am speriat cu sentimentele mele. Speram să-ți schimbi viața pentru mine... M-am înșelat. Va trebui să mă învăț cu ideea că, dacă te vreau, trebuie să accept ceea ce-mi poți da... S-ar putea zice că amândoi frații sunt sortiți să mă facă să sufăr, încheie ea cu un zâmbet amărât.

– Ai face mai bine să ne uiți pe amândoi, fetițo.

– Mă tem că e prea târziu pentru așa ceva.

Ajunsă în camera ei, se trânti supărată pe pat. Avea impresia că e o zdreanță. De atâția ani de când visa la asta, Jimmy o luase în sfârșit în brațe, dar totul mersese de-a-ndoaselea. Nu era într-al nouălea cer, ci se simțea îngrozitor de nefericită.

În ziua de relaș care urmă, Ralph o invită la cină. Când se prezentă la ușa ei, avea brațele pline de trandafiri. Din nou fu atent, fermecător. În timpul mesei o fixă tot timpul cu privirea lui stranie. *Ochii lui... N-am văzut niciodată niște ochi atât de misterioși.* Apoi el o duse să asculte niște discuri în apartamentul lui. O trase spre el. Ochii lui de nepătruns se cufundară în adâncul privirii ei, lipsind-o de orice putere de rezistență. *Nu e drept...* protestă slab o voce interioară. Dar lumea păru să dispară când el puse stăpânire pe gura ei. Se topea sub mângâierile lui lacome, sub apăsarea nerăbdătoare a coapselor lui. Însă inima ei care bătea puternic părea să strige: *Nu poți să faci asta!*

La Jimmy ai visat în toți acești ani... Dar visurile ei deveneau atât de îndepărtate, atât de confuze! Și dorința pentru Ralph devenea atât de prezentă, atât de precisă... *E vina ta, Jimmy, e vina ta!* plângea în ea fetița care nu voia să renunțe la iluziile ei.

– Cât ești de frumoasă, șopti Ralph, făcând să-i alunece cu dibăcie rochia. Ce piele splendidă... N-o să mă satur niciodată să te ating, să te privesc...

Trupul ei nu mai era decât o flacără palpitândă, dornic de a-și satisface dorința trezită, și totuși... Avertismentul lui Jimmy răsuna undeva în mintea ei și, într-o cutremurare a întregii ei ființe, o rămășiță de bun-simț îi reveni. Chiar dacă gelozia îi dictase vorbele, Jimmy spusese adevărul. Ralph o iubise nebunește pe Marie Algretto, una dintre cele mai frumoase femei din lume; el evolua în cercurile înaltei societăți; frecventa, pe cele două continente, actrițe, contese, unele mai frumoase și mai elegante decât celelalte. Ar fi o prostie să creadă că el se vindecase brusc după dureroasa despărțire de Algretto, ca să se îndrăgostească de o micuță muzicantă de care nu auzise nimeni.

– Îmi... îmi pare rău, Ralph, șopti ea desprinzându-se din brațele lui.

El îi ridică imediat rochia pe umeri.

– Ce s-a întâmplat?

– Eu... nu pot să merg mai departe cu tine. Mi-e teamă.

– Teamă de ce?

– Teamă de ceea ce mă așteaptă. Nu aparținem aceleiași lumi, Ralph. Și ai mai multă experiență decât mine. Tu poți să ai cu detașare o aventură trecătoare. Dar eu nu sunt în stare de asta. Și nu vreau să sufăr.

Lella își ridică ochii și-i întâlni pe ai lui, splendizi, luminoși, care puteau ajunge în adâncul sufletului ei.

– Așa crezi... că am intenția să te fac să suferi?

– Nu, nu intenția. Să zicem că... n-aș fi decât o scânteie în viața ta. Și scânteile se sting repede.

– După părerea ta, la atât se rezumă totul?

– Sunt la curent cu Marie Algretto.

Brusc, chipul lui Ralph se întunecă. Se ridică de pe canapea și se duse să-și toarne un pahar de coniac. Rămase întors cu spatele.

– Fratele meu ți-a vorbit despre ea?

– Bineînțeles. Dar nu-mi spune că a divulgat un secret de familie. Toate revistele de scandal au bătut toba pe tema asta. Legătura voastră n-a fost prea discretă.

El se întoarse, pe jumătate mânios, pe jumătate disprețuitor.

– Iar Jimmy și-a făcut o datorie de onoare din a te pune personal în gardă în această problemă.

– Și sunt fericită că a făcut-o! Fiindcă m-a ajutat în mod sigur să evit multe decepții!

Ralph zâmbi ironic.

– Mă faci să par personajul negativ dintr-un vodevil prost. Nu am nici cea mai mică intenție să-ți frâng inima.

– Dar când am pomenit numele Mariei Algretto, te-ai închis imediat în turnul tău de fildeș! Nu te-ai vindecat, Ralph. Ascultă-mă cu atenție! Nu am nici un chef să fiu un balsam pe rănile produse de o altă femeie. Acum cheamă-mi un taxi.

El o privi îndelung, printre pleoapele pe jumătate închise, cu maxilarele crispate. Apoi buzele lui se întinseră într-o expresie sarcastică.

– Tot ce mi-ai spus pare foarte interesant... Dar ești sigură că dragostea ta pentru Jimmy nu constituie singurul și adevăratul obstacol dintre noi?

Capitolul 6

În ziua următoare, Lella își reluă locul în orchestră cu o oarecare teamă. Ralph Remington nu era genul de bărbat care să se lase atât de ușor respins. Era obișnuit să se impună, să hotărască în locul celorlalți. Faptul că o femeie îi ținuse piept probabil că-l tulburase dar îl și scosese din sărite. O să se răzbune acum pe Jimmy și formația lui? Dar Jimmy poseda două lucruri pentru care Ralph îl invidia și pe care nu le va putea niciodată cumpăra, cu toți dolarii lui: talentul și dragostea ei.

Dar poate că-l judeca prea sever? Aerul lui de supremă siguranță nu ascundea oare o oarecare lipsă de încredere în sine?

Dar Ralph nu-și făcu apariția la Sho-Time toată săptămâna. Ușurată dar și contrariată, Lella găsi curajul să-l întrebe pe Jimmy, care păru surprins.

– Nu ți-a spus? A plecat să trateze o afacere în Orientul Mijlociu. O mare comandă de petrol.

O studie, pândindu-i reacția. Lella speră că nu-i va ghici dezamăgirea. Această plecare bruscă, fără nici un cuvânt de despărțire, arăta clar că Ralph nu mai voia să audă vorbindu-se despre ea. Dar, în fond, nu asta dorise? Și atunci de ce era atât

de decepționată, de jignită? Acest bărbat reușise s-o tulbure atunci când ea nu se gândea decât la Jimmy. Trezise în ea sentimente foarte diferite față de ceea ce simțea pentru dragostea ei din copilărie. De când trupul ei reacționase sub mângâierile lui, era ca *prizoniera* lui. În mod sigur că el ar fi râs, fiindcă mica pianistă naivă pe nume Lella Parker nu merita o noapte de insomnie!

Reuși să se autoconvingă că era mai bine așa. Durerea surdă pe care o încerca în prezent, care-i strângea inima și pe care n-ar fi știut cum s-o definească, va fi ușor dată uitării. Se dărui trup și suflet muzicii. Numele lui Ralph nu mai fu pomenit. Se părea că, atunci când acesta nu se afla la New Orleans, Jimmy se ocupa singur de local.

Într-o zi, la închidere, el se decise s-o însoțească pe Lella.

– Sunt fericit că mi-ai urmat sfatul în privința lui Ralph.

Ea își ridică privirea spre el.

– Ce te face să crezi că l-am urmat?

– Dacă ar fi fost ceva între voi, Ralph n-ar fi plecat fără să-ți spună nimic. De fapt, probabil că te-ar fi luat cu el.

– Poate că mi-a propus, dar am refuzat, rosti Lella cu un aer provocator.

Jimmy îi surâse în felul lui irezistibil.

– Tare m-aș mira.

– Ai dreptate... E și acum îndrăgostit de cântăreața lui de operă, nici nu mai încape îndoială. Nu avea nevoie de mine decât ca să se distreze. Am reușit să evit multă durere și necazuri.

Sosiseră în fața ușii ei. Jimmy se opri. Lella îi dădu la o parte șuvița care se încăpățânase dintotdeauna să-i cadă pe frunte. Și amândoi părură dintr-o dată foarte încurcați... Privirea fiecăruia era ca o flacără tulburătoare, inexplicabilă...

– Ți-aș spune că vreau să intru, dar știu ce gândești despre asta.

– Dar tu, Jimmy, ce crezi?

El ezită.

– Ei bine, eu... eu nu mă simt pregătit să-mi iau un angajament cu bătaie atât de lungă.

– Știu. Nu prea am noroc la bărbați, nu-i așa?

– Nu știu... Și poate că nici nu doresc să știu. Dacă aș descoperi că nu e vorba decât de atât, ți-aș face rău. Și nu vreau să te fac să suferi. Pe de altă parte, dacă aș descoperi că e vorba de mai mult, ar apărea niște complicații cu care nu am puterea să mă confunt pentru moment...

Lella reuși să zâmbească forțat.

– Ei bine, dacă te răzgândești... Îți amintești de acea minunată replică pe care i-a dat-o Lauren Bacall lui Bogart? Ceva de genul: „Dacă te hotărăști, nu trebuie decât să mă fluieri.“ Știi să fluieri, nu-i așa?

– Mda: strângi buzele și sufli.

Schimbară o scurtă sărutare, apoi ea întoarse cheia în broască și intră în camera ei. Se sprijini de balustrada balconului și-l privi pe Jimmy ieșind din hotel și îndepărtându-se. La colțul străzii, un felinar îi lumină în trecere părul ciufulit. Apoi dispăru în ceața dimineții. Lella își lăsă privirea să rătăcească peste acoperișuri, peste Jackson Square, apoi ceva mai departe, spre fluviu.

Într-unul din orașele cele mai romantice din lume, ea era singură.

*

* *

O lună mai târziu, Jimmy, foarte surescitat, anunță orchestra că primise un telefon de la fratele lui.

– Faceți-vă bagajele! Ne-a găsit un contract de trei săptămâni la Las Vegas. Luăm primul avion de duminică dimineața.

Orchestra fu ca electrizată. Era primul pas spre viitorul strălucit pe care-l promisese Ralph. Dar Lellei îi stătu inima în loc. În sfârșit, o să-l revadă! Cum va reacționa atunci? Și el ce va zice?

Dar nu află asta imediat. Ralph nu-i aștepta la sosirea lor în Nevada, nici la hotelul unde trăseseră, nici la cabaretul care-i angajase. Situat în celebrul „Strip" din Las Vegas, era un cabaret renumit, specializat în jazz, unde se înghesuiau o mulțime de cunoscători și îndrăgostiți de Dixieland.

Orchestra era într-o formă nebună. Muzicanții erau parcă un singur trup și suflet. Fiecare anticipa improvizațiile celuilalt pentru a cânta împreună cu el și se inspirau reciproc. Lella putu să-și dovedească talentul deosebit. În fața ei, Jimmy fermeca publicul prin personalitatea lui pătimașă.

În mijlocul unuia din sfârșietoarele solo-uri susținute de Jimmy, Lella întâlni privirea lui Ralph Remington. Un fior o trecu din cap până-n picioare, făcând-o să atingă în treacăt claviatura. Greșeala îi atrase o încruntare din partea solistului. Luptă cu disperare să se poată concentra și să-și regăsească ritmul. Dar cântă deplorabil până la sfârșit. Nu se mai întreba cum va reacționa revăzându-l. Acum știa. Era într-o totală confuzie. O panică irațională îi cuprinsese trupul și sufletul...

După ce orchestra părăsi scena, Ralph se apropie de ea și, fără să scoată nici un cuvânt, o prinse de braț. Atingerea lui îi spori încordarea. Jimmy o gratifică imediat cu cea de a doua încruntarea din acea seară.

Era ora trei dimineața. Mii și mii de neoane luminau noaptea. Numele starurilor clipeau pe firmele imense.

Circulația înnebunitoare și claxoanele asurzitoare te făceau să te crezi în plină zi.

Ralph o ajută să traverseze. Intrară într-unul din marile hoteluri din „Strip", trecură de sala de jocuri și ajunseră la bar. Lella se așeză într-un fotoliu moale de piele, cuprinsă de nervozitate dar și de teamă. El nu-i lăsă timp să-și revină.

– Ți-am lipsit?

Ea încercă să-și ignore tremurul mâinilor și, privindu-le cu un brusc interes, îi răspunse pe un ton monden:

– Suntem fericiți să cântăm aici. Îți suntem recunoscători că ne-ai găsit acest angajament. Jimmy contează pe multă publicitate și...

– Îți pierzi timpul cu Jimmy! Amintește-ți ce ți-am spus. Ai ajunge mult mai departe singură și eu pot să te ajut. N-ar trebui să fac eforturi prea mari pentru ca numele tău să apară pe una din firmele astea luminoase.

– Eu... eu nu-mi doresc să devin o stea. Chiar dacă ar fi posibil. Sunt fericită în orchestra lui Jimmy.

– N-ai răspuns la întrebarea mea. Ți-am lipsit?

Lella se prefăcu mirată.

– Să-mi lipsești? De ce? Ai plecat fără să mă anunți. Am interpretat asta ca pe un adio.

– Eram cam întors, e adevărat. Dar de atunci, nu te-am putut goni din minte. Dar tu, Lella?

Ea rămase mută. Dar chipul ei tulburat răspunse în locul ei. Absența trezea întotdeauna astfel de sentimente? Sau trebuia să recunoască cinstit că existau doi bărbați în viața ei?

Pentru Jimmy, știa ce simte. Sau cel puțin crezuse că știe. Era dragostea ei din adolescență. Visul ei de fetiță. Dar ea nu mai era

o adolescentă. Era femeia care-l descoperea acum pe Ralph cu o pasiune necunoscută de copilă care voia cu disperare să-și păstreze visurile.

Poate că știuse întotdeauna ce-i inspira Ralph, dar nu avusese curajul să și-o mărturisească. Dar fusese de ajuns să-l revadă pentru ca inima ei să recunoască adevărul: îl iubea pe Ralph. Și nu era un capriciu de școlăriță. Și nici un vis.

Putea acum să înfrunte adevărul fără să aibă impresia că-l trădează pe Jimmy. Fiindcă poți încerca sentimente diferite pentru persoane diferite. Era chiar posibil să iubești în moduri diferite.

Mai rămânea totuși un punct de elucidat. Să pună ordine în inima ei era una... Dar să descifreze un bărbat atât de complex ca Ralph Remington era cu totul altceva! Îi dăduse limpede de înțeles că o dorește, dar nu-i vorbise niciodată despre dragoste. Umbra cântăreței mai avea încă putere asupra lui?

– Ai avut ocazia s-o revezi pe Marie Algretto în timpul călătoriei tale? îl întrebă ea fără să se gândească, surprinsă de propria ei îndrăzneală.

Îl văzu puțin încurcat, iar ochii lui negri se voalară.

– Pătrunzi în viața mea personală.

– Nu mi-a făcut impresia că eziți să pătrunzi în viața *mea* personală când e vorba de fratele tău!

– E cu totul altceva. Legătura mea cu Marie Algretto nu te privește.

– Dimpotrivă, cred că mă privește foarte mult. Faptul că eviți să-mi răspunzi direct de fiecare dată când abordez subiectul, îmi spune că e încă foarte dureros pentru tine.

– Lella, te rog să nu ne certăm. Te-am adus aici ca să-ți spun că mi-ai lipsit și că mi-ar plăcea să ne vedem din nou.

Aceste cuvinte pronunțate cu o voce blândă mai potoliră mânia care o cuprinsese cu puțin înainte. Ralph îi luă mâna. Privirea lui era sinceră, directă.

– Suntem... prieteni?

Lella avu impresia că altcineva răspunsese în locul ei:

– Da.

El se sprijini de spătarul fotoliului, vizibil ușurat.

– E bine așa. Am făcut un „salt" până la Las Vegas doar ca să-ți vorbesc și să văd cum se descurcă orchestra. În câteva ore, plec cu avionl la New York. Și mă întorc la New Orleans o dată cu voi. Voiam să fiu sigur că o să ne întâlnim acolo... la fel ca înainte.

Lella clătină din cap, întrebându-se dacă în felul acesta nu se expunea suferințelor pe care ar fi vrut să le evite. Dar numai avea chef să spună nu.

*
* *

A doua zi, o mică frază a lui Jimmy o făcea să revină asupra hotărârii ei.

– Ralph ți-a spus că pleacă la New York?

– Da.

– Ți-a menționat și faptul că Marie Algretto cântă acum la Metropolitan?

Lella simți că-i fuge sângele din obraji.

– Trezește-te, micuța mea! Nu încape nici o îndoială că fratele meu te place, dar toată viața lui, de fiecare dată când Algretto va pocni din degete, el va da fuga, indiferent unde s-ar afla ea.

Capitolul 7

Lella decise că trebuia să-l uite pe Ralph Remington. Jimmy avea dreptate. Ea nu reprezenta pentru el decât un mod plăcut de a-și pierde timpul. Fiindcă n-o va putea da niciodată uitării pe Marie Algretto. Dacă într-o bună zi cântăreața se va hotărî să se întoarcă la el, Ralph o va părăsi într-o clipă pe femeia care ar avea ghinionul să se afle lângă el.

Dacă faptul că descoperise adevărata natură a sentimentelor pe care i l e purta nu schimba cu nimic lucrurile, se simțea totuși mai vulnerabilă de când știa că-l iubește.

Alese singura soluție care-i era la îndemână: să refuze să-l mai vadă.

Și se ținu de această hotărâre, refuzându-i cu încăpățânare toate invitațiile. Fără ranchiună, fără nici o explicație, ea îl alungă din viața ei. La fiecare telefon pe care-l primea, ea găsea câte un pretext. Că era mai mult sau mai puțin plauzibil nu avea nici o importanță.

Ralph păru derutat, dezamăgit, apoi furios. După mai multe tentative zadarnice, abandonă...

Asta ar fi putut pune capăt în mod definitiv relației lor. Dar destinul încurcă adesea cărțile și intervine când totul pare pierdut.

O altercație violentă îi opuse într-o zi pe cei doi frați. Lella le auzi vocile prin ușa închisă a biroului de la Sho-Time. A doua zi, Jimmy sosi cu un aer abătut și furios și adună toată formația.

– O veste proastă, prieteni. Localul nu mai e al nostru.

Urmă un moment de tăcere mormântală.

– Ce mai e și cu povestea asta?! exclamă Donald Wilson. Credeam că ești pe jumătate băgat în afacere!

– Ei bine... nu e chiar așa. Contractul îi aparține lui Ralph. Și refuză să-l reînnoiască. Pune punct la tot.

Skinny Lang avu un acces de tuse.

– Nu mai pricep nimic! Nu avea beneficii?

– Nu cât vrea Ralph, în orice caz. Își închipuie că am administrat prost localul cât a lipsit el.

– Ce duș rece! se strâmbă Charlie Neal masându-și stomacul. Credeam că am pornit cu dreptul după Las Vegas.

– Și eu, mărturisi Jimmy. Asta o să mă învețe minte să mă mai asociez cu un om de afaceri. Ralph e fratele meu, dar nu știe nimic despre artă. Tot ceea ce-l interesează este cifra din josul bilanțului.

Noutatea căzuse peste ei precum cuțitul ghilotinei. Toată lumea era dezamăgită. Năucită, Lella se întreba dacă ea nu avea vreo vină în chestia asta. Cunoștea gelozia care-i opunea pe cei doi frați. Ralph era furios fiindcă ea refuzase să-l revadă. Considera că refuzul ei se datorează sentimentelor ei pentru Jimmy? Era felul lui de a se răzbuna? Îi venea greu să creadă că e capabil de o asemenea josnicie. Dar când o femeie este miza rivalității dintre doi bărbați, cine știe până unde pot merge?

– Și dacă ai lua tu contractul? îi sugeră Donald.

Jimmy făcu un gest de neputință.

– Nu mă pricep deloc la astfel de lucruri... Poate că peste un an sau doi... Dar în acest moment nu.

– Atunci ce o să se întâmple cu noi?

– O să ne întoarcem la micile contracte, pe ici pe colo, până când va apărea ceva stabil, răspunse el încercând să pară vesel. Nu trebuie să ne lăsăm doborâți, nu-i așa? E de lucru peste tot pentru noi. Separat. Mai devreme sau mai târziu o să refacem orchestra.

Dar cuvintele lui sunau fals. Lella știa că toate șansele de a reface orchestra erau minime. Simțea cum disperarea îi cuprinde, rând pe rând, pe toți.

În acea noapte, interpretarea lor fu sobră și mai degrabă tristă. Obișnuita lor bucurie de a trăi și de a cânta dispăruse. Jimmy bău mai mult ca de obicei. Lella îl văzuse adeseori bând cu clienții sau prietenii, dar își știa măsura și nu se îmbăta niciodată. De data asta alcoolul îl făcu praf. Spre sfârșitul serii abia mai putea să cânte, dar se părea că-l doare în cot de asta.

Peste cincisprezece zile, avu loc ultima lor noapte la Sho-Time Bar de pe Bourbon Street.

Pe urmă, Jimmy care începu să alunece din ce în ce mai rapid pe panta rea, nu reuși să se mai agațe de nimic. În săptămânile ce urmară, căderea lui fu vertiginoasă. Sticla nu-l părăsea niciodată. La orice oră din zi sau din noapte, Lella îl zărea clătinându-se pe picioare, cu privirea rătăcită. Se simțea bolnavă de îngrijorare. Jimmy se distrugea puțin câte puțin, o decădere trivială dar și patetică totodată. Crezuse atât de mult că este în drum spre glorie! Decepția era prea amarnică și n-o putea suporta.

Pentru Lella situația financiară deveni disperată. Încerca orice ca să reziste. Obținu un angajament de o săptămână, să

înlocuiască pe cineva la un bar de periferie. Acolo, într-o seară, o voce familiară o făcu să tresară. Ridică ochii spre vizitatorul neașteptat.

– Donald! Ce faci aici?

– Nu mare lucru, bombăni acesta.

După ce-și termină bucata, Lella făcu o pauză ca să bea o cafea cu fostul baterist al grupului. Bucuria regăsirii avea totuși gustul amar al nostalgiei.

– Ai vreo problemă, Donald? Nu prea pari în formă.

El se mulțumi să ridice din umeri.

– Știi despre ce e vorba, micuțo. De data asta s-a ales praful de orchestra noastră. Skinny începe săptămâna viitoare cu o nouă formație. Riley se întoarce la St. Louis. Trebuie să recunoaștem adevărul gol-goluț: Jimmy n-o să reușească niciodată să găsească ceva de lucru pentru a putea rămâne cu toții împreună.

Lella clătină din cap fără să răspundă. Dacă ar fi încercat să vorbească, simțea că s-ar fi prăbușit complet.

– Jimmy e un băiat grozav, continuă Donald. L-aș strânge de gât cu plăcere, dar îl iubesc ca pe un frate. Necazul e că n-are prea mult talent să facă bani. Bunul Dumnezeu nu i-a dat decât talentul să sufle într-o trompetă. Ca un înger! Dacă ar fi avut puțină minte, ar fi economisit pe vremea când îi mergea bine și ar fi putut lua acum contractul pe numele lui. Dar Jimmy cheltuiește exact cât câștigă. Își oferă o viață plăcută, le face cinste prietenilor, și pe urmă... caii. Nici nu-ți poți imagina câți bani i-au înghițit cursele...

– Dar așa e Jimmy! exclamă Lella apărându-l instinctiv, așa cum o leoaică își apără puii. Să râdă, să se facă iubit, să nu-i pese de ziua de mâine fiindcă azi se simte bine, așa e Jimmy! Și de ce i s-ar cere altceva decât să sufle magistral într-o trompetă? Jimmy e genial! Se poate mulțumi să existe.

– Da. Dar nu mai există. Ascultă, Lella, el are nevoie de tine în seara asta. Eu am încercat, dar nu mai pot face nimic, poate însă că tu, tu vei putea...

– Ce tot spui? Unde este?

Îngrijorarea îi tăia respirația. Mâinile începură să-i tremure în timp ce-i asculta răspunsul.

– Este la Red Lady. Beat mort. Trebuie ca cineva să-l ducă acasă. Nu vrea să meargă cu mine. Poate că tu...

– Poți să mă aștepți ca să mă conduci acolo? Termin într-o jumătate de oră.

Red Lady era unul din localurile de noapte cele mai înfloritoare de pe Bourbon Street. Orchestra lui, dirijată de Maxie Jones, era una dintre cele mai cunoscute. Ca și Jimmy, Maxie era trompetist. Nu o dată, cei doi muzicanți rivali se înfruntaseră în dueluri „pe viață și pe moarte", întrecându-se la cântat. Jimmy câștiga de obicei, fiindcă urca mai sus, fiindcă ținea mai mult nota, iar cântul lui avea mai multă forță. Între ei exista un fel de rivalitate necruțătoare.

Lella fu cuprinsă de panică văzându-l pe Jimmy atât de beat, prăvălit peste o masă din rândul întâi, cu trompeta pe genunchi. Strângea în mână un pahar pe jumătate gol și fixa scena, unde orchestra lui Maxie interpreta un îndrăcit *That's a plenty.*

Lella se strecură printre mese până la el și-și puse mâna pe brațul lui. Jimmy ridică spre ea o privire tulbure.

– Ei, fetițo! Ce faci aici?

– Sunt în trecere.

– Ai face mai bine să te duci în altă parte. Orchestra lui Maxie este la-men-ta-bilă.

– Jimmy...

Bucata se termină. Sala aplaudă, dar Jimmy ridică tonul.

– La-men-ta-bilă, Maxie!

Maxie Jones era un creol slăbuț, cu părul strâns într-o coadă la spate. Te făcea să te gândești la un pirat de pe vremuri. Ochii lui scânteiară.

– Ești beat, Jimmy. Du-te acasă înainte să te scoată afară în brânci.

– De ce? Ți-e teamă că-mi iau trompeta și te fac praf?

Un murmur surescitat trecu prin mulțime. Perspectiva unui duel între cei mai „tari" trompetiști din New Orleans electriza spectatorii. Dar Lella simți că-i îngheață inima. Jimmy nu era în stare să concureze cu Maxie Jones în seara asta. S-ar fi făcut de râs.

– Jimmy, lasă-mă să te însoțesc până acasă...

El o împinse și se ridică, clătinându-se.

– Ei, Maxie?

– Cum vrei, dar ești o epavă... Prieteni, îl veți auzi acum pe *fostul* mare trompetist Jimmy LaCross, anunță el batjocoritor publicul.

Lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii Lellei.

– Te implor, Jimmy...

Dar el o mai împinse o dată și se urcă împleticindu-se pe scenă. Jones bătu măsura cu vârful piciorului; orchestra atacă o piesă din *South.* Creolul cântă magnific primul solo, apoi se întoarse spre Jimmy. Lella aștepta cu sufletul la gură. Clătinându-se, Jimmy își ridică trompeta și fu penibil. Căuta notele, cânta fals. Transpirația îi curgea șiroaie pe obraji. Semăna cu o pasăre mare, rănită, pierdută.

– Oh, Jimmy...

Maxie opri orchestra și chemă un barman voinic.

– Ei, Eddie, aruncă-l afară pe prăpăditul ăsta înainte să cadă de pe scenă. Ar putea răni pe cineva!

Urmară fluierături și huiduieli în sală în timp ce bruta îl înșfăca pe Jimmy, îl împingea printre mese ca să-i facă vânt în cele din urmă pe trotuar.

În urmă cu câteva săptămâni, același public îl idolatriza pe Jimmy LaCross.

Lella se aplecă și-l ajută să se sprijine de un felinar.

– Vino, Jimmy, îi șopti ea cu blândețe printre lacrimi. Vino, te duc eu acasă.

Nu părea conștient de ceea ce i se întâmplase. Îi sprijini un braț de umerii ei și-l susținu de bine de rău prin labirintul străzilor. Se lovea de ziduri, dar își ținea bine trompeta. În noapte, alama instrumentului strălucea ciudat... strălucirea trompetistului se stinsese însă.

Lella nu știu niciodată cum de reușise să-l facă să urce scara până în camera ei. Îl așeză pe pat și el rămase într-o stare de prostrație, fixând cu privirea rătăcită trompeta care atârna între degetele lui țepene. Ca o flacără moartă, inutilă...

– O să-ți fac o cafea, îi spuse Lella punând în priză mica ei cafetieră electrică. O să vezi că o să te simți mai bine după ce o bei.

Dar dintr-o dată o sclipire de luciditate păru să-i revină. Se sculă, deschise ușa balconului și privirea lui se îndreptă spre firmele strident luminate din Bourbon Street. Și lacrimile începură să i se rostogolească pe față.

– Jimmy LaCross e terminat... Terminat... hohoti el.

Și-și aruncă trompeta în noapte. Lella auzi instrumentul lovindu-se de dalele curții. Strigă ușor. I se păru că și inima ei se frânsese.

Jimmy reveni spre pat împleticindu-se, se trânti pe el și căzu imediat într-un somn profund. Lella îi slăbi cravata, îi scoase

pantofii și-l acoperi cu o pătură. Apoi se așeză pe marginea patului. Amintirile nu-i dădeau pace, apărând și dispărând într-o goană nebună. Jimmy râzând cu fetele în Chevrolet-ul lui; Jimmy repetând cu ea la școală, în auditoriu; și Jimmy adult, superb, cuceritor, în fruntea orchestrei sale.

Strânse în palmă micuțul medalion pe care el i-l dăruise, în urmă cu atâția ani. Îl purta întotdeauna la gât. Acest flecușteț făcea parte din ea însăși, din Jimmy, din acest vis care nu se va realiza niciodată.

– Jimmy, nu pot lăsa lucrurile să se sfârșească astfel pentru tine, șopti ea.

Era limpede că rupsese relațiile cu fratele lui. Nu știa de partea cui este vina, și nici nu știa ce rol jucase ea în ruptura lor. Dar știa că numai Ralph îl poate scoate pe Jimmy din acest infern. Cineva trebuia să-i vorbească lui Ralph. Cineva trebuia să intervină ca să oprească războiul care-i transformase în dușmani pe cei doi frați.

Și mai știa că ea este aceea care trebuia să se ducă la Ralph. Trebuia ca Ralph să afle ce se întâmplă cu fratele lui.

Toată noaptea stătu în întuneric, lângă Jimmy, ațipind din când în când pe scaunul ei. Când se făcu dimineață, plecă în vârful picioarelor, în lumina cenușie a zorilor. Jimmy dormea încă.

Capitolul 8

Sucursala din New Orleans a firmei Remington ocupa un imobil modern, în plin centrul cartierului de afaceri. Lella își spuse numele funcționarei de la informații care o anunță prin interfon unei secretare. Ralph ceru să fie condusă imediat până la biroul lui.

Îndată ce intră, simți un mic șoc în piept, așa cum se întâmplase și ultima oară. Ralph se ridică. Privirea lui întunecată o prinse pe a ei și Lella nu mai putu să și-o ferească. Ralph purta un costum de flanelă gri-închis, o cămașă albă cu inițialele lui și o cravată mov. Ca de obicei! Lella se pomeni întrebându-se dacă Ralph are și blugi în garderoba lui.

– Vizita ta mă surprinde.

– Adevărat?

În spatele lui, geamul mare îi oferea o vedere panoramică spre Mississippi, cu șalupele și cargourile lui. Un vapor cu aburi, plin cu turiști, aluneca pe luciul apei făcând vârtejuri cu elicele lui gigantice. Lella se gândi la excursia pe care o făcuseră pe un vapor asemănător.

– Da, sunt surprins, repetă el. Ce mai faci?

– Bine. Dar tu?

– Muncă, la fel ca de obicei.

Arătă spre dosarele răspândite pe biroul lui dar nu o scăpă pe Lella din ochi. După ce schimbară aceste banalități, o tăcere jenantă se instală între ei.

– Ar trebui să ghicești de ce mă aflu aici, rosti ea în cele din urmă.

– Bineînțeles. Mai ales după ce m-ai făcut să înțeleg atât de clar că nu vrei să mă mai revezi. Presupun că ai venit să-mi dai o explicație a acestui mister?

Lella se prefăcu însă că n-a auzit întrebarea.

– Pot să mă așez?

– Bineînțeles. Iartă-mi impolitețea, dar mă simt ca și cum aș fi făcut un looping. M-am întors de câteva săptămâni, mă tratezi de parcă aș avea ciumă și pe urmă îți faci brusc apariția în biroul meu.

O conduse până la unul din fotoliile de piele, apoi se îndreptă spre perete și apăsă pe un buton. Panourile de acaju alunecară, dând la iveală un bar bine aprovizionat.

– Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Mulțumesc, dar ceva fără alcool.

– Un suc?

– Da... mulțumesc.

El îi aduse un pahar cu cuburi de gheață și se instală în fața ei, picior peste picior.

– Deci, reluă el. Sper că ai venit să mă anunți că nu mai ești supărată și că ne putem vedea din nou?

Lella strânse cu nervozitate paharul în mână.

– Nu, Ralph. E vorba despre fratele tău. Are probleme.

– Oh! Dar ce i s-a întâmplat? Un rechin rău vrea să-l muște de brat?

– Ralph! Cum poți fi atât de insensibil?

– Îmi pare rău, Lella. Dar Jimmy a abuzat destul de răbdarea mea. E ceva serios?

– Da, foarte serios.

O luminiță fugitivă de îngrijorare trecu prin privirea lui atentă.

– Povestește-mi.

– A decăzut de când i-ai tăiat craca de sub picioare. Și-a pierdut orchestra, bea de stinge. Nu mai poate să cânte... Ralph, fratele tău e pe cale de a se distruge.

– Nu i-am tăiat eu craca de sub picioare. Și-a tăiat-o singur.

– Ba așa ai făcut când ai închis Sho-Time, spuse ea cu asprime. L-ai lipsit de o muncă regulată, care era însăși viața lui.

– Aveam un motiv temeinic.

Ea își îndreptă bătăioasă umerii, privindu-l cu răceală.

– Ce motiv temeinic, Ralph? Eu? Pentru că erai gelos pe afecțiunea pe care i-o port lui Jimmy. Pentru că orgoliul tău a fost rănit când am refuzat să fac dragoste cu tine. Și atunci te-ai răzbunat dintr-o singură lovitură și pe fratele tău și pe mine, aruncând orchestra în stradă!

Tremura toată. De furie dar și de panică. Venise să negocieze pacea, încercând să-i reconcilieze pe cei doi frați, și nu alesese calea potrivită. Disprețul rece pe care-l citi în ochii lui Ralph îi confirmă greșeala pe care o făcuse.

– Ai inventat un scenariu de telenovelă. Am avut cu totul alte motive să închid Sho-Time. Zici că orgoliul meu a fost rănit? Poate. Dar mai ales inima mea. Credeam că-mi datorezi măcar o explicație, atunci când te-ai decis la acea misterioasă ruptură.

Ea se ghemui în fotoliul comod.

– Ai... ai dreptate. Îmi pare rău, Ralph. Dar era prea dureros pentru mine să-ți explic. Și mi-era teamă să nu mă răzgândesc. Știi să fii foarte convingător. Am considerat că tăcerea e mai puțin riscantă.

– Mărturisesc că tot ce spui nu prea are sens.

Lella râse din vârful buzelor.

– În afacerile de inimă, femeilor le lipsește uneori discernământul.

– Da, cred. Dar indiferent de asta, închiderea lui Sho-Time n-a avut nici o legătură cu tine și cu mine.

– Adevărat? spuse ea, simțindu-se extrem de ușurată.

– Categoric. Nu e decât o problemă de rentabilitate. Jimmy avea nevoie de o lecție. Tu nu poți înțelege asta, admirația ta de adolescentă te orbește. L-ai plasat pe un piedestal și refuzi să-i vezi defectele. În realitate, Jimmy e complet iresponsabil. Am făcut o încercare, i-am lăsat conducerea exclusivă a localului în timpul absenței mele. Speram că s-a mai maturizat și că va ști să fie serios dacă miza era atât de mare. Dar m-am înșelat amarnic. Doar într-o lună a făcut o „gaură" mare. A pierdut la curse toți banii localului. Nu pot continua să susțin o afacere deficitară. I-am spus asta. Și discuția s-a soldat cu o ceartă violentă. Am auzit niște cuvinte pe care nu tolerez să mi le spună nimeni pe lumea asta. De aceea am închis Sho-Time. Dacă Jimmy se crede atât de grozav, s-o dovedească!

Lella primi fiecare cuvânt ca pe o lovitură de pumnal.

– Ai dreptate, din păcate. Jimmy nu știe să facă nimic în viața de toate zilele. Dar din punct de vedere al muzicii, este un uriaș. Și asta merită indulgență. Este fratele tău, Ralph. Dacă ai fi auzit cu câtă admirație vorbea despre tine când era copil...

Din nou, trăsăturile lui Ralph se îmblânziră.

– Ce aștepți de la mine, Lella?

– Împacă-te cu Jimmy. Ajută-l să se pună din nou pe picioare. Să-și refacă orchestra. Tu iubești muzica. Știi că ar fi... păcat, dacă nu tragic, să se piardă o asemenea formație. Au tot ce le trebuie ca să devină una dintre cele mai bune formații de jazz din America.

Ralph rămase tăcut. Nu o privea, părea pradă unei lupte interioare. Apoi privirea lui, lipsită de orice expresie, reveni asupra ei.

– Dacă mă hotărăsc să-l ajut pe Jimmy, o să-mi spui de ce mi-ai trântit atât de nemilos ușa în nas?

– Din... din motive egoiste. Nu-ți pot da nici o explicație.

Cum să-i mărturisească faptul că o făcuse din cauză că-l iubea? Mândria ei o împiedica să facă asta.

– Ralph, te implor, nu lăsa ca supărarea ta pe mine să strice relația ta cu Jimmy.

– Ți-am mai spus că nu sunt supărat. Mai degrabă rănit, frustrat.

El se ridică și rămase nemișcat în fața geamului imens, privind traficul fluvial, din nou pierdut în gândurile lui. Apoi îi vorbi, fără să se întoarcă spre ea.

– Sediul meu de bază este la San Francisco. De curând am cumpărat acolo un local de noapte. Jazz-ul clasic revine în forță pe Coasta de Vest. Era locul ideal pentru orchestra lui Jimmy... înainte să mă dezamăgească.

Inima Lellei tresări în piept de bucurie.

– Oh, Ralph! Ar fi minunat! Dă-i o șansă!

El se întoarse brusc și o fixă cu o privire implacabilă.

– Am o condiție.

Ea se crispă.

– O... condiție?

– Da. Orchestra lui Jimmy va avea localul de la San Francisco... *dacă te măriți cu mine!*

Lella rămase înmărmurită.

– Dar... de ce? Nu mă iubești.

– Motivele mă privesc. Răspunsul tău?

– Eu... nu știu ce să-ți răspund.

În mintea ei era un adevărat haos. Această propunere era nebunească, absurdă... Minunată și teribilă! Dacă Ralph ar fi iubit-o, s-ar fi aruncat în brațele lui, amețită de fericire.

Dar ea știa că el n-o iubește. Și nu reușea să găsească motivele acestei condiții atât de extravagante! Refuza să creadă că numai orgoliul lui rănit și gelozia îl puteau împinge la un gest extrem. Avea impresia că se cufundase într-o apă tulbure și că mâinile ei nu puteau apuca nimic altceva decât nisipul care-i fugea printre degete. Ideile i se perindau cu repeziciune prin minte și nu reușea să stabilească vreo legătură coerentă între ele.

Dacă privirea lui Ralph ar fi fost mai prietenoasă...

Apoi, brusc, înțelese. O mânie nestăpânită vibră în vocea ei.

– Ca să mă îndepărtezi de Jimmy, nu-i așa? Știi că aș face aproape orice ca să-l ajut.

– Aproape orice? Atunci îți ofer ocazia să dovedești asta.

– Ești josnic.

– De ce? Nu asta e intenția mea.

– Nu sunt pentru tine decât miza unui aranjament. Îți ajuți fratele cu condiția să ajung în patul tău.

– Recunoaște că respect niște reguli. Nu ți-am cerut să devii amanta mea. În dragoste, la fel ca la război, îi aminti el cu un zâmbet triumfător, toate loviturile sunt permise.

Ralph jubila. În momentul acela ea simți că-l detestă.

– Dacă ăsta e principul tău, nu e prea onorabil.

– Viața e formată din învinși și învingători, Lella. Încerc să fiu un învingător. Dacă Jimmy nu se îndreaptă, va face parte din cohorta învinșilor.

Ea își ridică bărbia, disprețuitoare.

– Întotdeauna Jimmy va fi adevăratul câștigător, Ralph. Fiindcă are talent.

Știu că-i atinsese coarda sensibilă. Ralph își întoarse privirea și un val de tristețe îi întunecă trăsăturile. Când o privi însă din nou, își recăpătase sângele rece.

– Aștept răspunsul tău. Dacă ne-am căsători și l-am repune pe Jimmy pe drumul succesului? Am putea să zburăm mâine spre Los Angeles și să ne petrecem acolo noaptea nunții. Pe urmă ne vom duce la San Francisco. O să ai tot ce-și poate dori o femeie. Așa că... gândește-te de două ori înainte de a-mi da răpsunsul!

Tot ce-și poate dori o femeie, în afară de dragoste, gândi Lella plină de amărăciune. Îl iubea pe Ralph, așa că pentru ea nu era deloc un sacrificiu să se mărite cu el. Să-și împartă viața și patul cu el ar fi fost minunat.

Sacrificiul ar fi să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, un bărbat care s-ar gândi la alta când ar lua-o în brațe...

– Ți-ai putea ajuta fratele fără să pui condiții.

– Poate că l-aș ajuta oricum, dar n-ai de unde să știi asta. Sau la fel de bine l-aș putea lăsa în voia sorții. Ești gata să riști?

Ea rămase câteva minute pe gânduri.

– Ai câștigat. Accept.

– Deci ești în stare să mergi până în pânzele albe pentru Jimmy.

Ea îl privi uluită. Dar el ridică din umeri și se apropie de ea cu surâsul pe buze.

– Una din secretarele mele te va însoți ca să-ți cumperi o garderobă completă pentru voiajul de nuntă. Nu vei regreta nimic, Lella.

Ea își ridică ochii spre el, gândindu-se la Marie Algretto, splendida cântăreață pe care o iubea el. *Ești sigur, Ralph?* gândi ea.

– Bineînțeles că prima condiție o implică pe a doua. Va trebui să părăsești orchestra. Vreau să mă ocup personal de cariera ta. Îți promit că te voi ridica la locul pe care-l meriți în lumea muzicii.

Lella fu extrem de decepționată.

– Îmi închipuiam că gelozia se ascunde în spatele atâtor oferte generoase.

– Te înșeli. Pur și simplu nu vreau să-ți mai pierzi timpul într-o formație. Poți ajunge mult mai departe singură. Ai încredere în mine.

– Nu am deloc încrededere în tine.

– Cum dorești. Dar să vezi că, de azi în șase luni, numele tău se va afla pe toate buzele.

Îmi doresc ca numele meu să se afle numai pe buzele tale, când îmi vei spune că mă iubești...

Oh, Ralph! Totuși, când el începu s-o sărute, Lella simți o forță sălbatică și tandră în îmbrățișarea lui. Și pasiune totodată, era sigură de asta.

Se duseră împreună la micuțul ei hotel de mâna a doua. Lella îl rugă să menajeze mândria muzicantului ei umilit. Jimmy, încă mahmur din cauza beției din ajun, tocmai își bea cafeaua. Văzându-l pe fratele lui, prima reacție fu violentă. Lella dădu dovadă de mult tact pentru a face pace între cei doi bărbați. Din fericire ea se afla pe poziții de forță. Cu o simplă privire putea să pună stavilă veleităților agresive ale lui Ralph. Dar nu-l putu împiedica să anunțe, hodoronc-tronc:

– Și găsește-ți un alt pianist. Lella nu mai face parte din orchestră. Ne căsătorim mâine la Las Vegas.

O clipă, Lella crezu că o să-i dezmintă spusele din cauza brutalității inutile de care dădea încă o dată dovadă față de Jimmy. Ralph se bucurase probabil dinainte că o să-i aducă personal la cunoștință fratelui său că el era câștigătorul, că de acum ea îi aparținea. Un fulger feroce trecu prin ochii lui Jimmy, apoi el îi zâmbi trist.

– Mi-ar plăcea să-ți pot ura fericire, fetițo. Dar mă tem că te vor aștepta numai nenorociri.

Capitolul 9

A doua zi Lella fu prinsă într-un vârtej de activități destul de încurcate, după părerea ei. Întâlniri cu avocații, unde semnă niște hârtii urmând orbește spusele lui Ralph. Apoi o trimise să facă toate cumpărăturile necesare împreună cu secretara lui. O mașină cu șofer le conduse pe la cele mai luxoase magazine. Prin fața ochilor ei se perindau vânzători, vânzătoare, cabine de probă...

Trecea de la o oglindă la alta, unde zărea o tânără uimită, o Lella necunoscută care semăna cu manechinele din revistele de modă. Lenjerie fină, poșete, pantofi și indispensabilul vizon pentru zilele de iarnă de la San Francisco... Nici măcar o dată secretara nu întrebă prețul unui articol. Se mulțumea să semneze facturile. La cel mai mare bijutier din oraș, încercă un inel de logodnă împodobit cu un diamant enorm și verigheta.

În sfârșit, când se întoarse la birouri, ochiul critic al lui Ralph nu omise nici un detaliu, de la noua ei coafură la taiorul mov, cu escarpeni asortați.

– Ești frumoasă, Lella. Un bărbat poate fi mândru să te prezinte drept soția lui.

Nu-i veni greu să descifreze adevăratul sens al cuvintelor lui. Ea era de acum proprietatea lui Ralph Remington, laolaltă cu iahtul sau cu caii de curse.

– Am remarcat faptul că nu ai ceas. Acceptă-l pe acesta drept cadou de nuntă.

Sub ochii ei uimiți, el deschise o cutiuță și scoase o brățară încrustată cu diamante care costase probabil o avere. Lella pierdu simțul realității. În timp ce el i-o punea la mână, ei nu-i venea să creadă că o asemenea bijuterie împodobea încheietura micuței Lella Parker, al cărei tată nu avusese niciodată banii necesari pentru a-i cumpăra un pian de ocazie. Prețul acestui ceas ar fi acoperit nu numai costul pianului ci și al umilei căsuțe în care se născuse și trăise!

Își ridică spre Ralph privirea rugătoare. Acest cadou ar fi putut însemna mai mult: o dovadă de dragoste. Emoția o împiedica să vorbească.

Dar Ralph evalua cu ochi reci efectul pe care-l făcea achiziția lui pe încheietura ei delicată. Atunci, cu inima sfâșiată, Lella înțelese că bijuteria simboliza numai relația pe care o va avea cu acest bărbat. Și avu atunci impresia că-i pusese niște cătușe aurite.

La aeroport o aștepta o altă surpriză. Nu se îmbarcau pe o cursă regulată spre Las Vegas, ci într-un mic avion particular care-i aștepta pe pistă. Mirarea ei fu și mai mare când Ralph se instală personal în fața comenzilor de la bord.

– Pilotezi?

– Da, îmi place la nebunie. Dar nu am timp să zbor atât cât mi-aș dori.

– Cum ai învățat?

– Pe socoteala guvernului, zâmbi el.

– Ai lucrat în aviație?

– Da. Pilotam un avion în Vietnam.

În mod ciudat, această mărturisire o lăsă cu gura căscată. Niciodată nu și l-ar fi imaginat pe Ralph Remington în altă parte decât într-un birou. Avea impresia că se află în fața unui bărbat cu mai multe fețe, un personaj pe care nu va reuși niciodată să-l cunoască cu adevărat. El anunță decolarea prin radio turnului de control și ea simți aparatul ridicându-se în aer. Când survolară orașul, traversarea peste maiestuosul Mississippi o făcu pe Lella să scoată o exclamație de plăcere. În euforia momentului, aproape uitase că urma să se mărite.

– Îți place să zbori? o întrebă Ralph amuzat.

– Oh, da!

– Iar mie îmi place entuziasmul tău, Lella. E înviorător. Și sunt de aceeași părere cu tine. De aici, lumea apare zadarnică, frivolă. Aici te crezi mai aproape de îngeri, spuse el râzând. Dacă îți place, o să te înscrii la cursuri și o să ai avionul tău personal.

Ea tresări și întoarse capul. Deci Ralph era gata să-i ofere tot ce-și dorea? Care era scopul lui? O nevoie ciudată de a o impresiona? Sau și mai mult? Poate că în felul lui o iubea? Atunci de ce mai suferea din cauza despărțirii de Marie Algretto?

Pentru moment, Ralph o făcea să trăiască un adevărat basm cu zâne. Atunci la ce bun să ceară mai mult de la viață? Trebuia să se lase purtată de acest vârtej magic și otrăvit, sperând că în cele din urmă vor sfârși prin a se întâlni și în dragoste.

Mizând pe fericire, ea își regăsi atunci bucuria de a trăi. Gândurile ei se îndreptară și spre Jimmy, care urma să zboare cu orchestra spre San Francisco și va face în curând inaugurarea noului bar al lui Ralph...

Simți imediat că i se strânge inima. De când intrase Ralph în viața ei, măturase toate himerele și iluziile adolescenței, și chiar și pe Jimmy.

El va păstra întotdeauna cel mai bun loc în inima ei. Dar nu s-ar fi însurat niciodată cu ea. Era un artist, cu un viitor strălucit în față. Ea contribuise la asta, oferindu-i mijloacele materiale să se realizeze, și nu va regreta niciodată asta. El o să revină la viața pe care o iubea, va redeveni sclavul trompetei iubite, fericit, surâzător. Trompeta era într-adevăr singura lui amantă.

Dar ce rezerva viitorul pentru Lella Parker? Jimmy îi vorbise despre nenorocire.

Aplecată spre hublou, privea peisajul. S-ar fi zis că e un decor de western. Lanțurile de munți, Marele Canion, vaste întinderi de deșert, și în sfârșit Las Vegas.

Organizate în cele mai mici detalii, formalitățile căsătoriei se desfășurară rapid. O mașină neagră îi aștepta la aterizare pentru a-i conduce la casa de căsătorii. Ceremonia fu extrem de scurtă. Ralph îi puse verigheta în deget, alături de frumosul diamant de logodnă.

Și asta fu tot. Acum era doamna Remington. Se întrebă dacă totul nu era un vis. Un vis urât...

În acest timp, noaptea se lăsase deasupra deșertului. *Strip* se trezea sub licărirea luminilor artificiale. Mașina se opri în fața unui hotel luxos.

Lella fu surprinsă când Ralph o ridică în brațe ca s-o treacă peste pragul apartamentului lor. Nu l-ar fi crezut capabil de un romantism atât de desuet.

Când o puse jos, simți că i se taie răsuflarea: peste tot erau buchete de trandafiri roșii. Prin deschizătura unei uși, zări un imens pat rotund, de asemenea acoperit de trandafiri. Ca prin vis, se îndreptă spre pianul alb cu coadă, aproape ascuns de flori. Mângâie cu vârful degetelor instrumentul splendid.

În decorul alb și auriu al încăperilor, tot acest roșu îți lua ochii.

Și brusc fu cuprinsă de un râs nervos. Nu trecuseră decât două zile de când se zbătea ca să-și poată plăti chiria săptămânală la nenorocitul ei de hotel!

Întâlni privirea atentă a lui Ralph. Expresia lui îi reaminti noaptea în care-i ceruse părerea despre combina muzicală Hi-Fi. Citi în ea aceeași nesiguranță, aceeași neliniște, aceeași nevoie de a o impresiona... Aceeași mișcătoare slăbiciune.

– Îți place?

Ea îi zâmbi, cu ochii strălucitori.

– E copleșitor. Și pianul? A fost ideea ta?

– L-am închiriat. Am cerut să fie acordat. M-am gândit că poate îți va face plăcere să cânți. Nu te-am mai auzit cântând de mult timp. Vrei să-l încerci?

Lella îl deschise și încercă niște acorduri.

– Perfect, spuse ea.

– Cina ne va fi servită aici. Dar dacă dorești să faci un duș și să te schimbi, baia te așteaptă.

Ralph deschise o ușă și se dădu la o parte ca s-o lase să intre. Lella înaintă încet, într-un decor demn de un împărat roman, în alb și auriu ca și celelalte încăperi. Pereții erau acoperiți în întregime de oglinzi imense și picioarele se afundau într-o mochetă albă, deasă și pufoasă... În cada în formă de inimă, o apă parfumată făcea vârtejuri în care dansau zeci de orhidee albe.

Un neglijeu din mătase gri-perle era agățat lângă masa de toaletă. După ce se dezbrăcă, ochii Lellei căzu pe micul medalion aurit pe care-l purta la gât de atâta timp. Îl scoase, îl deschise și privi fotografia lui Jimmy, din timpul adolescenței. Apoi îl închise și-l băgă într-un buzunar. În seara asta era soția lui Ralph, nu mai era adolescenta îndrăgostită de Jimmy.

Mângâierea blândă a apei vălurite de jacuzzi îi destinse corpul obosit. Închise ochii și chipul ei exprimă plăcerea. Își masă cu blândețe tâmplele. Urmă un timp, n-ar fi putut spune cât, când avu impresia că plutește pe un covor magic.

Printre aburi, îi ghici brusc prezența. Deschise ochi. Nu fu deloc surprinsă să-l vadă pe Ralph gol în fața ei. Pielea lui bronzată o impresionă plăcut când el se băgă în baie lângă ea.

– Îmi permiți să-ți țin companie?

Prin apa plină de spumă, care făcea impresia că fierbe continuu, mâinile lui căutară orbește contururile corpului ei. Înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, un mic fior de teamă o străbătu pe Lella. Apoi orice gând coerent dispăru. Lella uită că luptase cu disperare să nu-l iubească pe acest bărbat care nu o iubea.

Te iubesc, Ralph, striga inima ei. *Te iubesc!*

*
* *

Mai târziu, satisfăcută, moleșită, puțin somnoroasă, stând în brațele lui, se întrebă la ce se gândea Ralph. Simțea puțină tandrețe față de ea? În îmbrățișarea lor recunoscuse pasiunea, posesiunea și dăruirea de sine.

Dar un gând o lovi ca tăișul unui pumnal. Probabil că în acel moment, el se gândea la Marie Algretto și regreta că nu se afla ea în brațele lui.

Buzele lui Ralph se lipiră de fruntea ei.

– Iartă-mă, Lella, mi-ar plăcea să prelungesc acest moment dar cred că în curând ni se va servi cina.

Ieși din cada imensă, se frecă viguros cu prosopul, își îmbrăcă halatul de baie și dispăru.

O tăcere apăsătoare se instaură. Lella era gata să plângă. Apoi încercă să-și pună frâu imaginației. În fond, Ralph plecase din brațele ei!

Când se așeză în fața mesei de toaletă, proasta ei dispoziție dispăruse complet. Strălucirea tenului ei, ochii luminoși, buzele puțin umflate îi reaminteau că, dacă Ralph Remington era egoist, știa să fie totodată un amant perfect, delicat și pasionat. Dar poate că ar fi fost mai bine ca potrivirea fizică dintre ei să fie mai puțin perfectă?

Ești cam complicată, Lella Parker! își spuse ea cu un mic zâmbet malițios.

Apoi își reaminti că nu mai era Lella Parker. Acum era doamna Ralph Remington. Și din nou totul i se păru neverosimil. Cu un oftat își înnodă cordonul de mătase și-l urmă pe soțul ei în salon.

Cina o aștepta. Cristal, argintărie, față de masă din damasc alb, feluri rafinate, legume proaspete, salate apetisante, fructe exotice.

Totul era nemaipomenit de gustos. Homarul se topea în gură, sparanghelul cu sos olandez era un deliciu, vinul îi crea o stare de bună dispoziție... Ralph o privea cu o expresie amuzată.

– Ai poftă de mâncare, doamnă Remington. S-ar zice că dragostea îți prieste.

Furculița Lellei rămase în aer. Cu ochii plecați în jos spre farfuria ei, se înroși până la rădăcina părului.

– Te șochez? întrebă el.

– Sigur că da!

El își ridică zâmbind paharul.

– Nu văd de ce. Suntem căsătoriți. E legal și... moral, acum.

– Legal poate. Dar e într-adevăr moral?

– Haide, Lella, fii cinstită. Nu prea ai protestat și... cred că ne înțelegem de minune din acest punct de vedere.

Tânăra se uită furioasă la el.

– Nu mai insista. De acord, nu sunt frigidă și ai descoperit asta, presupun că spre marea ta satisfacție. Asta voiai să mă faci să-ți spun?

El o privi cu un aer surprins.

– Nu înțeleg de ce te înfurii.

– Știi prea bine de ce! Situația de față mi-a fost impusă. Nu pricep de ce ai vrut să te însori cu mine. Probabil pentru a-ți satisface amorul propriu nemăsurat. Dar sexul nu înseamnă dragoste. Nu neg că-mi poți trezi simțurile. Ești foarte priceput la asta, ceea ce dovedește mult antrenament. Dar bagă-ți bine în cap că nu ai pus stăpânire și pe inima mea.

– Atunci o să mă mulțumesc cu ceea ce am.

Și ridică din umeri, fatalist sau filozof. Dar luminița ironică pe care o văzu strălucind în ochii lui o scoase din sărite pe Lella.

O tăcere de gheață îi despărți. Lellei nu-i mai era foame. Își împinse scaunul și se duse să ridice transperantul de la fereastră. Privea afară fără să vadă luminile orașului.

La început, Ralph nu se mișcă. Își termină paharul. Apoi veni și-și așeză mâinile pe umerii Lellei. Ea vru să se îndepărteze, dar el nu-i dădu drumul, reținând-o cu blândețe.

– Și dacă am face un armistițiu, Lella? Să încercăm să nu ne stricăm seara. Nu vrei să te așezi la pian?

Lella nu avea chef de vorbă. Se degajă printr-un gest cam brusc și părăsi fereastra. Mângâie claviatura și găsi răspunsul pe care-l aștepta. Cel puțin în pian avea un prieten de nădejde. Se

așeză și începu să-și dezmorțească degetele cu niște game, apoi cântă o melodie pe care n-o recunoscu imediat. După câteva măsuri, își dădu seama că era *Sonata lunii.*

Ralph se așezase într-un fotoliu și o privea cu intensitate. Părea hipnotizat, toată atenția lui era concentrată asupra ei.

Lella cântă o jumătate de oră fără ca el să facă nici un gest. Când se opri, Ralph se ridică brusc și se apropie de ea.

– A fost superb, șopti el.

Ochii lui ardeau de o pasiune pe care Lella n-ar fi putut s-o definească. Vocea lui era blândă și răgușită. Ea se ridică și el îi înconjură talia subțire cu mâinile. Lella nu rezistă dorinței de a-i simți corpul lipit de al ei și-i înconjură gâtul cu brațele. Se uniră într-un lung sărut, a cărui extraordinară intensitate putea să exprime dragoste dar și deznădejde.

Muzica servise drept legătură între ei. Dar Lella nu reușea să dea un nume emoției care le înlănțuise trupurile. Însă era sigură că nu era vorba de o simplă atracție fizică. Începea să înțeleagă că Ralph se însurase cu ea și pentru talentul ei. Era fascinat la fel de mult de muzica ei ca și de femeia care poseda această artă. Poate că posedând-o pe ea, avea senzația că deține și talentul ei de muziciană?

Descoperise o altă față a lui Ralph Remington.

Capitolul 10

A doua zi zburară spre San Francisco. La aeroport fură întâmpinați de vântul rece și umed al Pacificului. Lella își ridică fularul mantoului și se simți minunat în căldura hainei de blană. O mașină a firmei îi aștepta.

– Tocmai am cumpărat o casă nouă, o anunță Ralph, dar n-au terminat cu amenajările. Nici nu vreau să ne inaugurăm viața de tineri căsătoriți în vechiul meu apartament, printre cutiile în care au împachetat lucrurile pentru mutare. Așa că o să stăm câtva timp la Hyatt Regency.

Mașina luxoasă îi duse până în fața marelui hotel. Lella se lăsă condusă de Ralph prin grădini, printre fântâni, volierele cu porumbei, chioșcul în care cânta o formație de coarde. Terasele pline cu verdeață ale apartamentelor erau etajate deasupra galeriei holului. Luară unul din ascensoarele exterioare, o cabină numai din sticlă care-i duse direct în apartamentul lor, situat la etajul optsprezece.

În intimitatea sălii de baie din marmură roz, Lella trebui să se ciupească pentru a se asigura că nu visează. Timp de câteva clipe, rămase fără grai, plimbându-și în toate direcțiile privirea încântată, dar și puțin speriată, prin încăperile somptuoase. Își aminti de

modesta casă din Millerdale, unde exista un singur duș instalat în bucătărie, în care te sufocai vara și băgai ziare în crăpăturile de la ferestre în timpul iernii.

Era de necrezut! Câteva zile fuseseră de ajuns pentru ca ea să se trezească într-unul din cele mai luxoase hoteluri din America și să fie măritată cu unul dintre cei mai bogați bărbați. Era ca într-o poveste cu zâne... sau ca în visele cele mai frumoase. Atâtea evenimente extraordinare se produseseră, încât Lella începuse să creadă că nimic, sau aproape nimic, nu era cu adevărat imposibil... Dar ce-i rezerva viitorul? Ralph se va ocupa de cariera ei, va face din ea o vedetă așa cum îi promisese? Va deveni un star, al cărui nume va putea fi citit în capul afișelor?

După baie, se îmbrăcă într-o cămașă de noapte lungă și transparentă, își puse pe deasupra un neglijeu din mătase și se duse lângă Ralph care privea luminile orașului. El purta un halat roșu și fuma o țigară pe care o stinse în scrumieră, auzind-o că se apropie. Apoi o fixă cu acea privire atentă cu care te uiți la femeia iubită... Poseda acea artă particulară, subtilă și secretă de a face o femeie să creadă că ea e cea mai frumoasă, singura pe care... Lella se văzu apărând în ochii lui Ralph lascivă și timidă, elegantă dar aproape goală...

– Ești splendidă, Lella, șopti el înconjurându-i umerii cu brațul. Tocmai admiram o altă minune.

O conduse în fața ferestrei. Orașul sclipea ca un enorm și ciudat giuvaier, stelele de neon aruncate pe covorul colinelor încoronau parcă străzile care șerpuiau pe ele ca niște râuri de diamante, înainte să coboare în serpentine în vârf de ac spre mare. Prăpastia în care se pierdeau bogățiile efemere ale orașului luminat. Un halou de ceață cădea ca un voal peste acest peisaj nostalgic și misterios.

– Ce frumos e! șopti ea.

– Da. San Francisco e orașul meu preferat. Mă bucur că ți-l pot arăta. Chinatown, grădinile japoneze, muzeele, teatrele... O să vezi, e un loc magic.

Apoi Ralph se îndepărtă de ea. Zgomotul făcut de dopul sticlei de șampanie o făcu să tresară. Se întoarse. El îi întinse o cupă, se servi la rândul lui și puse la loc sticla în frapieră. După primele înghițituri, Lella își simți capul mai ușor; era puțin amețită și ceva mai îndrăzneață. Dar alcoolul nu jucase un rol prea mare în asta.

Pe neașteptate, Ralph îi luă paharul și-l puse pe o masă. În momentul când ea îl privea surprinsă, el o ridică în brațe. Cu o mișcare involuntară ea se ghemui la pieptul lui în timp ce el se îndrepta spre o canapea mare de piele. Se așeză și o luă pe genunchi.

– Ești crispată, Lella, îi spuse el mângâindu-i obrazul cu un deget.

– Îmi pare rău, dar încerc să fiu mai destinsă.

– Încă puțină șampanie?

– Nu. Aș prefera... Vorbește-mi despre tine. Câteodată nu mă simt deloc în largul meu, fiindcă te cunosc atât de puțin. Ești un personaj greu de descifrat... Știi asta?

El izbucni în râs.

– Da, mi s-a mai spus. Am fost acuzat că sunt rece și distant.

– Eu nu te-aș descrie astfel. Ești rezervat și plin de secrete, asta așa e, dar... de ce să se spună că ești distant?

– Nu știu. Viața... e așa cum e. Experiențele ne modelează, bucuriile și durerile se joacă din păcate cu noi. Cine se cunoaște cu adevărat? Nimeni...

– Nu sunt atât de sigură de asta, obiectă ea cu blândețe. Fiecare dintre noi se naște cu anumite trăsături de caracter. E de ajuns să vezi bebelușii, au deja personalitatea lor.

– Dar viața are grijă să-i formeze. Dacă sunt sau nu iubiți, dacă li se dă o șansă sau nu, dacă au o sănătate bună sau sunt bolnăvicioși... totul influențează comportamentul lor de adult.

– Ceva important din viața ta te-a schimbat, Ralph?

– Da. Aș fi cu totul altfel astăzi, dacă tatăl meu ar fi trăit. Era un om bun. Se juca mereu cu mine, mă ducea la pescuit, îmi povestea niște lucruri minunate...

Vocea lui se frânse. Atunci Lella îi cuprinse mâinile într-ale ei.

– Nu știam că a ocupat un loc atât de important în viața ta. Credeam că abia l-ai cunoscut. Nu vorbești niciodată despre el.

– Fiindcă e un subiect dureros pentru mine, despre care vorbesc cu destulă greutate. Nici măcar Jimmy nu știe cât de mult mi-a lipsit tatăl meu. Aveam șapte ani când a murit, mama s-a recăsătorit și aveam zece ani când s-a născut Jimmy. Nu m-am înțeles niciodată cu tatăl meu vitreg. Era un bădăran, un tip mărginit, insensibil, egoist. N-am înțeles niciodată ce găsea mama la el.

– De aceea ai plecat de tânăr să muncești?

– Da. Trebuia să părăsesc cât mai repede acea atmosferă. Iată de ce cred că necazurile vieții călesc caracterul unui om. Toată viața mea, de când am început să lucrez la puțurile de petrol, am vrut să mă răzbun. Voiam să recuperez tot ce mi se furase: o copilărie fericită, dragostea tatălui meu. Am strivit fără milă tot ce mi se ridica împotrivă în drumul meu.

– Și crezi că ai fi fost altul dacă tatăl tău ar fi trăit?

– Sunt sigur. Tatăl meu era un om sensibil. Era un autodidact cu simțul frumosului, al vieții, al naturii, al muzicii, al poeziei. Comparat cu el, LaCross nu era decât o brută. De la mama noastră a moștenit Jimmy talentul. În copilăria mea, ea cânta mult. Tatăl meu o acompania seara la chitară... După ce s-a recăsătorit, n-a mai cântat niciodată și a fost obligată să renunțe la lecțiile pe care mi le dădea. Tatăl meu începuse să mă învețe de mic, și la moartea lui mi-a lăsat chitara... bunul lui cel mai de preț. Dar tatăl meu vitreg nu suporta muzica. Într-o seară, scos din fire, mi-a smuls chitara și a lovit-o de perete, apoi într-un acces de furie nebună, absurdă, a început s-o calce în picioare ca s-o facă bucăți-bucățele... Pe atunci aveam unsprezece sau doisprezece ani. Cred că în acel moment am vrut să-l omor...

Vocea i se înăsprise și privirea i se pierduse în depărtare. Își frecă pleoapele ca pentru a-și alunga aceste imagini îngrozitoare, apoi luă cupa de șampanie de pe masă și o goli până la fund. Când începu din nou să vorbească, părea că-și regăsise controlul.

– Oricum, Jimmy este artistul familiei. El știa cum să-l ia pe tatăl lui. Nu încerca să-l înfrunte, cânta pe ascuns. Când bătrânul LaCross a aflat, fiul său era deja prima trompetă din orchestra colegiului, de mai mulți ani. Directorul îi dăduse un instrument de ocazie.

Acum Lella înțelegea de ce era atât de gelos pe talentul fratelui său și de ce-i invidia pe toți cei cu talent artistic. Asta explica și interesul lui pentru jazz, activitatea lui de sponsor pentru orchestra lui Jimmy pe care se decisese să-l lanseze, și chiar pentru ea însăși. Prin ei, el căpăta puțin din acea lume artistică de care fusese pe nedrept lipsit.

Conversația și șampania îndepărtaseră tensiunea existentă între ei. Puțin câte puțin, Lella se destinsese și se simțea atrasă de acest bărbat care fusese un copil neajutorat. Ralph apăsă pe un buton de lângă masă și intensitatea luminii scăzu. Radioul difuza în surdină o muzică sentimentală.

În acea noapte se iubiră mai pasionat ca niciodată, până la revărsatul zorilor, când soarele colorează în roșu o noapte albă. Apoi Ralph aprinse o țigară. Fericită, epuizată, savurând o moleșeală plăcută și binevenită, Lella privi vârful ei incandescent arzând în semiobscuritate. El îi vorbi despre casa pe care tocmai o cumpărase fiindcă dorea să părăsească apartamentul funcțional pe care-l ocupase până în prezent, la ultimul etaj al clădirii în care se afla firma Remington. Apoi îi explică cum se gândea s-o lanseze în cariera de pianistă. Lella se simțea în siguranță în brațele lui. Avea impresia că nici un pericol nu va putea s-o atingă.

Singurul pericol era că-l iubea pe Ralph la nebunie, din zi în zi mai mult...

Capitolul 11

Peste cincisprezece zile părăseau Hyatt Regency.

„Casa“ despre care-i vorbise Ralph avea mai degrabă aerul unui palat, situat în Pacific Heights, cartierul rezidențial din San Francisco. Lella nu fu deloc surprinsă, fiindcă se învățase de acum cu stilul lui Ralph. Era una dintre acele superbe reședințe victoriene clasice, cu încăperi imense și ferestre pe măsură, care lăsau să pătrundă soarele și ofereau o vedere panoramică asupra celebrului golf. Nu fu deloc surprinsă să descopere un salon de muzică unde trona un pian de concert. Se îndrăgosti pe loc de această încăpere și-și dădu seama că va petrece aici multe ore plăcute.

Ralph păstrase tot personalul pe care-l avea în vechiul apartament, printre alții și un bucătar excelent. Pentru prima lor seară, el le servi un escalop delicios, cu sos de vin alb, care-i plăcu grozav.

După cină, Ralph o rugă să se așeze la pian.

Stând în fața claviaturii, avea sub ochi spectacolul grandios al golfului, luminile de pe Golden Gate strălucind printr-o ușoară ceață. Salonul era cufundat în semiobscuritate. Doar lumina difuză a unui lampadar cădea pe claviatură.

Începu să cânte după dispoziția pe care o avea, mai degrabă romantică. Ralph se așeză pe un fotoliu, cu un pahar de coniac în mână. Nu-l putea vedea dar îi ghicea privirea fixată asupra ei.

Fu un plăcut moment de intimitate. Lella lăsă muzica să vorbească în locul ei, să declare dragostea pe care o purta acestui bărbat ciudat, misterios... Ea îi mulțumea pentru această casă splendidă, pentru pianul valoros care prindea viață sub degetele ei.

Dar muzica ei era totodată o rugăminte. Îl urga pe Dumnezeu să facă o minune, să-l facă pe Ralph s-o iubească așa cum îl iubea și ea, și ca dragostea pentru Marie Algretto să dispară ca fantomele trecutului.

Fără ca ea să-și dea seama, atmosfera se încălzise parcă. La sfârșitul uneia dintre piese, Ralph se ridică, veni s-o ia în brațe și o duse așa până în camera lor. Lella ar fi vrut să plângă de bucurie. Rugile ei fuseseră oare ascultate?

*
* *

Mai târziu, când Lella începu să moțăie cu obrazul sprijinit de pieptul lui, el îi mângâie părul.

– Îmi pare bine că-ți place aici.Vreau să fiu sigur că ești confortabil instalată înainte de plecarea mea.

Parcă o pală de vânt rece îi alungă toată bucuria din inimă.

– Plecarea ta? șopti ea.

– Da. Mi-ar fi plăcut să te iau cu mine dar mă voi afla în cea mai mare parte a timpului în Orientul Mijlociu, unde climatul nu este prea agreabil și situația politică e cam riscantă. Dar o să-ți telefonez. Dacă ai nevoie indiferent de ce, nu ezita să suni la compania mea.

Lella rămase nemișcată. Un frig ciudat o cuprinse. În ultimele două săptămâni se abandonase cu ușurință unui sentiment de

siguranță. Începuse să spere că, poate, el o iubea fără să-i spună și că nu greșise căsătorindu-se cu el. Dar această veste neașteptată îi trezea din nou temerile. De ce o călătorie? Și de ce atât de lungă? Avea o presimțire sinistră. Era într-adevăr o călătorie de afaceri?

Nu spuse nimic, dar el îi simți încordarea.

– Regret extrem de mult, Lella, că sunt obligat să te părăsesc în acest moment. Dar n-am de ales. Viitorul afacerilor mele depinde de asta. E un aranjament pe muchie de cuțit.

Explicația nu o liniști deloc. Poate că era rodul imaginației ei, dar cuvintele lui îi răsunau ciudat în urechi. Toate îndoielile îi reveniră în forță. Ca o armată de umbre și fantome care puseseră stăpânire pe inima ei. El avusese ceea ce-și dorise, iar ea se lăsase cucerită, făcuse dragoste cu el chiar dacă pentru asta el fusese obligat s-o ia de nevastă. Dar o dată ce-și satisfăcuse orgoliul, devenise nerăbdător. Vorbea despre călătorie, afaceri... Și nu era probabil deloc greu pentru el să pună capăt unei căsătorii. O afacere câștigată trebuia abandonată în favoarea altora!

*
* *

Lella plânsese toată noaptea. Și a doua zi de dimineață, izbucni iar în plâns când, după o sărutare în fugă, Ralph se urcă în mașină.

Evitând personalul, ea rătăci prin casa tăcută, singură și părăsită. După-amiază se hotărî să viziteze clubul de noapte unde urma să cânte orchestra lui Jimmy. De când plecase din New Orleans, nu-i revăzuse pe nici unul din muzicanți și-i lipseau veselia și exuberanța lor. Spera să-i găsească repetând.

Landing era situat într-un cartier animat de pe malul mării. Lella nu recurse la serviciile șoferului și luă un taxi. Imediat ce

trecu de ușa capitonată, cântul avântat și catifelat al unei trompete făcu să-i tresalte inima în piept. Plină de siguranță îl anunță pe administrator că ea este doamna Remington și-l rugă să nu se deranjeze. Localul era mult mai spațios și mai șic decât Sho-Time. Lella rămase în umbră. Toată veselia îi revenise spontan la vederea lui Jimmy. Șuvița blondă pe care n-o putuse niciodată disciplina îi cădea și acum pe frunte. Ținea o țigară aprinsă între două degete ale mâinii stângi, în timp ce dreapta se juca pe butoanele sidefate ale instrumentului de alamă. După ce-și termină exercițiile, puse trompeta pe pian, se întoarse...

– Lella!

Sări de pe scenă cu suplețea unei pisici, cu chipul luminat de bucurie. Lella fu plăcut surprinsă de schimbarea lui. Chipul nu-i mai era umbrit de îngrijorare, umerii i se îndreptaseră. Slăbise chiar, și-i venea bine. Pornise din nou la cucerirea lumii.

– Ia te uită! exclamă el luând-o de mâini. Ești îmbrăcată mai bine decât prima doamnă a Americii! Bătrânul Ralph nu e zgârcit, trebuie să recunosc asta!

– Ești în plină formă, Jimmy, spuse ea zâmbind.

– Mai mult decât atât! Pe drumul succesului! Ai văzut localul? Pe lângă el, Sho-Time avea aerul unei maghernițe.

– Orchestra trebuie să fie într-al nouălea cer.

– Ba bine că nu! Ne lipsești, bineînțeles, dar am găsit un pianist destul de bun. Nu poți cere la toată lumea să aibă geniul tău.

În acest moment, Lella se simți cuprinsă de tristețe. Ralph plecase fără să hotărască nimic în privința carierei ei. Încă o iluzie pierdută...

– Sunteți pregătiți pentru vineri? Nu e seara deschiderii?

– Sper că vei veni.

– Nici nu-mi trece prin minte să lipsesc.

După o clipă de tăcere, Jimmy deveni mai grav.

– E totul în regulă cu tine, Lella? Ești fericită... cu Ralph?

– Da. Da... E amabil, curtenitor.

– Dar ce face? Nici n-a pus piciorul pe aici de la sosirea noastră.

– E foarte ocupat. În timpul zilei nici eu nu-l prea văd. A luat avionul în dimineața asta spre Arabia Saudită. Trebuie să stea acolo trei săptămâni.

– Și nu te-a luat cu el?

Cu sprâncenele încruntate, Jimmy o întreba și din priviri. Lella încercă să nu-și trădeze îngrijorarea.

– I se pare că regiunea e prea periculoasă pentru mine.

El păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Hai, încearcă pianul și spune-mi ce crezi despre el.

*

* *

Lella reveni la Lading în seara deschiderii. Orchestra fu explozivă. Sala părea exaltată, aplauzele nu mai conteneau, se ovaționa în picioare! Mâine, în ziare, criticile vor fi elogioase. Pianistul era remarcabil. Lella îl privea câteodată cu strângere de inimă, gândindu-se că ar fi putut fi ea în locul lui. Dar magia jazz-ului o amețea, piciorul ei bătea măsura și-și uita temerile revăzându-l pe Jimmy cu trompeta lui, înălțând-o spre cer cu acea mișcare specifică a trompetiștilor...

Reveni apoi în toate serile, muzica umplându-i orele goale când Ralph îi lipsea cel mai mult.

Apoi surveni un incident stupid. În ciuda blănurilor ei frumoase și scumpe, se pricopsi cu o răceală. Se trezi într-o dimineață cu capul greu, ochii arzători, nasul înfundat și gâtul uscat. Nu era cazul să cheme un doctor, dar decise să se trateze

singură.Trimise o cameristă să-i cumpere câteva medicamente, batiste de hârtie și un brat din revistele ilustrate apărute în acea zi, care relatau fapte diverse.

După o baie caldă, luă un pahar mare de citronadă și două aspirine, răspândi ziarele și revistele pe pat și, somnoroasă, le răsfoi distrată, fără să citească nimic.

Brusc, figura lui Ralph îi sări în ochi de pe una din pagini. Lella îl privi uluită. Era una din acele reviste de scandal care se ocupă de viața celebrităților. Fotografia mare îl înfățișa cinând cu niște personalități din Milano. O fotografie mai mică îi atrase însă atenția: doar Ralph și Marie Algretto, unul lângă altul.

Cea mai frumoasă cântăreață din lume și magnatul petrolului, americanul Ralph Remington, s-au regăsit. Jarul mocnit al unei vechi iubiri va reaprinde flăcările dragostei în inimile lor?

În timp ce Lella citea și recitea legenda fotografiei, lumea se prăbușea în jurul ei. Timp de câteva minute nu putu decât să se holbeze la fotografia care-i reprezenta pe cei doi. Apoi chipul surâzător al lui Ralph se încețoșă din cauza lacrimilor.

Deci asta era „periculoasa misiune" în Orientul Apropiat! Se căsătoriseră de cincisprezece zile și nu se putuse abține să zboare în urmărirea dragostei lui pierdute. Fusese nebună și naivă! Fusese păcălită, batjocorită...

Își dădu apoi seama că mânia îi uscase lacrimile. De la plecarea lui, Ralph îi comandase în fiecare zi flori. Și îi telefonase cu regularitate. Ipocritul! Avea nevoie doar de o femeie în patul lui, când trecea prin San Francisco.

Cu o figură dezgustată, avu impresia că e doar o cocotă de lux. Simți în piept o durere insuportabilă. Nu mai putea rămâne aici, să-l aștepte, să-l primească în această casă când el se va întoarce din „călătoria de afaceri"...

Uitând de răceală, se dădu jos din pat și-și strânse câteva lucruri într-o valiză. Ralph plătise totul, îmbrăcămintea și valiza, dar nu avu nici cel mai mic scrupul să ia tot ce avea nevoie. Plătise totul. Și încă foarte scump!

Trecu prin fața lui Alfred, majordomul francez, cu cât mai multă naturalețe și demnitate, anunțându-l că va lipsi câteva zile, apoi urcă în taxiul pe care-l comandase. Dădu la întâmplare numele unui hotel, luă o cameră și se culcă, frântă de oboseală.

Când se trezi, îi era îngrozitor de rău. Comandă un platou cu micul dejun ca să nu atragă atenția. Gesturile ei erau mecanice. Febra părea să-i întețească durerea din suflet și să-i încurce gândurile. Niciodată nu și-ar fi închipuit că poate suferi atât...

Adormi din nou, gândindu-se vag că trebuia mai întâi să se însănătoșească, că nu trebuia să rămână aici mai mult de două zile... Apoi pierdu noțiunea timpului, nemaiștiind dacă sunt zorile sau apusul soarelui, nemaipăsându-i dacă trăiește sau moare...

Accesele de febră îi sporeau starea de confuzie. Sfârși prin a nu mai ști dacă dormea sau era trează. Printre halucinațiile ei, îl văzu pe Ralph intrând, așezându-se pe marginea patului. O scutura și ei îi era rău, dar nu putea spune ce o doare. Prin ceața febrei, îi vedea chipul schimbat din cauza îngrijorării. El îi repeta numele fără încetare:

– Lella... Lella...

Vrând să alunge această viziune, ea închise ochii, îi deschise și se auzi gemând.

– Lasă-mă! Lasă-mă!

– Lella, trebuie să te îngrijești. Te duc la spital.

Ridică receptorul, dădu câteva ordine și, într-o sclipire de luciditate, ea înțelese că nu e vorba de un vis.

– Ce faci aici? șopti ea.

El închise imediat telefonul.

– Eu ar trebui să-ți pun întrebarea asta! Ce te-a apucat? Sunt nebun de îngrijorare! Ți-am telefonat de la Geneva ieri la prânz și Alfred mi-a comunicat că ai plecat cu o valiză. Noroc că a remarcat faptul că nu erai în apele tale și și-a notat numărul taxiului. Așa am putut da de urma ta.

– Nu voiam să mă găsești, protestă ea slab.

– De ce nu? De ce?

– Am amețeli... Vreau doar... să nu te mai revăd niciodată, Ralph. Pleacă. Lasă-mă!

El oftă.

– N-o să discuăm acum despre asta. Ești prea bolnavă. L-am anunțat pe doctorul Harrison. Sosește ambulanța.

*
* *

Era o gripă severă, cu complicații intestinale și pulmonare. Bine îngrijită, Lella se restabili destul de repede. Ralph îi adusese atâtea flori încât camera ei se transformase într-o grădină. Infirmierele o tratau ca pe o prințesă. Dar imediat ce febra scăzu, când mintea îi deveni mai limpede, toate atențiile lui Ralph i se părură insuportabile.

– Cum te simți astăzi? o întrebă Ralph care trecea pe la spital de două ori pe zi.

Așezată pe pat, ea îi aruncă o privire rece.

– Mult mai bine.

– Atunci putem sta de vorbă, decise el trăgându-și un scaun.

– Nu avem nimic să ne spunem.

– Ba avem multe să ne spunem. Întâi vreau să aflu ce te-a apucat să părăsești casa astfel.

– Nu văd ce importanță are asta pentru tine.

– Hai, Lella, știi prea bine că e foarte important pentru mine.

– Ah, bineînțeles! Uitasem că sunt unul din lucrurile tale de valoare... ca unul din caii tăi de curse, de exemplu.

Ralph se încruntă.

– De ce-mi vorbești atât de dur, Lella?

– Crezi că e ușor să fii considerat un obiect de lux? Apropo, va trebui să-mi revizuiesc geografia. Nu știam că Milano se află în Orientul Mijlociu.

Cuvintele îi scăpaseră de pe buze fără voia ei. Ralph rămase o clipă uimit.

– Cum ai aflat că am fost la Milano? N-am petrecut acolo decât o jumătate de zi... Doar n-ai plecat de acasă din cauza asta?

– Nu... Dar mărturisește că ai mințit în ceea ce privește destinația.

– N-am nimic de mărturisit. Mi-am împărțit timpul între Kuweit și Arabia Saudită. La întoarcere m-am oprit la sucursala mea din Milano pentru a discuta cu asociații mei italieni înainte de a semna contractele pentru o afacere la Genova.

– Oh, ai o sucursală la Milano? Ce comod! Lângă Scala, presupun? Ce coincidență romantică să se afle și Marie Allgretto acolo, în același timp cu tine.

– Ah, încep să pricep. Ai văzut fotografia aceea... Eram sigur că tipul lucra pentru vreo fițuică de scandal. Ar fi trebuit să-i sucesc gâtul! Lasă-mă să-ți explic...

– Oh, Ralph, scutește-mă de minciunile tale. Află doar că nu mă mulțumesc niciodată cu un rol de mâna a doua. Așa că, hai să punem capăt căsătoriei noastre cât mai repede cu putință.

El se ridică și începu să umble furios prin cameră.

– În locul tău, n-aș mai juca rolul virtuoasei ofensate! Mai degrabă eu ar trebui să fiu furios că l-ai văzut pe Jimmy în fiecare noapte, după plecarea mea.

Lella râse cu cinism.

– Oh! Ai pus un detectiv particular să mă spioneze!

– Te rog, fără melodramă. Și nu mai fi atât de disprețuitoare. Știi prea bine că n-aș face niciodată așa ceva. Numai că se întâm-

plă să fiu proprietarul localului Landing, că m-am dus să văd cum merg lucrurile și că directorul meu, în cursul discuției, a menționat faptul că te-ai dus acolo. Nu te poți lipsi de Jimmy, ăsta e adevărul, nu-i așa?

– Ar trebui să te aștept cuminte în fața televizorului, în timpul escapadelor tale amoroase?

Ralph se aplecă spre ea cu un aer amenințător. Instinctiv, Lella se retrase. Avusese impresia că el voia s-o lovească, sau s-o scuture puțin de umeri. Dar el nu făcu decât să-i răspundă, stăpânindu-și din ce în ce mai greu mânia :

– Marie Algretto frecventează toate cercurile influente din Europa: artistice, politice, industriale. Îi cunoaște pe asociații mei din Milano. Bagă-ți bine în cap: dintr-o pură coincidență a venit în acea seară să cineze cu prietenii ei în același restaurant unde mă aflam cu asociații mei. Din amabilitate, directorul restaurantului ne-a propus să ne organizeze o masă comună. Nu eram singur cu ea în acea fotografie.

Dar Lellei nu-i venea să creadă. Ralph se îndepărtă de pat și ea își înghiți lacrimile.

– Ralph, recunoatșe că mariajul nostru este o eroare. Tu suferi din cauza unei alte femei. Te-ai căsătorit cu mine fiindcă te simțeai singur și erai impresionat de talentul meu. Acum mult timp, Jimmy mi-a spus că ai o slăbiciune pentru muzicieni. Știu că ești fascinat de muzică fiindcă nu ai putut cânta tu însuți la un instrument. Dar, Ralph, nu-ți pot satisface această dorință prin procură. Nu căsătorindu-te cu o pianistă, vei cânta la pian.

El îi întoarse spatele și începu să se uite pe fereastră. O tăcere dureroasă se instaură în camera de spital. Lella spera că va urma o dezmințire. Era unul dintre acele momente când el se putea întoarce spre ea ca să-i spună: „Nu, m-am însurat cu tine fiindcă te iubesc". Dar miracolul nu se produse. Tăcerea deveni și mai apăsătoare.

– Înțelegi acum de ce vreau să punem capăt căsătoriei noastre? îl întrebă ea cu blânețe.

Ralph se întoarse în sfârșit spre ea. Ochii lui negri aveau o expresie indescifrabilă. Ea îi susținu privirea, încercând să nu se dea bătută.

– Nu cred că ăsta e motivul pentru care vrei să mă părăsești, spuse el în cele din urmă cu un zâmbet trist. Cred că Jimmy se va afla întotdeauna între noi. Nu vei putea renunța niciodată la dragostea ta din copilărie.

Lella se înfurie.

– Iar tu vei fi întotdeauna gelos pe el! Poate că el a și fost principalul motiv al căsătoriei noastre! Fiindcă nu-i puteai lua talentul, i-ai furat ceea ce ai putut! Femeia pe care o iubea!

– Crezi că pot uita faptul că te-ai măritat cu mine ca să-l ajut? spuse el trecându-și obosit mâna peste față.

Lella nu găsi un răspuns. Mândria îi interzicea să-i mărturisească lui Ralph că n-ar fi acceptat niciodată „târgul“ dacă n-ar fi început să-l iubească. Iar acum îl iubea din ce în ce mai mult, dar dragostea ei era imposibilă. Ea nu era decât motivul geloziei dintre cei doi frați! Ei o sacrificau, era idolul și arma lor totodată...

El îi interpretă tăcerea în felul lui. Cu violență.

– Lella! Un lucru este clar. Nu vreau să divorțez. Nici să te las să pleci.

– Și cum m-ai putea împiedica? Nu mai suntem în secolul al nouăsprezecelea, în timpurile când soția făcea parte din bunurile imobiliare.

Ralph avu o mișcare de nerăbdare.

– N-ai putea face asta! Am un mijloc la îndemână ca să te împiedic s-o faci. E de ajuns să-ți reamintesc că de mine depinde cariera lui Jimmy. Pot să închid Landing așa cum am închis și Sho-Time, și s-ar trezi cu orchestra în stradă. Asta vrei?

– Ești ființa cea mai josnică pe care am întâlnit-o în viața mea.

El se așeză pe marginea patului.

– Lella, îți cer numai să fii rezonabilă. Ne-am căsătorit doar de câteva săptămâni. Nu e suficient ca să ne cunoaștem. Aș dori să fac un pact cu tine. Acordă șase luni mariajului nostru. Când am semnat contractele la Genova, am încheiat o afacere care mi-a acaparat timpul și energia un an întreg. Acum voi fi liber ca să mă consacru mai mult familiei mele. Sunt nerăbdător să mă ocup de cariera ta. Am discutat deja și vei putea începe într-unul din cele mai mari hoteluri din Las Vegas. Ce zici? Îți cer să-ți mai amâni hotărârea doar șase luni. De acord cu șase luni?

Lella acceptă fără tragere de inimă.

Când ieși din spital, Ralph o anunță că are o surpriză pentru ea și o conduse direct la aeroport cu un aer misterios. O luă de mână și o trase într-un hangar, fără s-o scape din ochi. Se aflau în fața unui superb Beechcraft Sierra, un mic vultur argintiu, nerăbdător să-și ia zborul. O fundă imensă din hârtie creponată roșie era înnodată în jurul fuselajului.

– Îți amintești că ți-am promis un avion?

Lella înțelese că a ales special momentul, pentru ca acest minunat cadou să „sigileze“ pactul lor. Fu extrem de tulburată și nespus de bucuroasă. Ochii albaștri străluciră pe chipul ei frumos.

– Ralph, ce minunăție! Cum aș putea să-ți mulțumesc?

– Îmi ajunge dacă ești fericită. Nu am nevoie de o altă mulțumire.

– Ești foarte generos, șopti ea.

El o sărută pe buze și-i propuse să-i dea imediat prima lecție. Fu una din cele mai frumoase zile ale mariajului ei efemer și furtunos.

*

* *

Fidel promisiunii făcute, Ralph se ocupă cu energie de cariera ei muzicală. La Las Vegas avu un succes fulgerător. Când numele ei începu să se afle pe toate buzele, una din societățile Remington finanță un program de o oră de varietăți pentru televiziune. Tot spectacolul se învârtea în jurul Lellei Parker. După puțin timp, Lella înregistră un disc. Ralph nu mințise. În câteva luni va face din ea o vedetă.

Lella își descoperise un talent neobișnuit pentru pilotaj. Instructorul ei îi spunea că e la fel de dotată ca pentru muzică. La sfârșitul primei săptămâni, făcuse destule progrese ca să manevreze singură comenzile. Avea ore la sol, teoria zborului, și un număr obligatoriu de ore de zbor pentru a-și lua brevetul. Reuși totuși să fie prezentă la toate, în ciuda programului ei încărcat și, peste două luni, obținu brevetul. Putu astfel să zboare singură spre Las Vegas sau Los Angeles când avea vreo gală. Micul ei avion era o bijuterie minunată care-i dădea un sentiment nesperat de pace, de liniște. În mijlocul norilor scăpa de legile dure ale meseriei sale și de tensiunile ciudatului ei mariaj.

Nopțile petrecute împtreună cu Ralph se răriseră, dar rămăseseră la fel de pasionate.

Lella era încântată dar se și minuna de energia și de banii pe care-i cheltuia Ralph pentru ca talentul ei să fie recunoscut. De ce se lupta cu atâta înverșunare să facă din ea o vedetă?

Într-o zi, descoperi o nouă fațetă a personalității bărbatului complex cu care se căsătorise.

Odihnindu-se la San Francisco între două angajamente, descoperi în casa imensă o debara unde nu pusese nicidoată piciorul. O cutie mare de carton îi atrase atenția. Împinsă de curiozitate, o deschise. Conținea pânze — picturi în ulei. Scoase una, întrebându-se de ce nu erau agățate în casă. Era un peisaj de coastă, niște valuri lovindu-se de stânci. Fără să fie expertă în

materie, ghici că e opera unui amator. Ochii îi căzură pe semnătură, pe care o recunoscu surprinsă: „Ralph Remington".

Ralph nu făcuse niciodată aluzie la asta. Încercă să și-l imagineze în chip de pictor dar nu reuși. Și-l putea închipui mai degrabă prezidând un consiliu de administrație. Aruncă o privire și la celelalte pânze. Subiectele variau, de la peisaje la scene de stradă sau portrete.

Apoi primi o lovitură drept în inimă. Tabloul de departe cel mai reușit reprezenta o femeie lungită într-o grădină, într-o poză nonșalantă și grațioasă. Amatorismul abia se mai sesiza, fiindcă un lucru mult mai subtil se făcea simțit: o mână îndrăgostită o pictase. Lella recunoscu imediat cine era femeia splendidă: Marie Algretto. Și era goală.

Furia, supărarea, disperarea puseră stăpânire pe inima ei. Nu era o dovadă în plus despre pasiunea pe care Ralph o nutrea pentru cântăreață? Dacă n-ar fi iubit-o, ar fi păstrat această mărturie a dragostei lor?

Imaginația ei o luă razna. De câte ori pusese el oare jos penelul pentru a atinge acest trup de zeiță? Rămase un timp în debara, sfâșiată de gelozie și amărăciune. Apoi își petrecu restul după-amiezii atârnând tablourile în camera ei. Era furioasă și se decisese să se răzbune...

*
* *

În timpul cinei se căzni să pară cât mai naturală. Cunoștea flacăra care se aprinsese în ochii lui Ralph și, după cum prevăzuse, la sfârșitul mesei el o ridică în brațe.

– Camera ta sau a mea? îi șopti el.

– A mea.

El trecu pragul și, brusc, încremeni. O puse jos pe Lella și privi una câte una pânzele agățate de perete. Nudul Mariei Algretto era intenționat pus în valoare de lumina unei lămpi.

– Unde ai găsit astea?

Părea furios.

– Într-o debara, din pură întâmplare.

– De mult ar fi trebuit să le arunc.

– M-am întrebat și eu de ce n-ai făcut-o. Dar presupun că din motive sentimentale, spuse ea arătând cu un deget acuzator spre tabloul cântăreței. Când le-ai pictat?

– De mult. Un capriciu ridicol. După cum poți constata, nu am deloc talent.

– Ceea ce nu te-a împiedicat să găsești un model.

El îi aruncă o privire înghețată.

– Marie m-a împins să iau lecții de pictură. Locuiam la Paris pe atunci și, după un an, mi-am dat seama că-mi pierdeam timpul... Nu am nici un talent artistic, spuse el pe un ton dezamăgit.

Aici voia să ajungă Lella.

– Și îți vine greu să te resemnezi, nu-i așa?

– Bineînțeles că-mi vine greu. E ca și cum un lucru vital se află înăuntrul ființei mele, fără posibilitatea de a ieși.

– Asta îmi explică, începu ea gânditoare, de ce țineai atât de mult să te căsătorești cu o mică muziciană fără importanță, când tu frecventai cele mai frumoase femei din lume, și de ce te interesai cu atâta energie de cariera mea. Totul îmi este limpede acum. Posedându-mă, ți-ai însușit și talentul meu. Prin mine îți realizezi dorința ta de creație. Banii tăi nu puteau să-ți cumpere harul muzical, fiindcă muzele nu sunt de vânzare, dar o puteai cumpăra pe micuța Lella Parker și prin ea posedai și restul... talentul, geniul... Visul tău imposibil de a fi artist prin procură! Nu sunt soția ta, sunt creația ta. Și tu ești demiurgul meu!

– E ridicol!

– Nu sunt atât de sigură. Ai tot ceea ce-și poate dori un bărbat: putere, bani, reușită. Dar în spatele acestei armuri reci, Ralph Remington este un artist frustrat. Ești un orb care ar vrea să posede ochii buni ai altcuiva. O fantomă care ar vrea să trăiască! Prin degetele mele, tu cânți la pian, prin vocea mea, cânți din nou. Făcând dragoste cu mine, ai sentimentul că te unești și mai mult cu mine. Nu ai căutat niciodată să ajungi la sufletul meu, vrei să mi-l *furi.* Cu *marea* Marie Algretto ai eșuat, te-a trimis înapoi în mediocritatea ta, în neputința ta, punându-ți un penel în mâini. Ea a juns prea sus ca să se lase astfel manipulată. Dar eu! Dar eu... o fată simplă și plină de visuri... Eu eram prada ideală! Sărmane Ralph, cât de crudă trebuie să-ți fie dezamăgirea după ce ai mizat pe strălucitoarea divă! Dar eu nu voi fi niciodată mai mult decât o cântăreață de music-hall.

– Taci odată! urlă el.

Era livid de furie. Mânia îl consuma. Vru să vorbească, dar ceva îl opri. Îi întoarse spatele, băgându-și mâinile în buzunare. Ea avu impresia că Ralph tremura din tot corpul. În tăcerea mortală care se lăsase în încăpere, el se îndreptă cu un pas mecanic spre ușă. Părea dărâmat... Ieși fără să-i mai arunce nici o privire.

Cearta dintre ei fusese teribilă. Lella avea presimțirea că acest nud stângaci realizat al Mariei Algretto reprezenta apusul unei epoci...

În timp ce citea ziarul, simți că-i stă inima în loc. Doar mâinile ei mai dădeau semne de viață prin tremurul lor nebunesc. Un articol ditirambic aducea la cunoștința publicului că trupa de la Scala din Milano venea să dea câteva spectacole la San Francisco. Urma să se cânte *Traviata,* iar rolul tragic al Violettei Valery va fi interpretat de Marie Algretto.

Capitolul 12

Cu cât se apropia data sosirii Mariei Algretto, cu atât temerile Lellei sporeau. Știa că Ralph va face totul ca s-o vadă.

Se temea că reprezentațiile cu *Traviata* vor constitui tristul eveniment care va pune definitiv capăt căsătoriei lor.

În aceste ultime luni, dragostea ei pentru Ralph nu făcuse decât se crească zi de zi. În ciuda certurilor lor și a geloziei nebune pe care el continua s-o manifeste față de Jimmy, viața alături de el luase o întorsătură senzațională, poate *prea* senzațională chiar... Începând să devină celebră în California, Lella evolua în cercuri din ce în ce mai înalte. Dar nimic nu se compara cu momentul în care-l reîntâlnea pe Ralph. Simpla mângâiere a privirii sale o mișca până-n adâncul ființei. Avea nevoie de privirea lui Ralph, așa cum avea nevoie de lumină...

Așa că, în ziua când o va fixa cu acea privire pe Marie Algretto...

Îngrijorată, îi spiona toate mișcările, încercând să descopere la el nerăbdarea de a-și revedea amanta, dar nu observă nimic. Apoi situația luă o întorsătură neașteptată când, cu câteva zile înainte de primul spectacol cu *Traviata,* el o anunță că o afacere urgentă îl reclamă la Chicago unde va rămâne în jur de o săptămână.

Ralph nu se va afla în oraș când va veni Marie Algretto! Ce trebuia să deducă din asta? Gândurile i se învălmășiră în cap. Fugea fiindcă era prea tentat s-o revadă? Era gata să facă acest sacrificiu pentru a-și păstra căsnicia? O lumină de speranță se aprinse în sufletul ei.

În săptămâna respectivă Lella cânta la Los Angeles, într-unul din cabaretele în care se aduna clientela cea mai distinsă din oraș. După ultima seară, se sculă foarte târziu a doua zi și se duse să-și facă niște cumpărături din magazinele de lux. Soarele apunea când Beechcraft-ul ei ateriză la San Francisco. Ralph nu se afla în oraș, așa că nu era grăbită să se întoarcă la ei acasă. Era sâmbătă, orchestra lui Jimmy începea să cânte mai devreme la Landing, așa că se decise să se oprească acolo ca să-l asculte câteva ore.

Sala era arhiplină, dar o masă rămânea întotdeauna rezervată într-un colț din apropierea scenei. Se instală acolo, amețită de muzică. În ultimul timp formația începuse să se apropie de perfecțiune. De fiecare dată când venea acolo, i se părea că sunt și mai buni. Deși propria ei carieră se afla într-o continuă ascensiune, nu va putea uita niciodată cât de bine se simțise în această orchestră. Într-un colțișor al inimii ei, regreta că nu se mai află în spatele acelui pian.

Luminile se stinseră rând pe rând și nu mai rămase decât un reflector, un mic cerc de lumină pe trompeta aurie a lui Jimmy. El cântă un blues melancolic, unul din acele cântece în care era înfățișată cu o sfâșietoare emoție viața mizerabilă a unei biete sclave. Lella uită de toate, ascultând muzica lui Jimmy, de o arzătoare frumusețe. Tot universul era cuprins în cercul magic care-i lumina trompeta.

O forță magnetică o atrase spre scenă. Se urcă alături de Jimmy. Reflectorul se îndreptă spre ea și din gâtul ei se ridică, senzual și sfâșietor, unul din blues-urile nemuritoare ale lui Bessie Smith.

La sfârșitul bucății, în sală era o liniște deplină. Apoi se dezlănțuiră aclamațiile. Lella auzi muzicanții unindu-și aplauzele cu cele din sală. Ea îl privea pe Jimmy care o privea la rândul lui. Din public, zburau spre ei flori smulse din buchetele de pe mese. Erau amândoi tulburați de emoția care-i reunise ca pe vremuri. Unul din acele rare momente în care artistul atinge spontan absolutul, sursa misterioasă și profundă a creației.

Pentru Lella, această emoție deveni prea intensă. Simțind că-i dau lacrimile, sări de pe scenă și părăsi localul de noapte. Luă un taxi, fericită că Ralph nu e în oraș. Voia să-și petreacă restul serii singură cu amintirile ei, să savureze flăcările incandescente ale acestei clipe unice. Îl iubea cu pasiune pe Ralph, dar ceea ce se întâmplase în această seară nu putea fi împărtășit decât cu Jimmy. Scoase micuțul medalion din poșetă și și-l puse la gât.

*
* *

Apropiindu-se de casă, fu brutal smulsă din visare. Prin noapte, spre marea ei uimire, văzu farurile unei mașini care cobora pe aleea vilei.

Era Mercedes-ul lui Ralph. Dar Ralph era la Chicago.

Când luă virajul ca să iasă, Lella își dădu seama că nu se înșelase. Era chiar Ralph. Era atât de absorbit de conversația pe care o purta cu pasagera lui, încât nici nu remarcă taxiul care încetinise în urma lui. Lella o recunoscu pe pasageră. Era Marie Algretto.

*
* *

Nu știu niciodată cum îl plătise pe șofer și nici cum intrase în casă. Contrastul era atât de violent cu momentul de beatitudine pe care tocmai îl trăise, încât avea senzația că fusese proiectată într-o altă lume. Cu sufletul plin de amărăciune, cu chipul plin de lacrimi, găsi urmele de necontestat a convorbirii în tête-à-tête purtată de Ralph cu amanta lui: două pahare de vin pe măsuța de cafea, unul având niște urme de ruj. Ralph nici măcar nu-și dăduse osteneala să facă să dispară dovezile trădării lui! I se păru că le mai aude încă râsetele...

Ori inventase o poveste aproape de Chicago, ori se întorsese cu câteva zile mai devreme! În amândouă cazurile, o mințise. Știa că ea se află la Los Angeles în această săptămână și profitase de absența ei ca să-și aducă amanta în casa lor!

O undă de parfum fin mai plutea în încăpere. Dar mirosul era și mai puternic în camera de oaspeți. Lella avu impresia că primise o palmă. Patul era desfăcut, urme de ruj se găseau pe pernă. Deci făcuseră dragoste aici! Cearșafurile albe mototolite purtau amprenta îmbrățișărilor pătimașe și ascunse de ochi indiscreți.

Își stăpâni un hohot de plâns. Ceva murise pentru totdeauna în inima ei. O perdea se trăsese. Luminile se stinseseră... Pentru totdeauna.

Orbită, își înghesui niște lucruri într-o valiză. De data asta îl părăsea pentru totdeauna pe Ralph.

Se întoarse la aeroport, și făcu plinul de carburant în intenția de a zbura spre Las Vegas. Dar era prea tulburată ca să gândească limpede.

În timpul zborului, în noaptea albastră, mintea ei se limpezi. Acum că-și completase foaia de zbor pentru Las Vegas, Ralph va ști exact unde s-o caute. Și nu voia să fie găsită. Niciodată!

Mersul sinuos al legăturii lui interminabile cu Marie Algretto îi deveni limpede acum. Cântăreața nu dorea, nu voia să fie legată de un statut atât de convențional precum căsătoria. Avea

nevoie de libertate pentru cariera ei. Dar rămăsese atrasă de Ralph, la fel de mult cum se simțea și el atras de ea. Regăsiri, despărțiri... nici unul din cei doi amanți nu ieșea din acest cerc.Iar ea, Lella, nu va fi niciodată decât *soția,* cea care avea rolul să mobileze timpii morți dintre două împăcări.

Ajunsese într-un punct de răscruce al vieții ei. Făcuse mult ca să-l ajute pe Jimmy, dar această farsă sinistră trebuia să se oprească aici. Pentru binele tuturor. Și pentru binele ei și al sănătății ei mintale.

Brusc, își dădu seama că devenise o fugară. Singurul ei scop era să scape, să fugă, fără o destinație precisă. Ar fi dorit să poată rămâne la infinit pe cerul înstelat, ca un înger pierdut.

Știa că e imprudent să nu se țină de planul de zbor. Dar Lella era împinsă doar de nevoia viscerală de a nu se opri. Se gândi la un moment dat să se întoarcă în Louisiana pentru a-și regăsi siguranța copilăriei și a-i uita o dată pentru totdeauna pe Jimmy LaCross, Ralph Remington și greșelile îngrozitoare pe care le făcuse în tânăra ei viață.

Survola o întindere sălbatică și deșertică la frontiera dintre Arizona și New Mexico, când o surprinse furtuna. Fără veste, stelele dispărură și avionul fu înghițit de un vârtej de nori negri încărcați de electricitate. Fulgerele și tunetele erau amenințătoare. Micul Beechcraft, prea ușor, era zgâlțâit și aruncat în toate sensurile de un vânt de o neobișnuită violență.Trăsnetele se jucau parcă de-a lungul aripilor, aprinzând scântei galbene pe fuselaj. Moartă de frică, Lella se lupta cu disperare să stăpânească aparatul. Radioul amuțise. Motorul gemu. Carlinga începu să vibreze. În curând avionul pierdu viteză și plonjă în picaj spre deșert.

Câteva secunde înainte să se strivească de sol, Lella reuși să redreseze aparatul.

*
* *

Asta îi salvase viața. Se simțise zgâlțâită ca o păpușă de cârpă, dar șocul ar fi putut fi și mai rău. Îi rămăsese atâta prezență de spirit ca să-și desprindă centura de siguranță, să se lase să alunece din avion și să se îndepărteze clătinându-se, în timp ce focul începea să cuprindă aparatul.

Când se produse explozia, ea se afla prăbușită pe nisip, la vreo sută de metri de epavă. Când zorile luminară orizontul, nu mai rămăseseră decât câteva bucăți de metal fumegânde. Norii de nisip începuseră deja să le acopere.

Probabil că salvarea ei se datora și orelor reci dinaintea răsăritului. Instinctul de conservare o puse pe Lella pe picioare și, clătinându-se, începu să rătăcească prin deșert. Nu mai știa nici cine era, nici unde se aflla, nici de cât timp mergea. Picioarele abia o mai purtau, mașinal. Apoi leșină. Se ridică din nou... tot corpul o durea. Limba umflată și uscată nu mai putea umezi buzele crăpate. În curând, soarele îi arse pielea...

Atunci o descoperise Henry Pană Roșie, nu departe de satul indian.

*
* *

Întreg trecutul ei îi revenise în minte: Jimmy LaCross, Ralph Remington se aflau din nou acolo pentru a-și juca rolul în drama vieții ei. Cunoștea acum povestea medalionului pe care-l purta, a ceasului și a inelului pe care le vânduse.

Umbrele după-amiezii se întindeau pe căsuța copilăriei ei în timp ce ea retrăia amintirile amare pe care i le trezise aceasta. Făcuse din nou cunoștință cu Lella Parker.

Extenuată se urcă în mașină, găsi o cameră la motel și se instală în fața mesei de toaletă. Își văzu imaginea în oglindă. Ea nu mai era Lella Smith, femeia fără trecut. Acesta exista și ea nu putea să scape de el.

Și totuși... Acest chip nu mai era cel al Lellei Parker, soția lui Ralph Remington. Această voce nu mai era cea a celebrei cântărețe de blues, modulațiile ei erau mai grave, mai răgușite.

Nimeni n-o va putea recunoaște... În ochii tuturor celor care o cunoscuseră, ea nu mai exista.

Oare destinul îi oferea o nouă șansă?

O trecu un fior. Pentru soțul ei, ea era moartă. Pentru Jimmy...

Inima îi fu cuprinsă de nostalgie, gândindu-se la Jimmy. El era singura ei familie. Căsătoria ei se soldase cu un dezastru. Mai putea încă să-și regăsească visul copilăriei și, în sfârșit, să-l realizeze?

Sângele începu să-i zvâcnească în tâmple. Toate posibilitățile care i se ofereau dintr-o dată o entuziasmau dar o și speriau. Erau valuri de dorință, prea abstracte, care nu ajungeau să se concretizeze în ceva precis.

Oricum, înainte să hotărască indiferent ce, Lella trebuia să se întoarcă la Albuquerque. Raven și Glenn Marshall erau în mod sigur neliniștiți și îngrijorați.

Ridică receptorul, ceru să i se facă legătura cu aeroportul și-și rezervă bilet pentru prima cursă.

Apoi, cu o mână mai sigură, formă numărul lui Raven. Se simți aproape ușurată să audă frumoasa voce a indiencei pe robot. Îi lăsă un mesaj scurt, spunându-i că totul e în regulă, și-i comunică ora sosirii.

Capitolul 13

Glenn Marshall o aștepta la aeroportul din Albuquerque. Un val de tandrețe o cuprinse pe Lella când reperă de la distanță silueta lui deșirată.

Imediat ce o zări, el își croi drum prin mulțime ca să se repeadă în întâmpinarea ei. Purta un impermeabil lung care-i ajungea aproape până la glezne. Ca de obicei, cravata nu era asortată cu costumul cam șifonat. Dar Lella nu-i observă decât privirea neliniștită și întrebătoare. Mâinile lui mari, calde și puternice, le cuprinseră pe ale ei.

– Te simți bine, Lella?

– Puțin... năucită, îi răspunse ea surâzând, dar mă simt bine, da. Oh, Glenn, nici nu-ți poți imagina ce înseamnă să-ți pierzi și să-ți regăsești memoria. Am avut impresia că un nor dens se risipește de pe creierul meu.

– Atunci să bem o cafea și să-mi povestești totul.

O conduse prin mulțimea de la aeroport. Lella luă o cafea mare cu frișcă și-și încălzi degetele în jurul ceștii.

– Memoria mi-a revenit imediat după ce am sosit la Millerdale. M-am dus direct la casa în care m-am născut. Nu știu cum de am putut recunoaște tot ce vedeam, dar *știam,* exista o certitudine în inima mea. Am rămas o clipă, fără să spun nimic, fără să mă mișc și, brusc, a fost ca și cum o ușă închisă în memoria mea s-ar fi dat de perete, oferindu-mi întreaga perspectivă a vieții mele.

– Se întâmplă uneori, spuse el dând din cap cu gravitate. Unele obiecte, unele locuri îți vorbesc atât de intens, încât fac să sară zăvorul uitării, Lella... Am atâtea întrebări pe care aș vrea să ți le pun... dar nu știu de unde să încep. Am impresia că te-am întâlnit pentru prima oară.

– Poți privi și așa lucrurile. Nu mai sunt aceeași. Plecând de aici eram Lella Smith, femeia fără trecut. Revenind în Louisiana, sunt Lella Parker Remington... Și am un trecut.

– Lella Parker... Remington, repetă el încet.

– Da, Glenn. Doamna Ralph Remington.

Umerii lui Glenn se încovoiară puțin.

– Deci ești măritată.

Ea dădu din cap, simțind că i se strânge inima. Glenn Marshall îi inspira recunoștință și tandrețe. El o îngrijise, o susținuse în momentele ei de disperare. Nu suporta să-l vadă suferind din cauza ei.

El își plecă ochii spre ceașca lui. Chipul îi devenise mai palid. Bău o gură de cafea și făcu un efort să pară mai destins.

– Și cum te-ai rătăcit în deșert?

– Nu s-ar putea zice că m-am rătăcit. Pilotam un mic avion particular. M-am prăbușit în timpul unei furtuni.

– Un accident de avion, deci! E o minune că mai trăiești.

– Multe minuni s-au întâmplat în viața mea în ultimul timp. Ce ciudat! răspunse ea cu un zâmbet puțin obosit.

*
* *

Raven, așezată pe canapea alături de Lella, o asculta de o oră, cu expresii care alternau de la uluire la stupoare, câteodată chiar consternare.

– E o poveste de necrezut! Ce șoc a trebuit să ai reamintindu-ți dintr-o dată toate aceste evenimente dureroase... Regret că n-am fost alături de tine.

– Trebuia să mă duc singură, Raven. E adevărat, mă mai simt încă puțin năucită, dar nimeni nu mă putea ajuta să fac această călătorie în trecutul meu.

Raven remarcă nota de tristețe din vocea Lellei. Căută să-i redea încrederea în ea.

– În sfârșit, misterele s-au elucidat... Îți cunoști identitatea, știi ce făceai în deșert... Noi ne imaginam tot felul de posibilități aberante. Dar cred că nici unul dintre noi nu se gândise că aveai avionul tău personal.

– Acum câteva zile, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că știu să pilotez. A trebuit să aud cântând un pianist ca să descopăr că sunt pianistă... Dar ceea ce mi se pare ciudat e că nimeni nu a descoperit epava Beechcraft-ului meu.

Frumoasa indiancă îi surâse cu afecțiune.

– Lella, este locul cel mai sălbatic din regiune, plin de râpe și stânci care împiedică vizibilitatea. Echipe de căutare au parcurs mai mulți kilometri pătrați timp de câteva zile, dar era ca și cum ai fi căutat acul în carul cu fân. Resturile avionului erau probabil deja acoperite de furtunile de nisip care mătură totul în calea lor... Dar dacă am vorbi puțin despre viitor? Ce vrei să faci acum? Te întorci la soțul tău?

La această idee, Lella avu impresia că un pumn de oțel îi strânge inima.

– Eu... nu mă consider încă destul de puternică să mă confrunt cu el, Raven. De fiecare dată când mă gândesc la Ralph, mă apucă migrenele. Am strâns prea multă supărare în inima mea, prea multe deziluzii... Și nimic nu mă grăbește. În prezent, probabil că mă crede moartă sau dispărută. Mai întâi a fost în mod sigur furios, ca și cum ar fi pierdut din mână un contract gras. Acum sunt sigură că și-a revenit.

– Deci vei rămâne la Albuquerque?

Lella își trecu mâna peste frunte.

– Nu. O să mă întorc totuși pe Coasta de Vest... Să încerc să-mi regăsesc cu adevărat trecutul, să reiau de la capăt firul vieții mele. Mă gândesc la Jimmy.

Raven își exprimă uimirea.

– Dar, Lella, după câte mi-ai spus, povestea cu Jimmy e de mult încheiată! Îți iubeai soțul.

– Da, dar acest fir s-a rupt. În timp ce Jimmy... El a fost singura mea dragoste timp de atâția ani! Am niște sentimetne deosebite față de el. Ralph, cel care pentru a-și duce planurile la bun sfârșit, m-a convins că e vorba doar de un capriciu al tinereții. Și eu m-am lăsat convinsă. Marele farmec al lui Jimmy este de a trăi prezentul, f ără să-i pese de ziua de mâine, fără să se atașeze de cineva... Și pe urmă, m-am îndrăgostit cu pasiune de Ralph, despre care credeam că-mi va umple viața. Dar m-am înșelat. Cum nu sunt masochistă de felul meu, prefer să abandonez. Ralph nu mă va iubi niciodată și eu mă întorc în punctul de plecare.

După aceste cuvinte, Lella se ridică.

– M-am gândit mult, Raven. O să-ți povestesc care sunt planurile mele. Dar dacă am face un ceai?

În timp ce scotea ceștile, prăjiturelele, și punea apa să fiarbă în ibric, Lella îi mărturisi ce avea în minte.

– O să mă întorc la San Francisco fără să fiu recunoscută. Chipul meu a fost modificat de operație și pot să mă vopsesc brunetă.

Urmă un zgomot de porțelanuri și Raven prinse în ultimul moment farfurioarele pe care le scăpase din mâini.

– Doamne! Și de ce vrei să faci așa ceva?

– Ca să văd cum va reacționa Jimmy. În ochii lui, eu nu am încetat niciodată să fiu fetița pe care a cunoscut-o la școală. La New Orleans a continuat să mă trateze ca pe sora lui mai mică. Dar dacă aș fi pentru el o necunoscută, o femeie total diferită?...

Tinerei indience îi venea greu să urmărească toate subtilitățile gândirii ei și răsturnările astea de situație.

– Deci... în cele din urmă, pe Jimmy îl iubești?

Lella strânse instinctiv micuțul medalion pe care-l purta la gât.

– Eu... nu știu, Raven. Nu mai știu mare lucru despre sentimentele mele. Ralph s-a folosit de mine ca de o armă împotriva fratelui său. I-am servit doar ca mijloc să-și potolească gelozia, nimic mai mult. Dar el, Jimmy, nu m-a dezamăgit niciodată. Întotdeauna l-am iubit. Dragostea mea a căpătat nuanțe diferite, în funcție de împrejurări. Chiar pasiunea mea pentru Ralph nu mi-a micșorat afecțiunea pentru el. Am impresia că, în nenorocirea mea, destinul îmi oferă o a doua șansă cu Jimmy.

– Ești sigură că n-o să te recunoască?

Lella deschise medalionul.

– Privește fotografia mea. Și pe urmă uită-te la mine. Ce părere ai?

Raven studie cele două chipuri, cu un aer gânditor.

– E adevărat, admise ea. Te-ai schimbat extrem de mult. Și dacă te hotărăști să-ți vopsești părul, mă îndoiesc că cineva o va putea recunoaște pe Lella Parker. Numai că... adăugă ea ezitând... Numai că un lucru nu e clar. Tot ce s-a întâmplat a fost provocat de un eveniment precis: ai descoperit că soțul tău iubea dintotdeauna o altă femeie. Te-ai simțit respinsă; rănită, îngrozitor de singură... De aceea te întorci la Jimmy?

Lella oftă.

– Poate că așa este, Raven. Poate. Dar sunt convinsă că o să regret toată viața că Jimmy nu m-a privit niciodată ca pe o adevărată femeie ci ca pe o soră.

– Și închipuie-ți că se îndrăgostește într-adevăr de tine. Ai rămâne căsătorită cu fratele lui și ți-ai petrece restul vieții în minciună?

– Nu, bineînțeles că nu. Aș sfârși prin a-i mărturisi adevărul... Oh, Raven, voi rezolva problemele pe măsură ce vor apărea.

Raven clătină din cap.

– E absurd, dar am impresia că nimeni și nimic nu te va putea împiedica să comiți această nebunie.

*
* *

Câteva zile mai târziu, Lella își lua zborul spre Coasta de Vest. La San Francisco, află că orchestra lui Jimmy participa la marele festival de jazz din Sacramento. Își cumpără bilet de autobuz.

O muzică veselă se revărsa deasupra orașului. Cea mai mare parte a festivităților se țineau în „Vechiul Sacramento“, un cartier păstrat în starea lui inițială, cu fațadele originale, relicve ale secolului anterior. Circulația era interzisă aici, pentru ca turiștii să se poată plimba nestingheriți pe străzi.

O mulțime pestriță dădea un aer de carnaval cu deghizările care reaminteau de epoca de aur a jazz-ului. Câștigată de veselia generală, Lella cumpără dintr-un magazin mic o rochie charleston din „anii nebuni", cu franjuri de un roșu țipător. Când o încercă, fu aproape intimidată de propria ei imagine din oglindă. Încă nu se obișnuise cu noul ei chip. Și schimbarea devenise și mai spectaculoasă de când era o brunetă cu părul scurt.

Mai exista o transformare, mai puțin vizibilă dar mai profundă. Traumatismul fizic și psihic al ultimelor luni îi dăduse o nouă maturitate, o anume gravitate... Dar nu era timp pentru nostalgie. Lella se lăsă cucerită de euforia muzicii.

Carnavalul începea cu o paradă pe strada mare. Pe trotuar, simțind că picioarele începuseră deja să danseze fără voia ei, Lella pândea carele și camioanele cu platformă lată care transportau orchestrele. Un tip întreprinzător, cu o pălărie cu boruri largi, înarmat cu o umbrelă roz, dansa frenetic pe melodia *Muskrat Ramble*. Câteva grupuri, printre care „Resurrection Jazz Band" mergeau la pas, în stilul tradițional din New Orleans. Alte orchestre stăteau cocoțate pe mașinile de pompieri.

Apoi, brusc, apăru o imensă banderolă roșie, cu litere aurii de treizeci de centimetri „Jimmy LaCross Jazz Band". Pentru Lella, restul lumii dispăru. Pe carul care se apropia de ea, stătea Jimmy, înalt și mândru, cu trompeta îndreptată spre cerul albastru. Soarele făcea să scânteieze metalul auriu în timp ce el lansa note, sfâșietoare dar și vesele totodată, în direcția îngerilor. O emoție puternică o cuprinse văzându-i pe muzicanți, vechii ei prieteni: Skinny Lang ciupind nonșalant coardele banjoului său, Donald Wilson bătând toba cu aceeași repeziciune, Charlie Neal ale cărui degete fugeau pe butoanele clarinetului său, Red Riley

mai în spate, cu trombonul... și în fața lor Jimmy, eroul copilăriei ei, care făcea să vibreze aerul cu improvizațiile lui nebune.

Atunci își dădu seama că mulțimea se agita în jurul ei, aplaudând frenetic trecerea orchestrei. Din program își putea da seama că ei formau una din orchestrele vedetă ale festivalului. Jimmy era pe cale să-și trăiască visurile lui de glorie.

Toate sacrificiile pe care le făcuse pentru el nu fuseseră zadarnice. Nimeni, în afară de Ralph, nu va ști niciodată că acest succes depinsese de ea. Dar bucuria care răzbătea din muzica lui Jimmy LaCross dădea astăzi un sens vieții Lellei Parker.

După paradă, orchestrele se instalară în diferite puncte ale vechiului Sacramento. Mai mult de treizeci de formații, din Anglia, din Germania, din Japonia, vor cânta timp de două zile și două nopți pentru pasionații de Dixieland. Lella își notase deja în program toate locurile unde se va produce Jimmy.

El dădea primul concert în patio-ul unui mare restaurant. Lella, ajunsă acolo din timp, alese o masă în fața estradei. Un fior îi trecu pe șira spinării când sosi orchestra.

Muzicanții își ocupară locurile. Ochii lui Jimmy alunecară vag în direcția ei, apoi reveniră imediat, privind-o drept în ochi. Lella înlemni. O recunoscuse oare? Era imposibil! El se întoarse însă la pregătirile necesare concertului și Lella scoase un suspin de ușurare.

Cu *Dixieland One-Step* dezlănțuiră publicul. Se aplauda, se cânta, se dansa printre mese. Pentru prima oară de la accident, Lella se simți eliberată de toate tenebrele ei. Muzica o amețea, alungându-i inhibiția, alergându-i prin vene la fel ca șampania pe care o băuse. Rochia ei era făcută pentru dans. Jazz-ul avusese întotdeauna asupra ei același efect tonic. Se lansă într-un charleston îndrăcit care atrase toate privirile asupra ei. Se formă

un cerc în jurul ei, fu încurajată prin bătăi din palme care scandau ritmul. Franjurile roșii ale rochiei se ridicau cu grație pe picioarele ei lungi și pline de nerv. Bucata se termină într-un apogeu formidabil. Surescitată, ametită, își dădu seama că și orchestra o aplauda...

La sfârșitul concertului, Jimmy sosi de pe podium și veni direct la masa ei. Din nou Lella încremeni speriată.

– Formidabil a fost charleston-ul ăla! Dansezi teribil de bine!

– M-am lăsat antrenată, spuse ea cu detașare în timp ce inima îi bătea nebunește. Orchestra e într-adevăr bună.

– Discurile noastre se vând la stand.

Și-i făcu malițios cu ochiul. Amuzată, ea remarcă faptul că nici când juca rolul de seducător, Jimmy LaCross nu uita să se îngrijească de publicitate.

– Mă duc să cumpăr unul. O să-mi scrii o dedicație?

Din nou, el o privi cu atenție.

– Te-am mai văzut undeva?

– Nu... nu. Nu cred.

– Ce ciudat. Îmi amintești de cineva, dar nu reușesc să-mi dau seama de cine... Probabil însă că mă înșel. Te afli aici pentru weekend?

– Da.

– Cântăm în seara asta la Grădinile Freeway. Vino să ne vezi și adu și discul ca să ți-l semnez.

El o părăsi făcând o piruetă și fu imediat înghițit de mulțimea admiratoarelor.

Lella se destinse. Stratagema ei funcționa de minune! Jimmy, Jimmy al ei n-o recunoscuse! Dar era interesat de persoana ei... de Lella Parker în noua versiune.

La stand, bucuria ei nu mai avu margini. Oamenii își smulgeau din mâini discurile lui „Jimmy LaCross Jazz Band“.

Cât drum parcurseseră în timpul absenței ei! Nepăsătorul Jimmy nu mai era obligat să depindă de acum de fratele lui mai mare. Era încântată din cauza asta.

În aceeași seară, la sfârșitul celui de al doilea concert, ea îi aduse albumul pe care-l cumpărase.

– Îți amintești de mine?

– Bineînțeles! Dansatoarea de charleston!

– Deci am dreptul la un autograf?

– Pe ce nume?

Ea își alese cu grijă un pesudonim.

– Billie Smith.

– Billie Smith, repetă el. Pentru Billie Smith, în amintirea unui charleston, cu prietenie, Jimmy LaCross.

El scrise dedicația școlărește, pe genunchi, și Lella își simți inima cuprinsă de tandrețe. Își regăsea, intact și pur, sentimentul pe care i-l purtase ca fetiță, când îl privea mută de admirație.

– Unde locuiești, Billie?

– La San Francisco.

Chipul lui Jimmy se lumină.

– Ah! Noi cântăm la Landing. Poate că acolo te-am văzut?

De data asta, sigură că n-o va recunoaște niciodată, ea se simți mult mai în largul ei când îi răspunse:

– Nu, nu cunosc Landing.

– Atunci, trebuie să vii să mă vezi acolo.

Privirea lui întârzie asupra ei, plină de promisiuni.

Invitația nu lăsa nici o îndoială asupra noilor sentimente ale lui Jimmy în privința ei. Avu o senzație amețitoare de euforie la ideea că trezea în sfârșit în el și altceva decât un interes fratern. Chipul ei nou, deși i se părea mai puțin distins decât cel vechi, se părea că avea mai mult efect asupra adoratului ei. Chiar se putea ca Jimmy să se îndrăgostească de Billie Smith?

La San Francisco, ea închirie un apartament mobilat, incomparabil cu vila luxoasă a lui Ralph Remington, dar incomparabil și cu hotelul sărăcăcios din New Orleans. Două ferestre dădeau spre liniile de tramvai și se bucura auzind sunetul vesel al clopoțelului când tramvaiul intra în pasaj.

Își cumpără strictul necesar pentru a se instala și-și făcu timp să scrie prietenilor din Albuquerque. Lui Raven îi povesti despre festivalul din Sacramento, despre revederea cu Jimmy, și flirtul lor. Cu Glenn Marshall fu mai rezervată, punându-l la curent doar cu planurile mai concrete.

Grație lui Glenn și doctorului Edmund Graves care nu-și ceruseră onorariile, putea să trăiască din banii rezultați în urma vânzării bijuteriilor. Dacă voia să rămână incognito, nu se putea atinge de contul din bancă al Lellei Parker. Bancherul l-ar fi pus imediat la curent pe Ralph. Acesta era prețul imposturii ei. Ca să trăiască trebuia să muncească. Se gândise să ceară un duplicat după diplomele ei din Louisiana ca să încerce să-și găsească un loc în învățământ. Dar diplomele erau pe numele de Lella Parker și, în California, cântăreața de blues nu era necunoscută. Discurile ei erau și acum pe piață, iar cântecele ei difuzate la radio.

Căută un angajament într-unul din acele cluburi burgheze unde se prefera muzica clasică drept muzică de ambianță. Nici nu mai putea fi vorba să cânte jazz. În acest cerc restrâns, totul s-ar fi aflat în cele din urmă și Jimmy ar fi descoperit mult prea repede că ea era pianistă.

De la prima audiție prinse un contract la barul unui hotel luxos, frecventat în special de o clientelă de mari industriași. I se păru ciudat să-și vadă numele pe afișul de la intrarea salonului-bar „La pian, Billie Smith“. Cânta de la ora nouăsprezece la ora douăzeci și trei și treizeci, având zilele

de duminică și luni libere. Cum orchestra lui Jimmy cânta până la ora două noaptea la Landing, va avea timp să-i asculte.

Bucuroasă că rezolvase problema financiară, își cumpără o rochie de lână, suplă și mătăsoasă, cu o croială clasică, de culoare roșie, care mergea în toate ocaziile.

Simțea întotdeauna o strângere de inimă când se privea în oglindă, dar trebuia să admită că noua culoare a părului se potrivea perfect cu ochii puțin migdalați. Cu un ruj de buze asortat la culoarea rochiei, se consideră, cu toată modestia, de o feminitate „zdrobitoare".

Luă un taxi spre Landing. Era o seară relativ calmă și găsi o masă liberă, nu prea departe de orchestră. Dar Jimmy n-o văzu. Trebui să aștepte ora închiderii și să-și adune tot curajul pentru a-l acosta când el venise să bea o cafea la bar.

– Bună seara, domnule LaCross, șopti ea.

– Ia te uită! Dansatoarea mea de charleston!

– Deci îți amintești de mine, spuse ea zâmbind.

– Glumești? Să uit o fată frumoasă ca tine? Ți-a plăcut albumul?

– Grozav.

– Ești... hmm... însoțită? o întrebă el privind peste umărul ei prin sală.

– Nu.

Ea îl privea drept în ochi. El îi zâmbi în felul lui dezarmant.

– La ce-or fi având mintea bărbații din orașul ăsta? Nu te-a răpit încă nimeni?

Nu, dar simt că tu nu vei întârzia să faci asta, adorabilul meu Jimmy, gândi ea.

– În acest caz, continuă el, pot să-ți ofer un pahar?

– De acord, domnule LaCross.

– Prietenii îmi spun Jimmy. Și tu ești...

– Billie Smith.

– Billie. Jur să nu mai uit.

Lella îl privi, poate mai mult amuzată decât pasionată. Nu se schimbase din liceu. Avea același farmec irezistibil și, pentru prima oară, ei îi făcea curte pe față. Niciodată n-ar fi încercat s-o seducă pe „micuța lui soră", Lella Parker. *Oh, Jimmy! Jimmy, nu trebuie să faci atâtea eforturi cu mine. Ți-am mai spus că n-ai decât să fluieri ca să vin în fugă.*

La New Orleans, fusese prudentă și nu-l invitase în camera ei. Pe atunci ea își dorea totul. Tot ceea ce Jimmy nu-i putea da... și ceea ce Ralph păruse că-i oferă.

Căsătoria nu-i adusese decât amărăciune și deziluzii. Îl admira pe Jimmy. El înțelesese dintotdeauna că nimic nu e veșnic. Că singura care contează e clipa prezentă. Și, dacă în această seară Jimmy o dorea, ea era gata să accepte, fără să pună nici o condiție, plăcerile pasagere pe care viața i le putea oferi. Poate că în brațele lui va putea uita durerile, umilințele pe care le suferise din cauza lui Ralph?

Jimmy îi propuse s-o conducă.

Din păcate, fără să știe de ce, când el o sărută în fața imobilului ei, ea alunecă din brațele lui și-i ridică șuvița blondă de pe frunte, cu tandrețea unei surori mai mici.

– Nu mă grăbi, Jimmy. Îți mărturisesc că... îmi placi enorm. Dar am nevoie de puțin timp. De acord?

Chipul lui îi dezvăluia decepția pe care o simțea. Dar asta nu dură decât o clipă. Imediat își regăsi nepăsarea voioasă, atât de caracteristică lui.

– De acord. Nici eu nu sunt grăbit.

O luă din nou în brațe și de data asta ea i se abandonă, cu ochii închiși, savurând pasiunea acestui sărut. Mâna lui începu să-i mângâie sânii. O senzație pe cât de plăcută pe atât de neașteptată o lăsă descumpănită.

Și brusc, ceva se întâmplă. O pereche de ochi negri, arzători, îi apăru în minte. Apoi chipul lui Ralph se impuse cu atâta claritate, de parcă se afla între ei. Simți că se înfioară și se desprinse din brațele lui.

– Noapte bună, Jimmy, îi șopti ea.

Intră în clădire fără să întoarcă nici măcar o dată capul. Era furioasă pe sine. De ce lăsase amintirea lui Ralph să intervină astfel între ei? Nu-i datora fidelitate lui Ralph. Îl detesta! Când Jimmy îi propusese s-o conducă, ea chiar avea intenția să-și petreacă noaptea cu el. O noapte care trebuia să fie un punct de plecare în viață pentru noua Lella Parker, devenită Billie Smith.

Trebuia să se lupte pentru a și-l șterge pentru totdeauna din minte pe Ralph Remington.

*

* *

A doua zi se duse la lucru, promițându-și să-și sfârșească seara la Landing și, de data asta, să nu-l mai scape pe Jimmy LaCross. Degetele ei fugeau automat pe clape. Clienții din salonul-bar nu-i dădeau nici o atenție. Erau industriași care veneau să discute afaceri sau să încheie o afacere într-un cadru agreabil. Pianista făcea parte din decor. Nu avea de-a face cu bețivii sau drogații care se învârteau în general prin cafenele.

Astfel că, atunci când o privire o fixă, ea o simți instinctiv.

Ceva o făcu să-și întoarcă încet capul.

Degetele îi înțepeniră pe claviatură.

Privirea îndreptată spre ea era cea a lui Ralph Remington.

Capitolul 14

Cu inima cât un purice, îl văzu ridicându-se, luându-și paharul și îndreptându-se spre ea. O recunoscuse oare? Ce putea să-i spună? Nu era pregătită pentru o confruntare cu Ralph. Rănile ei erau încă prea vii.

El se așeză la bar, își puse paharul cu whisky pe tejghea și se întoarse cu fața spre pian.

Lella nu-l privea, dar îi ghicea fiecare gest. Îngrozită, încerca să-și domine sentimentul de panică și dorința de a o lua la goană. De ce, de ce naiba acceptase să cânte într-un cerc frecventat de oameni de afaceri? N-ar fi trebuit să-i treacă prin minte că într-o zi își va face apariția și Ralph? Așa-zisul anonimat asigurat de marile metropole o făcuse să fie prea optimistă!

Printr-un efort al voinței, continuă să cânte. *Jimmy nu te-a recunoscut. Nu există nici un motiv pentru ca Ralph să te recunoască, dacă nu te lași cuprinsă de panică.*

Își ridică ochii și se privi în oglinda aflată în spatele barului. Nu, acest chip nu era cel al doamnei Ralph Remington. Era imposibil ca el să-i regăsească vechile trăsături sub această mască... Și totuși, el o privea cu insistență.

Când termină o bucată de Debussy, Ralph i se adresă:

– Pot să vă întreb ceva în particular, domnișoară?

– Hmm... da.

– Cunoașteți *Sonata lunii?*

Asta, niciodată! Legătura ar fi prea evidentă, riscul prea mare. Maniera ei de a-l cânta pe Beethoven putea să-i trezească bănuielile.

– Nu, îmi pare rău. Doriți să ascultați altceva?

Își privea fix degetele care se agitau cu nervozitate pe clape.

– Nu. Cântați ce doriți. Aveți mult stil.

– Mulțumesc, îngăimă ea.

Și rămase așezat în acel loc două ore, fără să-i mai adreseze un cuvânt. O asculta tăcut, pierdut în gândurile lui.

Pentru Lella aceste două ore fură îngrozitoare. Nu se mai gândi să-și termine seara la Landing. Se întoarse acasă, simțind că e gata să facă o criză de nervi. Toate emoțiile înăbușite timp de mai multe luni se ridicau ca o furtună în care se amestecau durerea, mânia, gelozia și amărăciunea.

În cursul acelei nopți fără somn, se rugă de mii de ori să nu-l mai revadă a doua zi. Dar el reveni. Și din nou, rămase așezat în apropierea ei, fără să-i vorbească, doar ascultând-o și bând.

Lellei nu-i rămase decât o singură soluție: să-și dea demisia și să-și găsească o slujbă în altă parte.

Apoi, trei seri la rând, Ralph nu-și făcu apariția.

Dar Lella nu se simți mai liniștită din cauza asta. El pleca adesea în călătorii de afaceri, așa că putea să vină când se va întoarce la San Francisco.

Într-o dimineață, Jimmy o sună ca să-i propună o întâlnire. Dar nu se simți în stare să accepte și-l amână cu amabilitate pentru altă dată. Duminică, o disperată senzație de singurătate o cuprinse. Avea nevoie să vorbească unui prieten, să-i

destăinuiască necazurile. Și cea mai bună prietenă a ei se găsea la sute de kilometri. Ridică receptorul și o sună pe Raven.

– Lella! exclamă aceasta recunoscându-i imediat vocea. Ce plăcere să te aud! Cum îți merge? Glenn Marshall mă întreabă în fiecare zi dacă am vești de la tine.

– Da, ar fi trebuit să vă scriu. Sunt de neiertat. Din punct de vedere al sănătății, mă simt perfect. Am găsit chiar destulă putere ca să urc colinele din San Francisco. Frigul de aici e înviorător.

– Și migrenele tale?

– Dispărute complet...

Timp de câteva minute, Lella îi povesti despre noua ei viață, noua ei muncă, noile ei relații cu Jimmy.

– De necrezut! Nu-mi vine să cred că ai pus la cale în cele mai mici amănunte această... cum să-i zic... mistificare și că o duci până la capăt.

– Poate că nici n-a fost prea greu, obiectă ea cu o nuanță ironică în voce. Jimmy mă cunoștea prea bine ca să se poată îndrăgosti de mine. Asta se întâmplă adesea între prietenii din copilărie. Dar o oarecare Billie Smith îl atrage, chiar mai mult decât alte femei.

– Am impresia că ești... puțin necăjită.

– Nu știu dacă e vorba de amărăciune. Raven, acum stai jos?

– Da, de ce?

– Am o veste teribilă de anunțat. L-am revăzut pe Ralph la clubul în care lucrez.

– Oh, Lella! Și te-a recunoscut?

– Nu cred... În sfârșit, nu știu. Nu mi s-a părut. Se așează la bar și mă ascultă cântând. Mă privește doar. Și abia îmi adresează un cuvânt.

Ghici îngrijorarea tinerei femei, după tonul ei.

– Cred că trăiești într-o stare îngrozitoare de tensiune!

– Da. Am înghețat când l-am văzut prima dată. Și cea mai mare prostie e că Ralph nu constituie o amenințare pentru mine. Chiar dacă ar descoperi cine sunt, ce-ar putea să facă? Absolut nimic. Nu mă poate forța să revin la el. Nici nu mă mai poate șantaja amenințându-și fratele. Viitorul lui Jimmy este de acum asigurat. Dacă ar concedia orchestra de la Landing, mai degrabă Landing ar avea de pierdut... Atunci, de ce mă simt atât de dezorientată când apare? Nu reușesc să-mi explic. Devin complet idioată când mă privește Ralph Remington... Ideile mi se încurcă în cap... Reacțiile mele au fost întotdeauna violente în prezența lui. De fiecare dată când cred că mi-am făcut niște planuri de viitor, el sosește ca o tornadă și mi le dă peste cap...

Auzi oftatul lui Raven.

– Cred că-ți faci griji degeaba. Dacă poți rămâne calmă și să nu te trădezi, nu există nici un motiv pentru care te-ar putea recunoaște. La urma urmei, Jimmy, care te-a văzut crescând, avea mai multe șanse să te recunoască, în ciuda noului tău chip.

Lella dorea să se lase convinsă.

– Ești vocea bunului simț, Raven. Și simțeam nevoia să te aud... Îți amintești când ți-am spus că era mai bine să mă duc singură la Millerdale ca să-mi regăsesc trecutul?

– Da, răspunse Raven cu o nuanță de tristețe în voce.

– Ei bine, astăzi regret că n-ai fost acolo ca să mă ții de mână.

Capitolul 15

Lella începuse să se simtă mai destinsă când marți, apoi miercuri trecură fără ca Ralph să-și mai facă apariția. În inima ei începu să fie convinsă că el nu va mai veni la bar.

Dar joi seara, exact când începuse să cânte, ridică ochii și-l văzu.

Atunci Lella se întoarse și fixă cu încăpățânare o pereche așezată în celălalt capăt al barului. Execută toate bucățile care i se cerură. Apoi perechea plecă. Era o seară calmă. Doar câțiva obișnuiți, așezați confortabil în fotoliile din salon, discutau în șoaptă. Dar Ralph rămânea acolo singur-singurel, la bar.

Brusc își dădu însă seama că, ignorându-l, nu făcea decât să-i trezească bănuielile. Așa că se forță să-i adreseze un cuvânt, cu o amabilitate exclusiv profesională, și fu mirată de calmul vocii ei, care contrasta cu tumultul interior care făcea să-i bată inima să se rupă.

– Bună seara. Nu v-am văzut de câtva timp.

– Nu credeam că o să revin, spuse el. Am încercat dar n-am putut.

Lella râse, puțin jenată.

– În mod sigur există pianiste mai bune decât mine în oraș.

– Cântați foarte bine, spuse el cu o voce ciudată. Dar nu ăsta e singurul motiv. O femeie frumoasă ca dumneavoastră, aflată la pianul unui bar, probabil că aude adeseori așa ceva... dar mie îmi amintiți extrem de mult de cineva. Cineva care a fost foarte important pentru mine.

Alertată de o nuanță neașteaptată în tonul lui, Lella îl studie mai atent. Era pentru prima dată când îndrăznea să facă asta și descoperi înspăimântată că părea să fi fost bolnav. Slăbise, era marcat de ceva, fiindcă ochii lui splendizi își pierduseră strălucirea lor deosebită. Își întoarse derutată privirea.

După o clipă de tăcere, ea își regăsi tonul indiferent.

– Și de cine vă reamintesc? O veche prietenă, bineînțeles?

– Nu. De soția mea. Ea... e moartă.

– Oh, îmi pare rău.

Îi făcu impresia că a zărit în privirea lui un regret, o remușcare. Apoi își spuse că era imposibil, că se înșelase.

Cu coada ochiului, îl văzu că ia paharul și-și dădu seama că-i tremură mâna. Ralph nu băuse niciodată mult. Una sau două cupe de șampanie, poate un vin bun în timpul mesei, sau în mod excepțional un coniac seara... Dar Ralph nu era omul care să se lase dominat de alcool.

Totuși, își reaminti acum că în toate serile când îl văzuse la club, tot timpul cât rămânea la bar nu avusese niciodată paharul plin mai mult de câteva minute.

Degetele Lellei improvizau mașinal.

– Și cum era soția dumneavoastră?

– Și ea era pianistă. O excelentă cântăreață de jazz. Asemănarea este frapantă. Am avut un șoc când v-am văzut la pian în prima seară. E ridicol, dar am crezut că e fantoma ei. Totuși, ea era blondă. Și nu avea nici același chip, nici aceeași

voce... Poate că ați auzit vorbindu-se despre ea. Începuse să fie cunoscută pe Coasta de Vest când.... când am pierdut-o. Se numea Lella Parker.

Lella dădu din cap, simțind că i s-a uscat gâtul.

– Nu, n-o cunosc. Am venit de curând în California.

– Nu era înaltă, așa, cam de talia dumneavoastră. Dar când cânta blues-uri, putea face să vibreze și pereții...

Oare visa? Doar nu vorbea despre ea la timpul trecut, și asta tocmai cu Ralph! Începură să-i treacă fiori pe șira spinării. Acum, acum o să se creadă și ea moartă de-a binelea.

– Ador muzica, continuă Ralph ca pentru sine. Asta m-a atras mai întâi la ea...

La aceste cuvinte Lella se trezi la realtiate. Nu visa. *Dar nimic altceva nu te interesa, Ralph Remington! Să ai pe cineva care să-ți umple cu muzică orele goale în care nu-ți vedeai amanta.* Amintirea patului cu așternuturile mototolite îi trezi ura.

Ralph îi povestea în continuare, cu o voce tristă, monotonă. Vorbea despre *Sonata lunii* și s-ar fi zis că e un om distrus de durere. Lella îl asculta distrată, mai atentă la ițele încurcate ale propriilor ei sentimente.

Din fericire, sosiră alți clienți, care o rugară să le cânte bucățile lor favorite și reuși să-și recapete calmul, măcar în aparență. Dar Ralph se instală la bar. Și când veni rândul ei să facă pauză, el îi oferi un pahar. Lella avu impresia că are de-a face cu un înecat care se agață de un pai.

Primul ei impuls fu să-l refuze. Dar această nouă fațetă a personalității lui Ralph o intriga. O curiozitate morbidă o împinse să-i asculte confidențele. Se duseră să se așeze la o masă izolată. Ea comandă o cafea. El mai ceru un whisky. Era stupefiată că-l vede bând atât de mult. Și încă și mai stupefiată că ea își face griji din cauza asta.

– De unde sunteți, domnișoară Smith?

– Din Albuquerque, New Mexico.

– Este adevăratul nume sau un pseudonim?

Ea se încordă imediat.

– De ce?

– Iertați-mă, nu aveam intenția să fiu indiscret. Dar îmi amintiți atât de mult de Lella încât... mă întrebam dacă nu cumva, din întâmplare, faceți parte din familia ei. O verișoară îndepărtată, sau... Ea era din Millerdale, un orășel din Louisiana...

– Nu am pe nimeni din familie în Louisiana.

El clătină din cap.

– Știu că există câteodată asemănări frapante. Am un asociat care este sosia lui Robert de Niro; lumea îl oprește pe stradă ca să-i ceară autografe. Și nu există nici o legătură de rudenie între ei... Dar coincidența extraordinară este că sunteți pianistă, la fel ca și ea. Soția mea avea un talent excepțional. Putea să cânte Chopin sau Debussy, și imediat să-i transforme în *ragtime,* în stilul lui Scott Joplin. Îl cunoașteți pe Bix Bleiderbecke, celebrul cornetist de jazz? Puțini oameni știu că el este și compozitor și puțini pianiști îi pot interpreta lucrările, *In a Mist* sau *Candlelight...* Dar Lella le interpreta minunat.

Dar tânăra femeie nu reuși să se simtă flatată.

– Aparent, se pare că talentul ei vă interesa cel mai mult.

Sarcasmul ei îi scăpă. Își fixa paharul cu un aer posomorât.

– E ciudat că-mi spuneți așa ceva. Ea mă acuza de același lucru. Cred că n-a înțeles niciodată. Pentru mine, care nu am nici un talent, ea era ceva ieșit din comun, mult mai aproape de zei decât aș putea spera vreodată să fiu... Într-un sens, Lella avea dreptate. La început, ea reprezenta pentru mine giuvaerul prețios pe care voiam să-l posed. Femei frumoase se găseau

ușor. Dar un bărbat nu întâlnește decât o singură dată în viață un asemenea talent aliat cu frumusețea... Din păcate am înțeles prea târziu cât de mult o iubeam.

Degetele Lellei tremurară. Își puse repede pe masă ceașca de cafea și-și ascunse mâinile între genunchi.

– O iubeați?

– Bineînțeles că o iubeam, spuse el cu o voce înăbușită de o neașteptată iritare. N-aș suferi atât de mult acum dacă n-aș fi iubit-o. Am pierdut-o în urmă cu câteva luni și, cu fiecare zi ce trece, îmi lipsește și mai mult.

Lella făcu un efort extraordinar să-și adune gândurile haotice.

– Și de ce spuneți că ați înțeles prea târziu?

– Fiindcă la început nu eram sigur de asta. Avusesem o dezamăgire în dragoste și sufeream încă, iar Lella... în viața ei exista un alt bărbat. Propriul meu frate, ca să fiu mai exact. Se cunoșteau din copilărie. Eram gelos pe relația lor și știam că nu mă va iubi nicidată ca pe el. Dar cu cât trăiam mai mult alături de ea, cu atât îmi devenea mai prețioasă.

Avu un rictus amar.

– Stau și vă povestesc lucruri pe care ei nu i le-am spus niciodată... Dar așa e viața, nu-i așa? Câteodată îți vine mai ușor să-ți deschizi inima în fața străinilor. Deși nu-mi stă în fire să fac așa ceva. Sunt o fire rezervată. Dar probabil că din cauza alcoolului... Presupun că în meseria dumneavoastră, aveți destul de des de-a face cu bețivi care încearcă să vă plângă pe umăr. Sper că mă iertați, domnișoară Smith.

Lella fu gata să-și piardă cumpătul.

– Bineînțeles, dar trebuie să mă întorc la pian acum.

Nici în gândurile ei cele mai aberante, Lella n-ar fi crezut că într-o zi îi va fi milă de Ralph Remington. Dar în acea clipă, toată

amărăciunea ei dispăruse, lăsând loc în inimă tandreții și melancoliei. Avusese în fața ei un bărbat chinuit. Chinuit de dragoste. De dragoste pentru *ea.*

Emoțiile care o asaltară în acea noapte fură dificil de analizat. Lella era derutată, uluită. Se obișnuise de mult timp să asocieze ura și furia cu imaginea lui Ralph. Și brusc, apele se tulburaseră. Nimic nu mai era numai negru sau numai alb.

În timp ce trăia alături de el, crezuse că-i înțelege motivațiile, că-i ghicește intențiile. Îl considerase calculat, necruțător, căutând fără încetare să-și potolească setea de putere asupra lucrurilor și ființelor. Fusese convinsă că Ralph n-ar fi putut niciodată să simtă vreun pic de tandrețe față de ea.

Nu îndrăznea să se gândească la faptul că nu-l înțelesese niciodată pe Ralph.

A doua zi se surprinse sperând că el va reveni. Avea nevoie să afle mai mult. Trebuia să-l mai tragă de limbă ca să scoată la lumină ceea ce crezuse că întrevede în privința trecutului lor. Totul fusese atât de puțin obișnuit, totul era enigmatic. Ralph era încă un mister pentru ea. Ralph se afla acolo unde ea nu se aștepta. Își aminti de cuvintele pe care i le spusese lui Raven: „De fiecare dată când am niște planuri precise, el sosește ca o tornadă și mi le dă peste cap".

Dar Ralph nu reveni. Timp de o săptămână. Si zbuciumul Lellei nu făcu decât să sporească. Jimmy îi telefonă, dar ea inventă o scuză ca să nu iasă cu el. Nu putea să-l revadă pe Jimmy, atâta timp cât ea se zbătea într-o asemenea ambiguitate. Nu reușise încă să se lămurească, să descifreze sentimentele ei și pe ale lui Ralph.

Apoi, în vinerea următoare, Ralph își făcu apariția și se apropie de pian. Lella simți un tremur interior care semănă curând cu o certitudine fragilă. Ralph se așeză în locul lui

obișnuit. Ea își ridică privirea spre el, își dădu la o parte o șuviță imaginară și se forță să-i surâdă. El îi răspunse cu un semn din cap, cu privirea stinsă. Mai mult decât orice, această privire o paralizâ. Amândoi erau prizonierii propriei lor memorii, fără să știe că ea era comună.

În cele din urmă, ea își plecă pleoapele. Degetele ei aproape că nu mai aveau puterea să apese pe clape. Avea impresia că fusese vrăjită. Ar fi vrut să scape de el, să-i arunce în față că suferise prea mult și că, din cauza lui, ea avea în suflet niște răni prea adânci și prea vii.

El nu-i vorbi până la pauză. Dar imediat ce Lella părăsi pianul, se îndreptă spre ea.

– Domnișoară Smith... Billie.. Pot să vă vorbesc o clipă?

– Hmm... Da.

– Înțeleg foarte bine că sunteți reticentă în privința mea. M-am purtat prostește ultima oară. Nu știu cum, dar mi-am făcut curajul să vă întreb dacă acceptați să mă vedeți și în afara acestui local?

Lella rămase cu gura căscată, simțind că bietul ei cap începe să se învârtească. Ralph se exprimase clar, cu politețea lui obișnuită, și totuși ei îi venea greu să prindă sensul întrebării.

Fu gata să izbucnească într-un râs isteric. Ralph o întrebase pe „defuncta lui soție“ dacă vrea să iasă cu el...

Bineînțeles că voia! Șiretlicul ei luase o întorsătură care-i scăpa total de sub control. Dacă Ralph era într-adevăr atât de disperat cum părea să fie, ea începuse să fie roasă de remușcări. Da, *simțea nevoia* să-l revadă. Nu se mai amăgea singură. În ciuda tuturor suferințelor îndurate, ea îl iubea. Legăturile care o uneau de el nu dispăruseră. Era singura ei certitudine.

– Sunt liberă duminică, îi spuse ea.

Și, pentru prima oară, văzu o luminiță apărând în ochii lui triști.

– Dacă e frumos, aș putea trece să vă iau de dimineață ca să facem o excursie la Muir Woods. Pădurea este superbă în acest anotimp.

Lella îi dădu adresa ei.

Sâmbătă fu o zi îngrozitoare pentru ea. Își petrecu jumătate din timp reproșându-și că a acceptat și cealaltă jumătate bucurându-se.

Apoi sosi și ziua de duminică, extraordinar de caldă și de însorită pentru toamna de la San Francisco. Era oare un semn bun? Se îmbrăcă în șort, tricou și sandale. La ora zece fix, Ralph sosi. Purta o cămașă sport, cu gulerul descheiat. Era pentru prima dată când îl vedea îmbrăcat într-o asemenea ținută.

– Cred că picnicul va fi plăcut, spuse el conducând-o spre noul Mercedes decapotabil, pe care Lella nu-l știa. Pot să ridic capota?

– Da. Mi-am luat o eșarfă.

Instalându-se la volan, privirea lui întârzie pe picioarele ei goale.

– Te-ai îmbrăcat potrivit pentru vremea asta.

Se gândi la trupul lui lipit de al ei, la nopțile pătimașe din trecut. Își dori să fie din nou goală în brațele lui și reuși cu destulă greutate să alunge imaginile care o hărțuiau.

Golden Gate era ascuns de o ceață rece. Dar, la ieșirea de pe pod, regăsiră soarele care-i încălzi în timp ce urcau colinele din nordul orașului. În timpul drumului nu schimbară decât câteva banalități. Stând comod în scaunul de piele, Lella se abandona plăcerii acestei plimbări. Niciodată nu plecaseră atât de departe împreună cu mașina. El conducea așa cum pilota, calm și sigur pe el. Regăsi acea senzație de siguranță pe care o simțise mereu alături de el.

În apropiere de destinația lor, începură serpentinele. Acestea coborau până în vale, la sud-vest de muntele Tamalpais, unde se întindeau cele o sută cincizeci de hectare ale Parcului Național. Când intrară în pădurea Muir, Lella își sprijini capul de spătar, fascinată de arborii uriași de sequoia care își înălțau vârfurile spre cer.

– E grandios! Parcă ar fi o catedrală zidită de zei.

– Da, spuse el aruncându-i o privire. E în mod sigur mai grandioasă decât operele muritorilor.

Opri Mercedes-ul într-o poiană. Tăcerea pădurii îi învălui, întreruptă doar de cântecul păsărilor și foșnetul frunzișului. Razele soarelui abia reușeau să pătrundă printre crengile dese. Sub catedrala de verdeață era umbră și răcoare.

Căutară un loc potrivit pentru picnic. Pădurea era pustie. Erau singurele ființe vii pe o rază de câțiva kilometri, cu excepția câtorva veverițe și păsări. Găsiră în sfârșit locul ideal, și cu umbră și cu soare. Lella nu fu surprinsă descoperind prânzul delicios pe care Ralph îl aranjă pe o față de masă albă întinsă pe iarbă. Caviar, vin ales, brânzeturi europene, prăjituri delicioase pregătite de bucătarul lui.

– O să crezi că sunt lacomă, se scuză ea. Cu atât mai rău, dar nu mă pot abține de la nimic fiindcă toate sunt apetisante! Iar decorul ăsta nu face decât să sporească pofta de mâncare.

– Sunt fericit că-ți place.

Lungit pe iarbă, stând sprijinit într-un cot, el bău o înghițitură de vin, fixând perdeaua de arbori, ca pierdut într-un vis. Apoi își îndreptă atenția spre ea.

– Billie, trebuie să-ți mulțumesc că ai acceptat să-mi ții companie astăzi. Duc o existență destul de retrasă de când mi-am pierdut soția.

Răspunsul îi țâșni de pe buze fără voia ei:

– Sunt sigură că soția ta ți-ar fi cerut să-ți continui viața. Și sunt la fel de sigură că nu ocaziile îți lipsesc.

El o privi încruntându-se brusc.

– De ce-mi spui asta?

Dându-și seama că se aventura pe un teren periculos, Lella făcu un efort să se controleze.

– Fiindcă ești un bărbat extrem de seducător. M-aș mira să nu existe o altă femeie în viața ta... De exemplu, spuse ea, acea legătură cu sfârșit nefericit pe care ai menționat-o într-o seară.

El făcu un gest nerăbdător cu mâna.

– Se terminase cu mult înainte s-o fi întâlnit pe Lella.

Ea îl privi uluită. Totuși, Ralph nu avea nici un motiv s-o mintă pe Billie Smith pe care abia o cunoștea.

Pentru a-și masca tulburarea, ea preferă să schimbe subiectul.

– Ce i s-a întâmplat soției tale?

– A dispărut cu avionul pe care-l pilota. Am făcut cercetări în toată Nevada, dar este un loc prea sălbatic. Un avion se poate prăbuși fără urmă în deșert...

După o clipă de tăcere, el adăugă cu o voce spartă de emoție:

– Eu am încurajat-o să piloteze. N-o să-mi iert asta niciodată.

– Dar dacă a avut un accident, nu s-a întâmplat din cauza ta.

Ochii lui întunecați reveniră spre ea.

– Poate că da. Fiindcă s-a întâmplat ceva în acea noapte. Și cred că știu ce a împins-o să fugă.

Cu un efort extraordinar, Lella încercă să-și potolească violentele bătăi de inimă. Dar nu renunță. Trebuia să meargă până la capăt.

– Hai, povestește-mi totul. Poate că asta te va ajuta.

– Ai auzit vorbindu-se de Marie Algretto?

– Cântăreața? Da, bineînțeles.

Lella smulse un fir de iarbă.

– Cu ea am avut o legătură înainte s-o întâlnesc pe Lella. Totul se terminase de mult timp între noi, dar n-am putut niciodată să-mi conving soția că așa este. Și nu pot s-o blamez pentru asta. Am rămas în termeni buni cu Marie. O să se mărite luna viitoare cu un regizor italian care se numără și el printre prietenii mei. Dar imediat ce ne întâlnim într-un loc public, există întotdeauna câte un jurnal de scandal amator să ne publice fotografia și să relanseze vehea noastră poveste...

Se opri. Dar ea voia să audă totul.

– Și de asta a fugit soția ta?

– Nu. Pentru un fapt precis. Marie a venit să cânte *Traviata* la San Francisco. În acea săptămână, Lella se afla la Los Angeles și eu la Chicago. Afacerile m-au reținut mai puțin timp decât prevăzusem. Din întâmplare, m-am întors exact în ziua când sosea Marie. La hotelul la care Opera reținuse un apartament pentru ea se făceau lucrări de amenajare. Era epuizată din cauza voiajului, suferea de migrene și zgomotul o împiedica să se odihnească. Era teribil de speriată la ideea că o să cânte chiar în aceeași seară. Presupun că am fost prea necugetat, prea impulsiv, fiindcă am invitat-o să se odihnească la mine. Mi se părea că este un act de ospitalitate pentru... o vedetă prietenă, și cu totul inocent. I-am trimis șoferul, am telefonat acasă ca să i se pregătească imediat camera de oaspeți... M-am întros foarte târziu de la birou. Marie era gata de plecare. A acceptat doar un pahar de vin și cum nu aveam timp să mai stăm de vorbă, i-am propus s-o conduc chiar eu până la operă...

De data aceasta, când se opri, Lella păstră tăcerea. Cuvintele nu-i mai treceau pragul buzelor. Ralph, continuă nerugat:

– După cum am putut reconstitui, soția mea a sosit imediat după aceea. O cameristă a văzut-o plecând după vreun sfert de oră, cu o valiză în mână. La aeroport, este notat că a făcut plinul

și foaia de zbor indica destinația Las Vegas. Am dedus din asta că a descoperit faptul că Marie și-a petrecut ziua în casa noastră și a tras niște concluzii false. Tulburată cum probabil era, nu s-a putut concentra asupra pilotajului...

Vocea lui păru să se stingă din cauza durerii. Lella se zbătea în vârtejul sentimentelor care amenințau s-o înăbușe.

Dacă Ralph spunea adevărul, se înșelase de la un capăt la altul. El rupsese într-adevăr legătura cu Marie Algretto înainte de a se însura cu ea...

Și spunea adevărul. O putea minți pe Lella Parker, soția lui. Dar nu avea nici un motiv s-o mintă pe Billie Smith, o străină!

Abia reuși să rostească:

– N-a... n-a fost prea potrivit să-ți inviți fosta amantă acasă.

– Nu, sunt de acord cu asta. Dar pe moment nu m-am gândit. Eram absorbit de detaliile complicate ale afacerii care se trata la Chicago, când mi-a telefonat Marie. Și părea atât de pierdută în acest oraș... Dacă Lella s-ar fi întors mai devreme... S-ar fi întâlnit fără scântei, îmi închipui, și și-ar fi dat seama că nu mai e nimic între Marie și mine... Din păcate nu s-a întors destul de devreme. În seara aceea, când a sosit la Los Angeles, s-a grăbit să se ducă la fratele meu. A cântat în localul unde era angajată orchestra lui. Dar ea nu avea ce căuta acolo... Ăsta a fost necazul în căsnicia noastră. Lella era geloasă pe Marie pe care n-o mai iubeam. Iar eu eram gelos pe fratele meu pe care ea l-a iubit mereu.

Oftă brusc și se ridică, schimbându-și total expresia.

– Billie, de data asta mi-e rușine. Am început prin a-mi descărca sufletul, plângând pe jumătate beat pe umărul tău. Pe urmă, tu ai amabilitatea să-mi accepți invitația la picnic și eu continuu să te bat la cap cu problemele mele. Probabil că mă consideri un nemernic.

Lella își mușcă buzele. Incapabilă să-i întâlnească privirea, ea rămase așezată pe iarbă, cu bărbia sprijinită de genunchi. Trebui să strângă din pleoape ca să-și rețină lacrimile.

– Oh, dar nu mă deranjează deloc. Eu... Aveam impresia că simți nevoia să vorbești cu cineva.

– E adevărat. Și dacă asta te poate face să-mi ierți proastele maniere, află că ești prima persoană în care am avut destulă încredere ca să-mi deschid inima. Dar acum, să abandonăm acest subiect morbid și să vorbim despre tine. Doresc nespus de mult să te cunosc mai bine.

Lella făcu un efort disperat pentru a-și aduna ideile confuze și să inventeze o poveste credibilă.

– Eu... Eu am crescut la Albuquerque, m-am dus la școală, am studiat pianul, apoi mi-am făcut meseria. Nimic interesant.

– Bărbații din viața ta?

Din nou Lella amuți, inventând un scenariu.

– Unul singur, răspunse ea.

– Ceva serios?

– Nu prea cred că vom ajunge prea departe.

El îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

– E egoist din partea mea, dar îți mărturisesc că sunt bucuros. Vreau să fiu sincer, Billie, și sper să nu te sperii. De când te-am întâlnit, pentru prima oară de la moartea Lellei, cred că aș putea fi interesat de o femeie.

Lella porni să se scuture cu energie de frunzele care se lipiseră de șortul și de picioarele ei. Începuse să se simtă cuprinsă de panică.

– Și dacă ne-am plimba prin pădure cât mai este lumină?

Erau kilometri întregi de poteci de explorat, tăiate de podurile de peste Redwood Creek. În timp ce mergea, Lella se gândea la tot ce-i dezvăluise Ralph. Cuvintele lui o legănau în rit-

mul pașilor. În această liniște, în mijlocul arborilor maiestuoși care își desfășurau crengile atât de sus spre cer, se simțea renăscând. Bărbatul pe care-l iubea mergea alături de ea, necunoscut dar și familiar. Ceva palpita, prea slab pentru moment, dar care nu cerea decât să răzbată la lumină.

Ralph îi vorbea despre arborii pe lângă care treceau, despre fagii și stejarii care creșteau alături de sequoia. Îi atrăgea atenția asupra laurilor de California, care își expuneau formele grațioase razelor de soare, asupra ferigilor care creșteau foarte înalte datorită pământului bun.

Se țineau de mână. Ralph se opri ca să asculte trilul unei păsări. Lella se întoarse spre el. Nu mai era loc pentru cuvinte. Rămaseră pur și simplu să privească pădurea care se reflecta în ochii celuilalt. Lella nu se mai gândea la nimic. Simțea doar cum viața clocotește în ea, aidoma unui fluviu care se varsă în ocean. Și viața începea din degetele ei înlănțuite cu degetele lui Ralph.

Noaptea căzuse deja când traversară din nou podul Golden Gate. Luminile din San Francisco sclipeau în ceața nopții.

Drumul i se păru familiar și în curând zări silueta casei *ei* care se profila în întuneric, locul unde trăise pe vremea când mai era încă Lella Remington.

El aprinse focul în șemineul din salonul mare. Lemnul trosni, apoi se înălță dansul flăcărilor. El aduse două pahare cu coniac și-și ciocni paharul de al Lellei. Ochii lui întunecați îi întrebară pe ai ei cu acea patimă prea bine cunoscută.

Lella lăsă căldura unei guri de alcool să i se răspândească prin tot trupul.

Intensitatea dorinței lor deveni de nesuportat. Ralph se apropie și puse stăpânire pe buzele ei. Fremătând sub violența acestui adevărat incendiu, Lella se abandonă dorinței lui. Viața renăștea în ea.

Cu degete tremurătoare el îi ridică tricoul și-i mângâie sânii. După o clipă, Lella se lungi pe covor goală, într-un total abandon.

Cu aceeași spontaneitate cu care o sărutase, el o respinse însă. Cu fața ascunsă în palme, Ralph începu să plângă.

Lella îl privi și-și trase tricoul pe ea. Se simțea îngrozitor în fața unei asemenea prăbușiri. Încet, ca o mângâiere, ea își puse mâna pe capul lui. Plânsul lui Ralph o supunea la o adevărată tortură.

Ca prin ceață, îi auzi vocea de nerecunoscut.

– Cum ai putea să mă ierți, Billie? Voiam... să mă folosesc de tine. N-am mai dorit nici o femeie după dispariția Lellei. Mă îndoiam chiar că voi mai putea face vreodată dragoste. Dar, aducându-te aici, fiindcă îi semeni atât de mult, credeam că pot închide ochii și să-mi închipui că e ea... Nu pot... Nu pot să fac dragoste cu o altă femeie atâta vreme cât amintirea Lellei e atât de puternică. E... irațional, știu, dar...

Lella își luă încet geanta și se îndreptă spre geam. Făcu să gliseze panoul și ieși pe terasă. Frigul umed al nopții îi liniști trupul înfierbântat, îi limpezi gândurile.

Își deschise poșeta și băgă mâna în ea pe pipăite. Degetele ei atinseră medalionul primit de la Jimmy. Reușise în sfârșit să se trezească din acest vis. Visul în care trăise atâta amar de ani. Nimic nu este mai prețios decât prima dragoste, dar nici așa orb, iar ea se agățase de ea prea mult timp, refuzând realitatea. Fiindcă visul pare adesea mai frumos...

Dar ea nu mai visa. Mirajul începuse să se risipească atunci când ea revenise sub trăsăturile unei alte femei ca să guste sărutările lui Jimmy. Dar ceva făcuse să nu fie atât de plăcut. Atunci nu înțelesese ce o făcuse să dea înapoi. Dar acum știa: fiindcă ea, de fapt, îl iubea pe Ralph.

Și putea acum să-l vadă pe Jimmy așa cum era cu adevărat. Era un băiat minunat, plin de talent, dar care nu se va maturiza niciodată. Va coborî mereu strada mare la volanul limuzinei lui decapotabile, plină de fete frumoase. Eroul ei, Jimmy LaCross era ca o pasăre. El era născut să traverseze viața râzând și cântând la trompetă. Și viața nu-i va cere mai mult, fiindcă lumea avea nevoie să viseze cu Jimmy.

Lansează-ți notele spre cer, Jimmy. Cântă pentru oameni și pentru îngeri, iubește fetele frumoase. Vei ocupa întotdeauna un loc privilegiat în inima mea. Dar pentru mine a venit timpul să mă maturizez.

Aruncă medalionul în întunericul nopții și căută verigheta simplă de aur, pe care n-o vânduse la Albuquerque. Și-o puse în deget apoi intră din nou în casă.

Ralph stătea nemișcat într-un fotoliu. Se uită la el. Îl iubise de la bun început, cu pasiune, ca o adolescentă. Dar acum îl iubea cu pasiunea unei femei. Și știa că el o iubește. Nimic nu mai putea să-i despartă, cu excepția acestei mascarade. Și Lella era gata să-și arunce masca.

– Ralph, spuse ea cu blândețe. Ascultă muzica asta.

Îl mângâie și se duse să se așeze la pian. De sub degetele ei își luară zborul notele *Sonatei lunii.*

Sfârșit